

Giới thiệu Cửu Vương Gia Hầu Bao Bạc Triệu

Truyện Cửu Vương Gia Hầu Bao Bạc Triệu của tác giả Vainy là câu chuyện ngôn tình cổ đại của cặp đôi nhân vật chính.

Câu chuyện xoay quanh về những nơi nổi tiếng ngày xưa, mang nhiều nét đẹp cổ kính. Kinh thành tuy không lớn, nhưng là chốn đô thành phồn hoa náo nhiệt, ẩn giấu bên trong có những sở viện rất nhiều người chưa biết.

Từ cửa chính đi vào, qua chín khúc quanh, mười tám chỗ ngoặt mới tới được chủ ốc. Truyện hứa hẹn sẽ còn rất nhiều điều thú vị để khám phá. Mời các bạn theo dõi.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Vương Gia Hầu Bao Bạc Triệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

Kinh thành tuy không lớn, nhưng là chốn đô thành phồn hoa náo nhiệt, ẩn giấu bên trong có những sở viện rất nhiều người chưa biết.

Ngoại thành có một biệt quán mô phỏng theo kết cấu của vùng sông nước Giang Nam, có giả sơn lưu thủy, có chiếc cầu đá nhỏ bắc qua con đầm. Từ cửa chính đi vào, qua chín khúc quanh, mười tám chỗ ngoặt mới tới được chủ ốc.

Ngày hôm đó, Tam Vương mang theo thủ hạ tâm phúc của mình đi qua chín khúc quanh, mười tám chỗ ngoặt, nhưng không đến chủ ốc, mà tới sài phòng (phòng chứa cũi). Không biết là nhân tài nào xây nên biệt quán đặc biệt, ngay cả sài phòng cũng đặt cơ quan tầng tầng lớp lớp.

Một thuộc hạ gõ gõ lên tay cửa, góc nền nhà trong phòng liền dịch chuyển. Có người đi trước dẫn đường, Tam Vương gia theo đó tiến vào.

Dưới nền nhà không đặt nhiều cạm bẫy phức tạp như trên mặt đất, đi qua hành lang sẽ thấy một gian thạch thất (phòng đá) kín mít, đuốc lửa thấp xung quanh tăng thêm vẻ ngột ngạt. Trong thạch thất có rất nhiều dụng cụ, ở giữa là một nam tử trần trụi nửa thân trên, hai tay hai chân bị xiềng xích.

Nam tử tóc rối bù, trên mặt đầy vết máu khô, che đi hơn nửa tướng mạo, nhưng chẳng che không nổi ánh mắt dẫn ra ý cười chế giễu và chống đối. Thân thể tinh tráng rất nhiều vết roi, có chỗ sâu đến khắc cốt.

“Bái kiến Vương gia!” Linh gác ở trong hình phòng trông thấy người vừa đến, lập tức cung kính hành lễ.

“Chắc chắc, tiểu Cửu, ngươi hà tất phải như vậy?” Tam Vương gia đi thẳng về phía nam tử, được năm bước liền đứng lại, lắc đầu thờ dài nói: “Bản vương chỉ muốn hỏi ngươi một câu mà thôi, ngươi xem lại mình đi, đã biến thành cái gì rách.”

Nam tử cười nhạt: “Đa tạ Tam hoàng huynh quan tâm.”

“Tiểu Cửu.” Tam vương gia lắc đầu: “Ngươi từ trước đến giờ luôn là kẻ thông minh nhất trong mấy người huynh đệ chúng ta, ngươi biết ngươi đã mất tích hơn hai ngày, quân của ngươi nhất định đang đi tìm.”

“Thế nhưng ta đoán không ra, Tam Hoàng huynh vì sao lần này trực tiếp ra tay?” Nam tử lộ vẻ khó hiểu.

“Không phải vừa nói rồi sao, cũng chỉ muốn hỏi ngươi một câu mà thôi.”

“Tiểu Cửu cũng đã nói, tiểu Cửu cái gì cũng không biết, đặc biệt là chuyện Tam hoàng huynh muốn biết, tiểu Cửu càng không biết.” Nam tử rất thành thật đáp.

Nhưng vừa dứt lời liền bị một cái tát lệch mặt.

“Dám dùng ngữ khí ấy nói chuyện với Vương gia.”

Tiểu Cửu nhìn chằm chằm người vừa đánh hắn: “Vị huynh đệ này, ta cũng là một Vương gia, ngươi dám bắt chuyện với ta?”

“Đúng, ngươi cũng là một Vương gia, nhưng là Vương gia bị giam trong ngục tù chúng ta.” Người nọ ngẩng cao đầu, ngữ khí xem thường.

“Tần Sở, không được vô lễ.” Tam Vương gia mở miệng.

“Vâng, Vương gia.” Người bị gọi là Tần Sở lui về phía sau.

“Tiểu Cửu.” Tam vương gia chậm rãi mở miệng: “Chúng ta là huynh đệ, ta cũng nói thật với ngươi, là có rất nhiều người đang đi tìm ngươi.”

“A”

“Thế nhưng tìm được hay không là một vấn đề.” Tam vương gia nói tiếp “Gần đây mật thám Đột Quyết đột nhập vào kinh, mọi người sẽ chỉ suy đoán theo hướng đó.”

(Đột Quyết là một dân tộc thiểu số của TQ, sau bị nhà Đường tiêu diệt.)

“Vậy ra Tam hoàng huynh khẳng định đã tính toán chu toàn cả rồi.” Tiểu Cửu gật đầu.

“Nên mới nói, nếu người thù chết không theo, ta cũng có thể thành toàn cho người.” Tam vương gia ý nặng tình sâu nói : “Người nói cho ta biết hay người không thể nói cho bất luận kẻ nào biết, dù chọn cái nào đối với ta mà nói đều có lợi.”

Tiểu Cửu mỉm cười, nhắm mắt, nhũ mày, tựa hồ đang suy tư.

“Người ngầm nghĩ cho kỹ đi.” Tam vương gia gật đầu, “Đúng rồi, nhân tiện nhắc người, nơi này là biệt quán của Vương gia ta, không có nhiều kẻ có bản lĩnh dám xông vào đây làm loạn. Chúng có là tử sĩ cũng không hề gì, nhưng rắn mất đầu, chỉ sợ bọn chúng cũng không dám tùy tiện làm ầu.”

Tiểu Cửu càng nhăn mày, thậm chí không thèm để ý tới huynh trưởng.

Thế nên Tam vương gia vẫy vẫy tay, xoay người muốn rời đi, nhưng chợt nhớ ra điều gì đó, nói với lính canh hai bên : “Chớ đánh Cửu vương gia nữa, bất kể thế nào hắn vẫn là một Vương gia, tình hình này hắn cũng không có khả năng phản kháng.”

“Rõ.” Lính gác đồng thanh trả lời.

Bất quá đợi Tam vương gia đi rồi, những kẻ còn lại liền cười nhạo người đương chìm trong suy tư kia : “Đúng vậy, đầu sao cũng là một Vương gia. Hiếm khi hắn gặp nạn, thường ngày chúng tiểu nhân đều bị ngài khi dễ, hôm nay cũng phải để tiểu nhân nếm thử mùi vị khi dễ Vương gia chứ.”

Binh sĩ này di chuyển ra phía sau Cửu vương gia, cảm roi có bôi nước muối ra sức quất mạnh. Tuy nhiên không hề nghe thấy nam tử trời sinh ngạo khí kêu một tiếng đau đớn.

“Ai ?!” Người đứng canh bên ngoài chỉ có thể hô một tiếng, liền bị một cánh tay từ phía sau vươn ra vặn cổ.

Hắc y nam tử buông tên đã bất động quay đo, gật đầu với những người đang phủ phục trên đất hoặc ẩn mình sau giả sơn. Đợi họ theo phía sau, y liền tự mình dẫn đầu nhóm đột nhập vào sái phòng. Người bên ngoài vẫn chưa phát hiện ra, nam tử lục soát một vòng, nhân thân dẫn theo ý hội hướng về phía đám người theo vào phía sau.

Lập tức có hai người đi tới, kiểm tra khắp phòng.

Bên ngoài đã nghe thấy động tĩnh. Nam tử liền bước nhanh tới bên cửa, thấy cách đó không xa có ánh lửa tới gần, không khỏi ngẩng đầu nhìn hai người đang mò tìm cơ quan mật.

Thời gian cấp bách, cơ quan mật còn chưa tìm ra, kẻ địch đã đến rồi.

“Kẻ nào dám to gan lớn mật xông vào biệt quán của Tam vương gia?!”

Tần Sở hét lớn một tiếng, tức giận trừng mắt nhìn ba mươi kẻ lạ mặt đang đứng đối diện.

Hắc y nhân dẫn đầu nhóm ra hiệu bằng ánh mắt với người bên cạnh, dùng thế tiến công nhanh như chớp, bất ngờ rút kiếm xông lên.

Bầu không khí hết sức căng thẳng, hai đội quân nhanh chóng bao vây họ, chỉ chờ sơ hở đối phương lộ ra trong nháy mắt.

Hiển nhiên thân thủ của hắc y nhân cao hơn Tần Sở một chút, phút chốc đã chiếm thế thượng phong. Tuy nhiên phía sau Tần Sở là cao thủ ám khí, vài chiếc phi đao sáng lóe xé gió bay tới, hắc y nhân đang xông lên liền thôi lui về sau tránh nhưng vẫn ăn phải một đao ở đầu bả vai. Tần Sở nhân cơ hội đó muốn dùng một đao tiễn mạng của y, nhưng vì quá mừng rỡ mà lộ sơ hở, bị y phản chiêu, một kiếm xuyên ngực.

“Tần đại nhân!” Đội người bên kia thấy thủ lĩnh thụ thương, gầm lên giận dữ, tức khắc lao ra.

Hắc y nhân ngheh tiếp. Hai người nọ cuối cùng đã tìm được cơ quan mật trên chỗ nắm cửa, gạt ra, sàn nhà liền chuyển dời.

Hai người hắc y nhân khác tiến đến, đỡ đồng bạn bị thụ thương vai trái, vội vã lùi vào mật thất bên trong sái phòng.

Cửu vương gia đang cúi đầu, máu từ trên trán chảy xuống khiến mắt nhìn không rõ phía trước, nhưng có thể dựa vào tiếng động mà phán đoán, tiếng chân chạy tới ngày một gần. Khóe miệng nhếch lên, hắn ngẩng đầu. Chỉ chốc lát sau, quả nhiên qua sắc đỏ mờ mờ của máu nhìn thấy một thân ảnh hắc y nhân.

“Vương gia.” Người dẫn đầu kêu một tiếng, vốn là thanh âm nghiêm túc nhưng có pha chút cười châm chọc.

Cửu vương gia hơi nghi hoặc, lắc lắc đầu, nhưng vẫn chỉ thấy lơ mơ như cũ.

Mấy người khác đi tới chặt đứt xích ở tay chân hắn, phủ lên người hắn một chiếc áo khoác. Cửu vương gia xoa xoa cổ tay, bước đến nắm lấy cổ tay hắc y nhân dẫn đầu nhóm “Đa tạ nương tử cứu ta.”

..... Hiện trường nhất thời im phăng phắc, âm thanh đánh nhau ngay bên ngoài càng thêm rõ ràng.

“Khụ” Có người mở miệng : “Hiện tại tính sao?”

“Đánh bất tỉnh hắn kéo đi.” Người dẫn đầu ra lệnh một tiếng, vỗ vai người vừa nói rồi xoay người bỏ đi.

“Nương tử, khoan, nương tử đừng...”

Sau giây chột nhối lên, trước khi rơi vào bóng tối hôn mê hắn còn miễn cưỡng hừ lạnh một câu : “Triệu Tiểu Cường, ngươi dám...”

“Vương gia thể lực tiêu hao rất nhiều, các ngươi phải bảo vệ hắn cho tốt.” Người dẫn đầu thân nhiên nói.

“Rõ...” Người phía sau đáp, nửa câu cuối, hai từ “nương nương” nuốt vào bụng không dám nói ra.

Cửu Vương phi dẫn ba mươi tư sĩ, đối mặt với vòng vây trùng trùng điệp điệp, cuối cùng đã mở được đường máu, mang Cửu Vương gia hôn mê bất tỉnh cứu ra khỏi biệt quán của Tam vương gia.

Ba mươi tư sĩ trọng thương ba người, bị thương nhẹ năm người. Cửu Vương phi vai trái bị phi đao có độc đã thương, sau khi đột phá vòng vây và hợp quân với viện binh, khó cầm cự thêm, ngã xuống hôn mê.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Vương Gia Hầu Bao Bạc Triệu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

Khẽ động mí mắt, cảm giác nặng nề. Ý thức dần dần khôi phục lại, nam nhân muốn cầu nhàu vài tiếng, nhưng phát hiện bản thân không thể phát ra âm thanh.

Sau đó y cảm giác được có người nâng mình dậy, bên miệng có nước ấm. Y liền mở miệng chậm rãi uống. Động tác người nọ vô cùng từ tốn, dường như rất sợ làm y bị sặc.

Cảm thấy đủ rồi, y khẽ lắc đầu, người nọ lập tức hiểu ý, đem chén nước đặt lên đầu tủ bên cạnh giường, lại đỡ y ngồi dựa vào hắn.

Sau một lúc cảm thấy đã hồi phục một phần sức lực, y mới chậm rãi mở mắt ra, nhìn thấy trước mắt mình là một gương mặt thân thuộc.

“Ngươi cuối cùng đã tỉnh.” Trang Cửu thấp giọng hỏi : “Cảm giác thế nào ?”

Tiền Vinh chớp mắt mấy cái “Không sao, ngoại trừ việc nội lực chưa quay về.”

“Vậy là tốt rồi.” Trang Cửu dẫn ra nụ cười : “Đã khiến ngươi cực khổ .”

“...Không có gì.” Tiền Vinh thân nhiên nói : “Ngươi không sao chứ?”

“Đều là vết thương ngoài da, chẳng có gì đáng nói.” Trang Cửu khẽ vuốt một sợi tóc y ép xuống “Nhưng ngươi mới thật sự khiến ta sợ, vừa tỉnh lại liền phát hiện ngươi cũng hôn mê, ta phải mời Hoàng đại phu đến giải độc cho ngươi xong mới thoảng yên tâm”

“....” Tiền Vinh rất muốn đập rơi cái bàn tay không chịu an phận kia, nhưng lực bắt tòng tâm, đành nói : “Ta hôn mê bao lâu rồi?”

“Ba bốn ngày.” Trang Cửu đáp : “Người trong phủ cũng rất lo cho ngươi.”

Đúng là nhắc Tào Tháo, có Tào Tháo. Bởi vì cửa không đóng, Triệu Tiểu Cường đến thăm Vương phi nhân tiện bẩm báo công vụ cho Cửu vương gia thì một màn thâm tình đập ngay vào mắt, nhất thời cảm thấy lạnh lưng. Muốn lên chuồn ra, nhưng Cửu vương gia đã nghe thấy tiếng bước chân thuộc hạ, hắn chỉ có thể làm ra vẻ vô tội cái gì cũng không thấy, mở miệng nói : “Thuộc hạ tham kiến Vương gia, Tiền chủ tử.”

“Vào đi.” Cửu vương gia nói, thả người trong lòng ra, đỡ y ngồi dựa vào gối. Sau đó đi tới bàn.

“Tiền chủ tử không sao chứ?” Triệu Tiểu Cường hỏi.

“Khụ. Cảm tạ đã quan tâm.” Khí tức còn yếu, Tiền Vinh đáp nhẹ.

“Không dám. Nếu không có ngài, chúng tôi đâu thể thuận lợi cứu Vương gia ra.”

“Các người cũng có công, ta không khác các người là mấy.” Tiền Vinh nói.

“Không không...” Triệu Tiểu Cường trong bụng thầm nghĩ, ngài là Vương phi à, sao có thể “chẳng khác mấy” bọn ta? Nhưng hắn chẳng dám nói ra miệng —tâm phúc, thù hata của Cửu Vương gia đều biết Tiền chủ từ đến từ Ngân Tùng Bảo, thành thân giả với Cửu vương gia, cực kỳ khó chịu với thân phận “Vương phi”. Dĩ nhiên vẫn có cảm tử quân không sợ chết, suốt ngày gọi “nuông tử, nuông tử.”, nhưng chung quy hầu như đều chết thảm.

“Nói chính sự đi.” Trang Cửu mở miệng nói.

“Vâng.” Triệu Tiểu Cường bước mạnh lên phía trước một bước, cầm trong tay một phong thư vẫn còn nguyên sáp dán, trình cho hắn.

Trang Cửu cầm lấy, mở niêm phong, rút ra một tờ giấy, đọc xong liền tiến đến chậu than gần đó thiêu hủy.

“Vương gia, tình hình thế nào?” Triệu Tiểu Cường hỏi.

“Quyển sách kia đã hảo hảo giấu xuống miền Nam, Tam vương gia nhất thời sẽ không thể tìm được. Nếu hắn có động tĩnh mới, chúng ta sẽ nghĩ thêm biện pháp đối phó.”

“Hắn đối với ngài lần này như vậy, vì sao không...” Triệu Tiểu Cường khó hiểu.

“Sách ấy là một quân cờ tốt, dùng vào việc nhỏ này không đáng.” Cửu vương gia thân nhiên giải đáp

“Vâng.” Triệu Tiểu Cường gật đầu, “Thuộc hạ không còn sự tình gì cần bẩm báo. Vương gia có muốn dặn dò gì chúng nô tài?”

“Hết rồi, người lui xuống đi.”

“Vâng.” Triệu Tiểu Cường nói: “Thỉnh Tiền chủ từ hảo hảo dưỡng thương.”

“Đa tạ quan tâm.” Tiền Vinh đáp.

Đội Triệu Tiểu Cường lui ra ngoài, Trang Cửu ngồi bên giường cười nói “Ta cũng hơi mệt, người nằm dịch vào trong một chút, để ta nằm nghỉ tạm”

“.....” Tiền Vinh nghiêng đầu nhìn hắn một lát “Người nói lần này người bị bắt, Tam vương gia sao không hảo hảo giữ thể diện cho người?”

“Hắn muốn.” Trang Cửu vô cùng biết lợi dụng giống như cảm nhận của Tiền Vinh về hắn, “Đáng tiếc không có cách.”

Tiền Vinh vô lực so chiêu với hắn, lại thấy hắn trưng ra bộ dạng đáng thương: “Ta đã không ngủ mấy đêm để chăm sóc người đó.”

Tiền Vinh nhìn hắn hai mắt thâm quầng, rốt cuộc đành nhượng bộ, lùi vào bên trong nhường hắn nằm.

Trang Cửu vô cùng cao hứng cởi giày trèo lên giường, kéo cái chăn qua đắp.

Tiền Vinh cũng kệ hắn, nhắm mắt lại dưỡng thần.

Một lúc lâu, mới nghe thanh âm chân thành như nước chảy, “Cảm tạ người, Tiểu Tiền.”

Cửu vương gia và Ngân Tùng Bảo kết thông gia, đại hôn đã hơn ba tháng. Thuộc hạ, nô bộc trong Vương phủ dần quen với việc hầu hạ nam Vương phi nương nung, chủ nhân của Vương phủ cũng khoái việc đùa giỡn với nam Vương phi nương tử

Kỳ thực hai người họ đã quen biết nhau một thời gian khá lâu. Thuật lại chuyện lúc đó, Cửu vương gia không biết vì lẽ gì mà nhất nhất muốn tìm Ngân Tùng Bảo gây phiền toái —sau đó trên triều ra sắc ủng hộ, bảo vệ thập tam hoàng tử, lôi kéo chú ý của bảo chủ Ngân Tùng Bảo, muốn mượn thực lực của họ để giúp hắn. Ngân Tùng bảo chủ phải một trong những thù hata được tin cậy nhất là Tiền Vinh đi tra xét ngọn nguồn.

Tra xét kiểu gì mà bị Cửu vương gia bắt được, tên đó mặt dày không biết xấu hổ, truy đuổi trai nhà người ta đến mức phải bỏ chạy. Hắn còn nói là vừa gặp đã nhất kiến chung tình, thậm chí mò tới tận cửa Ngân Tùng Bảo cầu hôn, muốn nghênh thú Tiểu Tiền vào phủ hắn làm Vương phi, vô cùng hân hoan. Hắn cũng cam đoan suốt đời chỉ thú một người, tuyệt không lăng nhăng, tuyệt không thay lòng đổi dạ, dù Tiểu Tiền có đánh đập, sai bảo gì, nhất định hắn sẽ sùng ái y lên tận trời trong khả năng của mình —— hắn càng nói nhiều thêm một câu, mặt Tiểu Tiền càng xám đen, thiếu chút nữa y không thèm quan tâm tới phân chi trên dưới mà ngay trước mặt bảo chủ, bụp vào cái mặt chân thành của Cửu Vương gia một chưởng.

Tuy rằng ai cũng rõ Cửu vương gia làm ra hành vi hoang đường ấy chỉ là mượn cớ liên hợp với Ngân Tùng Bảo cường mạnh, thuận tiện nhiễu loạn tai mắt theo dõi. Nhưng y nhìn đám phụ tá bằng hữu của mình tận lực nén cười, trái lại bảo chủ cùng thiếu niên chủ tử về mặt lại chính khí nghiêm túc, điềm tĩnh, Tiểu Tiền phi thường ức chế.

Ngân Tùng bảo chủ Thương Mặc vô cùng dễ tính đáp ứng lời cầu hôn của Cửu vương gia, còn nói là đã chuẩn bị hảo của hồi môn từ lâu, chỉ chờ Cửu vương gia tới rước Tiểu Tiên về phủ. Hai nam nhân tuần dật cứ thế mà cười ha hả vui vẻ, quyết định đại sự chung thân của Tiểu Tiên.

Bảo y làm sao có thể chịu nổi? Làm sao có thể cưới vợ sinh con nữa đây?

Chẳng một ai buồn để ý tới lời kháng nghị của y. Không lâu sau, kiệu lớn tám người khiêng rước y rời khỏi Ngân Tùng Bảo, sau đó lên xe ngựa phủ vải đỏ mừng hỉ, dọc đường đi vô cùng náo nhiệt ồn ào, như sợ người khác không biết Cửu Vương gia đón dâu, Ngân Tùng Bảo gả nam nhân. Sau khi vào kinh thành, lại đổi sang ngòi kiệu, dọc đường đánh trống thổi kèn đến tận trước cửa Cửu vương phủ —cũng đang giăng đèn kết hoa.

Cửu vương gia đá cửa kiệu, cơ mà phải đá mấy cái liền thì cái cửa mới chịu văng ra...ôm lấy người so với hân cao hơn một chút nhưng vóc người tương đối gầy, phủ lên nam tử Tiểu Tiên hỉ phục, trước ánh mắt chăm chăm của mọi người, sai bước đường hoàng đi vào trong đại môn.

Điều Tiên Vinh thực sự không sao giải thích được chính là hành động của Cửu vương gia như vậy sẽ biến thành truyện cười trong thiên hạ, rốt cuộc là hân có âm mưu gì? Y muốn mọi việc cưới hỏi diễn ra thầm lặng. Như vậy là hay nhất, để sau này bọn họ còn có cơ hội thoát thân khỏi mối quan hệ nực cười này....Tuy nhiên lý do thoái thác trách nhiệm của Cửu vương gia rất hùng hồn, hân làm thế đương nhiên là muốn Tam vương gia lẫn phe cánh của gã nhìn thấy thập phần rõ ràng.

Tiểu Tiên phi thường căm tức.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Vương Gia Hầu Bao Bạc Triệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

“Ái phi, hôm nay hoàng huynh hỏi thăm ngươi đó.” Hạ triều, Trang Cửu trở về chủ ốc, một bên thay thường phục, một bên hỏi Tiên Vinh đang ngồi trước cửa sổ đọc sách.

Tùy tùng Triệu Tiểu Cường và Dương Duệ chỉ thấy Tiên Vinh trả lời lãnh đạm “án” một tiếng, cực kỳ thất vọng —nhớ hồi Vương phi mới nhập phủ, mỗi khi Vương gia “gọi yêu” liền đánh người thẳng tay. Hiện tại Vương gia vẫn thích gọi đùa như trước nhưng Vương phi đã quen, chán chả buồn phản ứng, bình thân đáp lời.

Mọi người trong vương phủ đều nghĩ, thế là mất đi một thú vui....

“Hắn hỏi ngươi khi nào có thể sinh cho ta một tiểu thể tử hoặc quận chúa.”

“.....Ngươi cứ ra ngoài ôm một đứa về cho nhanh.”

“Của ngươi sinh ta mới thương.”

“... Vương gia, đừng để ta cảm thấy ngươi trơ trên vô si.” Ngay cả ngữ khí uy hiếp cũng phi thường lãnh đạm.

Trang Cửu đã thay xong y phục, đi tới bên cạnh Tiên Vinh: “Hôm nay người sao rồi?”

“Tạm tạm.” Tiên Vinh nói: “Chính là có chút vô lực, không thể tự khí.”

“Mau khỏe nhanh lên.” Trang Cửu than vãn “Ta phi thường hoài niệm cảnh trước đây, ngươi hơi một tí là đánh đập ta ta tàn nhẫn....”

Tiên Vinh liếc xéo hân một cái, khoe miệng mơ hồ giật giật.

“Hôm nay hoàng huynh còn nói, đã ủy khuất ngươi rồi.” Trang Cửu lại kéo lại trọng tâm câu chuyện quay về.

“Phiền ngươi nói lại với hoàng thượng, lấy chồng theo chồng, ta không ủy khuất.” Tiên Vinh trả lời.

Trang Cửu ngồi đối diện y, khẽ thở dài một cái: “Hoàng huynh cũng biết mọi chuyện, nhưng lão tam hành sự từ trước đến giờ luôn cẩn thận, lần này cũng không ngoại lệ. Hân có rất nhiều người trung thành và tận tâm sẵn sàng chịu tội thay hân, biệt viện cũng không phải của hân trên danh nghĩa. Chỉ mỗi lời ta nói không thể coi là bằng chứng.”

“Ta biết.” Tiên Vinh buông sách “Hoàng thượng đều nhìn thấu mọi sự.”

“Nhưng ngươi muốn nói ngài biết rõ hết thảy, nhưng lại thờ ơ để mặc người khác tranh đấu, là rất độc ác, đúng không?” Trang Cửu thuận miệng hỏi.

“Ta không có ý ấy.” Tiên Vinh khẽ nói.

“Đối với người chính là ý này.” Trang Cửu đứng dậy, vung tay áo “Người nói ta đây đang làm gì ? Ta trăm phương ngàn kế , tận lực bày mưu tính toán toán là vì cái gì?”

Tiền Vinh lại cầm sách lên đọc, không trả lời hắn.

Ngày thứ hai, Cửu vương gia sau khi hạ triều hấp tấp phóng về nhà.

“Ái phi, ta đã trở về.” Trên tay hắn xách một hộp đồ ăn tinh xảo đi vào ngoa thất.

Tiền Vinh đang đọc sách, chẳng buồn cử động.

“Ái phi, hôm nay hoàng thượng ban cho ta điểm tâm do Nam phi của ngài làm. Ta một miếng cũng không ăn, mang hết về cho người nè.” Trang Cửu cười nịnh nọt.

“Ngọt không?” Đường nhìn của Tiền Vinh di động khỏi trang sách.

“Không ngọt không ngọt. Tay nghề của Nam phi ngay cả hoàng thượng cũng tán thưởng, hơn nữa tự tay nàng làm a. Trà bánh này một điểm cũng không ngấy, vừa vào miệng đã tan ngay, mùi thơm phức dễ chịu...” Trang Cửu ngừng lại “Người ném thử xem”

“Ân.” Tiền Vinh gật đầu “Cảm tạ.”

“Không cần khách khí, có gì đâu.” Trang Cửu lập tức bước đến, nâng thực hạp, mở ra.

Quả nhiên mà mỹ vị động lòng người, có sáu cái, tất cả đều đặt trước mũi Tiền Vinh.

Nhìn ánh mắt như cú con của Trang Cửu, Tiền Vinh dù biết bản tính của hắn, vẫn chẳng nỡ nhẫn tâm cự tuyệt hảo ý. Nhón một khối điểm tâm bỏ vào miệng, quả nhiên ngon như Trang Cửu miêu tả. Tiền Vinh tỉnh té nhắm nháp thưởng thức, đợi nuốt xuống hết mới nói : “Quả đúng là món ngon. Người cũng ăn đi.”

Trang Cửu lác đầu cười : “Không, này là ta mang về cho người ăn mà.”

Tiền Vinh bắt đắc dĩ : “Vậy người cứ bỏ xuống trước, ta sẽ từ từ ăn.”

“Được.” Trang Cửu lập tức y lệnh, đặt hộp điểm tâm lên bàn trà bên cạnh Tiền Vinh cho tiện tay dễ lấy.

Bên ngoài, hai thị nữ đi qua Triệu Tiểu Cường, vẻ mặt cực kỳ ngưỡng mộ, nhẹ giọng nói thầm : “Vương gia quả nhiên yêu vợ, chủ nhân thực sự là ông chồng tận tâm”, bắt đắc dĩ trao đổi ánh mắt với Lý Cường đang đứng trước mặt, tự hiểu là không tuyên truyền ra ngoài. Vương gia mỗi ngày đều bày trò, thỉnh thoảng cũng có một hôm yên tĩnh. ...

Thời gian buổi tối, bên ngoài phòng ngủ, hai người dùng bữa tại đại sảnh. Trang Cửu sai người hâm nóng bầu rượu đem tới, muốn cùng Vương phi nâng cốc chúc mừng.

Đội hạ nhân lui hết xuống, Trang Cửu hạ mình, thân phận cao quý tự tay rót rượu cho Tiền Vinh. Tiểu Tiền cũng không khách sáo, cùng hắn chạm chén đối ẩm.

Từ lúc Cửu Vương phi vì cứu Vương gia mà bị trúng độc tới nay, Cửu vương gia đối với Vương phi yêu thương gấp bội, việc gì cũng đích thân làm. Hạ nhân đều xi xào sau lưng, hai phu thê bọn họ sau tân hôn, tình cảm rất nồng cháy. Không phải thể thì sẽ không ‘yêu’ Vương phi tới độ mỗi lần đều “thân thể mệt mỏi không thể xuống giường”, đến tận trưa ngày thứ hai, thậm chí là đến chiều với nhìn thấy người.

Nhưng tình hình thực tế lại vô cùng thuận khiết, chẳng qua Tiểu Tiền không thắng nổi tửu lượng mà thôi.

Tiền Vinh dĩ nhiên biết bọn đây tỏ mặt mũi ám muội, nhưng lần này lạ cái là không có nổi giận. Theo lý mà nói, y đã hết cách, đương làm quen dần.

“Ngày mai có bận gì không?” Trang Cửu thuận miệng hỏi.

“Không có.” Tiền Vinh nheo mắt nhìn hắn.

“Khụ” Trang Cửu buông chén rượu, lần này nói nghiêm túc : “Ngày mai ta phải dự nghị sự thường kỳ, ta muốn người đi cùng ta.”

Tiền Vinh không trả lời hắn, chỉ nhìn hắn hoài nghi. Người nọ vẻ mặt chính khí nghiêm nghị, không nhìn ra mách khoe.

“Được.” Tiền Vinh do dự một chút rồi đồng ý.

Trang Cửu lập tức cười phấn khởi : “Ta biết mà, kỳ thực người đối với ta tốt nhất.”

“.....”

Bạn đang đọc truyện *Cửu Vương Gia Hầu Bao Bạc Triệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Nhìn đại sảnh đường phía dưới hơn mười đại nhân vật uy danh, mà chính mình lại ngồi ghế trên, Tiền Vinh có loại cảm giác như kẻ trộm thuyền bị bắt nhảm.

Cửu vương gia vận y phục đỏ, nhất cử nhất động đều uy nghiêm tự nhiên, tọa phía dưới là các nhân tài kiệt xuất – “người quen” của Cửu vương gia ở mọi nơi, mọi ngành nghề.

Trước đây ở Ngân tàng Bảo, y chưa từng gặp tình cảnh này. Mấy mưu sĩ bọn họ cũng được coi là cánh tay đắc lực của bảo chủ Ngân Tàng Bảo. Thế nhưng ngồi ở chính giữa, là lần đầu tiên a.

Y cũng không sợ bản thân mất bình tĩnh đến mức lúng túng, chính là, để y ngồi bên cạnh—với thân phận Vương phi, ý đồ Trang Cửu rất khó lường.

Cửu vương gia hống phát ra vài tiếng đằng hắng, lập tức dưới đại sảnh đột nhiên yên tĩnh. Mọi người đều nhìn về phía vị Vương gia ngọc thụ lâm phong tọa trên đại sảnh.

Thế là Tiền Vinh cũng tức khắc được “đư ánh ánh mắt” tẩy trần.

Ngắm mà xem, Cửu vương gia đại hôn, thú nam nhân làm phi, đồng thời ân ái mặn nồng, việc này đến nay chính là đề tài chuyện phiếm của hoàng thành. Mà vị Vương phi kia sau khi nhập phủ ít tiếp xúc bên ngoài, đa số người ngồi đây mới chỉ nghe danh, chưa từng gặp mặt. Sở dĩ vì vậy mà họ rất hiếu kỳ a. Hôm nay đã được nhìn, chà, quả thật là tuần tú khôi ngô, khí thế có thể so được với Vương gia, thực sự là một đôi thần tiên quyến lữ...

Tiền Vinh thấy mí mắt nháy liên tục, lỗ tai nóng đỏ.

Trang Cửu mở miệng nói: “Lần nghị sự thường kỳ này, vô cùng cảm tạ các vị chiếu cố đến.”

“Không không, đây là việc chúng tôi phải làm, là vinh hạnh của chúng tôi.” Người dẫn đầu đám người đang ngồi phía dưới, một ông lão râu tóc bạc phơ, vận hoàng sắc y bào lập tức nói.

Trang Cửu cười cười: “Các ngài chắc cũng nghe nói đến chuyện bản vương hai hôm trước bị cường đạo bắt cóc. Hai ngày sau đã nhận được rất nhiều lời thăm hỏi ân cần của các vị. Bản vương hiện tại không có gì đáng lo, đa tạ các vị đã quan tâm.”

Hắn ngừng một chút, đường nhìn chuyển hướng sang người bên cạnh, ôn hòa cười nói: “Lần này nhờ có Tiểu Tiên cứu kịp, còn hại người liên lụy bị trúng độc. Bản vương trong thâm tâm rất lấy làm cảm kích. Nhân đây, ta xin được nói một tiếng tạ ơn.”

Tiền Vinh nhin xuống khoe miệng co giật, gạt bỏ vẻ tươi cười cứng đờ: “Vương gia không cần khách khí.”

Cửu vương gia cười đáp lại, quay đầu sang nhìn mọi người nói: “Ta mong các vị sau này đối với Cửu Vương phi cũng như đối với bản vương, bất cứ lời nào cậu ta nói đều là chỉ lệnh, mong các vị đại gia hảo hảo phối hợp.”

.....Nhấn xuống.

“Đó là đương nhiên rồi, Cửu vương gia cùng Vương phi thâm tình sâu nặng như đôi chim liền cánh, như đôi cá liền vây, là điều hoan hỉ đáng chúc mừng.” Một người khác đáp lời.

..... Thế giới này rốt cuộc bị làm sao? Lễ nào không ai thực bụng cảm thấy sầu lo chuyện “Vương phi là nam nhân” ư? Lễ nào không ai quan tâm đến huyết mạch của hoàng thất, chuyện tuyệt tử tuyệt tôn à? Lễ nào không ai cho rằng Cửu vương gia là kẻ bại hoại đạo đức, coi thường luân lý?

Coi như lùi một trăm bước, hiện nay thế đòi khoan dung, có thể chấp nhận y là một Nam vương phi. Có điều tại sao mấy vị kia chẳng những vẫn giữ được vẻ đạo mạo, lại còn không lộ ra một tia bất thường?! Tạm xem như Vương gia lạm dụng quyền hành bức bách người khác, cũng khó nói là tìm không nổi một “tráng sĩ chính nghĩa”?

Cửu vương gia và mọi người dưới sảnh đường vẫn tiếp tục nghị luận chuyện nóng gió. Tiền Vinh phân tâm, nửa nghe, nửa muốn phát điên.

Từ lúc “tiến phủ” tới nay, y cho rằng bản thân vô cùng nhẫn nại chịu đựng, rèn luyện. Thế nhưng Trang Cửu chính là có bản lĩnh bức một người trầm tĩnh như hắn mấp mé lần ranh cuồng nộ.

Ngươi xuống, phải lý trí, phải lạnh lùng... phải nhớ dù gì thì y cũng là một trong những mưu sĩ được Ngân tàng bảo chủ tin cậy.

“Tiểu Tiền? Tiểu Tiền?” Trang Cửu gọi y hai tiếng liền, thấy y nhất thời không đáp lại, thần sắc liền lộ vẻ lo âu.

Tiền Vinh khòe miệng miễn cưỡng nhếch lên mỉm cười “Vương gia, ta đang nghe.”

Xưng hô cũng là một vấn đề. Người trong Vương phủ đều biết lúc trước Cửu vương gia chỉ vì một câu “ái phi” mà lãnh nguyên âm trà đập mặt, thế nên chẳng ai dám gọi y là “nuông nuong”, chỉ gọi “Tiền chủ tử”. Nhưng chính y cũng không rõ bản thân mình phải xưng hô với hắn thế nào, “thuộc hạ”? “thần”? “thần thiếp”?

..... Chẳng còn cách nào khác mà lãnh đạm xưng “ta”, kết quả khiến mọi người sợ hãi than thầm, Cửu vương gia quả nhiên rất sùng tôn phu nhân mới cưới, thậm chí chấp nhận y xưng hô ngang hàng với hắn.

.....

“Ngươi nghĩ việc này thế nào?” Cửu vương gia ân cần hỏi.

“Người nợ lần này đối với ngươi như vậy mà ngươi vẫn còn giữ được vài phần thể diện, chỉ là...” Tiền Vinh trầm ngâm một chút.

“Làm sao?”

“Còn chưa đủ ác tâm” Tiền Vinh nói.

“A?”

“Người nợ ở kinh thành có không ít sản nghiệp và liên đới, theo như lời Vương gia mới nói là đoạt đi từ lâu và quán trọ của hắn. Nhưng mà rất có trăm chân, động vào chỗ nhỏ ấy không đủ gài ngựa hắn, chỉ bằng âm thầm từ hắn truy ra thanh lâu, phường bạc liên quan.” Tiền Vinh nói tiếp “Hắn biết rõ là ngài tập kích trả thù, cũng biết ngài đã có sự chuẩn bị trăm bề, đồng thời còn đang giữ quyển sách kia, hắn sẽ chẳng dám xuất toàn lực đối phó ngài.”

Trang Cửu nhìn y, cười không nói.

Người dưới sảnh đường đều bàn tán “Thế nhưng... sản nghiệp đó, không phải càng thêm nhỏ không đáng kể?”

Trang Cửu suy tư một lát, gật đầu nói : “Quả nhiên là mưu sĩ xuất thân từ Ngân Tùng Bảo. Cứ chiếu theo lời ngươi nói mà làm.”

Dưới đại sảnh kinh ngạc. Cửu vương gia cười nói : “Chúng ta cứ đường sáng mà đi, còn như chỗ tối có liên quan gì đến ta...”

“A...” Mọi người hiểu ra.

Tuy rằng không có bao nhiêu người biết chính xác, nhưng từ giọng nói của Cửu vương gia, tựa hồ đều hiểu loáng thoáng : Tam vương gia âm thầm nhúng tay vào một sản nghiệp, e rằng không có âm mưu đơn giản .

Sau khi Trang Cửu hỏi ý kiến Tiền Vinh, sự việc quyết định đóng cộp một cái. Tiền Vinh mơ hồ cảm thấy có ý đồ gì ẩn giấu, nhưng vẫn tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tần (biết gì nói bấy) như cũ, làm một người bạn chân chính phụ tá Trang Cửu bày mưu tính kế.

Nghị sự tan, Trang Cửu giả bộ vô tình nhìn lướt qua người tham dự một chút — nhân thần bọn họ nhìn Tiền Vinh từ hiệu kỳ đơn thuần ban đầu đã dần trở nên kính phục và tán thưởng hơn —khòe miệng hắn nhếch lên cười.

Trên xe ngựa trở về phủ, Tiểu Tiền đột nhiên vỗ đùi tỉnh ngộ : khi trước chẳng phải bảo chủ cũng đề chủ tử thiếu niên tự mình lập uy như thế sao ?!

Quay đầu trừng mắt nhìn nam nhân vẻ mặt tươi cười vô hại, Tiểu Tiền mở miệng định nói, nhưng nói không nên lời. Đúng vậy, phải nói gì với hắn?

Thấy tiểu Tiền đã hiểu sự tình phát triển ra sao, Trang Cửu càng khó che giấu tiểu ý của mình, cười khùng khục : “Quả không hổ là Tiểu Tiền a...”

.....Nam tử tuấn tú chẳng thềm nhần nhện thêm nữa, liền xuất chưởng đánh tới.

Mã xa chấn động mạnh, Triệu Tiểu Cường đang đánh xe cảm thán, Vương gia và Vương phi tình cảm thật đúng là trước sau đều “mãnh liệt” ha....

Bạn đang đọc truyện *Cửu Vương Gia Hầu Bao Bạc Triệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

Vô công của Trang Cửu so với Tiền Vinh kỳ thực kém hơn một chút, nhưng lại thường mò đến tìm Tiền Vinh muốn so chiêu luận bàn. Lý do rất là chính

đáng và vẹn toàn.” Muốn luyện tập thân thủ nhiều hơn mới có thể ngăn địch, tự bảo vệ mình.”

Tiểu Tiền dĩ nhiên không thể từ chối.

Thế nhưng, kết cục luôn giống như chuyện tình cảm của y với Trang Cửu.

Trong mười chiêu, hai người đều khá thoải mái. Nhưng Tiểu Tiền mệt hơn Trang Cửu, vì y không thể đả thương Cửu vương gia, cũng không được để hấn thừa cơ lợi dụng.

Một phút phân tâm, Tiểu Tiền bị Trang Cửu chớp lấy, người lảo đảo ra đằng sau, khóa chặt thắt lưng, cổ, hai tay, sau tai y thổi nhẹ một cái.

Vành tai lập tức đỏ dần, y vùng ra, xoay người tặng cho Trang Cửu một chưởng lên bả vai. Lực đạo hơi mạnh, Trang Cửu né không kịp, trúng chưởng, thối lui mấy bước, ngừng thế tiến công, la lên: “Đau đau...”

... Tiểu Tiền siết chặt nắm tay, cố gắng dần cơn tức không đập vào cái bản mặt xấu xa kia.

Lý Cương nhìn trời nhìn đất nhìn mây, lại nhìn Triệu Tiểu Cường bên cạnh nhún nhún vai. Cảnh này, ban đầu nhìn thì còn thấy mới mẻ, sau đó là lo lắng, sau nữa lại thấy thú vị, hiện tại, nhìn nhiều đã chán.

Trang Cửu tay ôm vai, len lén nhìn Tiền Vinh, người trước mặt hấn diện vô biểu tình tròng mắt chiếu tướng hấn, trong đôi mắt kia rực lửa ngàn ngút.

Chính là nó, thần sắc sinh động mà Trang Cửu yêu thích nhất. Cơ mà lần này—lén nhìn cái nữa—hình như có điểm quái...

Tiền Vinh trừng hấn một lúc lâu, đột nhiên vung tay áo: “Ta đột nhiên không khỏe, không thể cùng Vương gia luyện võ.”

“Giận thật sao?” Trang Cửu cẩn thận thăm dò.

Tiền Vinh không thèm để ý tới hấn: “Ta về phòng nghỉ ngơi trước, thỉnh Vương gia tự luyện.”

“Ồ này, Tiểu Tiền...” Trang Cửu đưa tay bắt lấy ống tay áo y, nhưng lại bị ái thê lạnh lùng hất ra vô tình.

Nhìn Tiểu Tiền không chút do dự xoay người quay về phòng, Trang Cửu méo miệng, về mặt ngơ ngác vô tội: “Sao thế này...”

Hai thuộc hạ đứng sau cố gắng kiềm chế kích động, mắt tròn trắng, chỉ ba chữ rõ ràng, đơn giản dễ hiểu thôi——tự chúc lấy!

Trở lại phòng, Tiểu Tiền nhấp một ngụm trà.

Kỳ thực y cũng không định tức giận, chẳng qua do oán khí tích tụ mấy ngày liền đột nhiên bạo phát mà thôi. Mấy ngày nay...mấy ngày nay đều bị tên Cửu vương gia tôn quý mà kiêu ngạo, giảo hoạt kia trước mắt mọi người, không có gì là không đồ lên đầu y, một chút chuyện nhỏ của Cửu vương phủ cũng giao cho y xử lý. Tiểu Tiền là mưu sĩ, hà cớ gì mà y lại không hiểu, giao việc cho y làm chẳng phải bí mật lớn lao gì chính là—Trang Cửu đang dần dần đặt y vào vị trí trung tâm của Cửu vương phủ. Mà y, thậm chí ngay cả cơ hội cự tuyệt cũng không có.

Tất cả mọi chuyện đều mơ hồ cảnh báo cho Tiền Vinh biết, y dường như đang chạy trên con đường không có lối về, càng chạy càng xa...Mà đầu sỏ gây nên tội nợ lại cảm thấy chuyện động trời ấy rất hiển nhiên.

Người trong vương phủ, kẻ chẳng rõ sự tình thì nghĩ hai cha chi cãi lộn oánh nhau âm ỉ, kẻ thương nhau lắm, cắn nhau đau, kẻ biết sự tình bên trong lại cho rằng tình cảm của Cửu vương gia đối với y rất tình tế.

—Ài, tình tế như sợi len! Người nợ chẳng qua là diễn kịch, giả bộ làm kẻ thâm tình vô lại, thật thật giả giả, chẳng qua hấn rất sợ người đời nhìn thấu mình—chỉ e rằng ngay cả chính hấn cũng không hiểu được đầu mối là điều tốt nhất.

Vì vậy Trang Cửu quán Tiền Vinh thì có quán, nhưng cho tới bây giờ vẫn giữ đúng mực, không vượt quá giới hạn, chỉ thỉnh thoảng đùa giỡn khiêu khích sức chịu đựng của bạn Tiểu Tiền.

Trong mắt người bên ngoài, Cửu vương gia giống như lời hấn thường nói: “Ái thê”, “Kính thê”, “Úy thê” (yêu vợ, kính vợ, sợ vợ:))

Vì lẽ đó hạ nhân của Vương phủ chỉ biết Vương phi là người mạnh mẽ nóng tính—trái ngược với vẻ thanh tú bề ngoài—đối với Vương gia cực kỳ nghiêm khắc, mà Vương gia cũng phi thường khoan dung.

Biết thân phận thật của Tiền Vinh không nhiều người, đều là tâm phúc tử sĩ đi theo Trang Cửu. Ngay từ đầu, bọn họ vốn không để ý đến Tiền Vinh, chỉ cảm thấy đây là một cuộc “hôn nhân chính trị” và y là một quân cờ mà thôi. Nhưng từ khi y dẫn đầu nhóm tử sĩ liều chết xông vào biệt quán cứu được Trang Cửu, nhận thân những người đó nhìn y vừa tôn kính vừa yêu mến. Chưa kể thái độ Cửu vương gia tỏ rõ cho bọn họ thấy y là đối tượng để họ trung thành đến chết.

“Cạch!” Tiền Vinh dần chén trà xuống bàn, miết trán than nhẹ.

Y bắt quả chỉ là một cô nhi được Ngân Tùng bảo chủ đời trước nhặt về, hơn nữa cũng chỉ là trợ thủ mưu sĩ giúp Ngân Tùng Bảo. Y có năng lực gì, tài đức gì mà có hơn mười một tử sĩ dốc lòng với mình.

Trang Cửu tìm vào phòng, ước thử :”Tiểu Tiền?”

Tiền Vinh ngẩng đầu nhìn hần “Vương gia.”

“Không giận nữa sao?” Trang Cửu đi tới, ngồi đối diện y.

“Ta không có giận.” Tiền Vinh bất đắc dĩ nói.

Trang Cửu nheo mắt, không tin lời y nói.

Tiền Vinh nhún vai, không hề muốn câu chuyện dây dưa mãi ở chuyện này, chuyển trọng tâm sang việc khác :”Bảo chủ nói bọn họ hai ngày nữa sẽ tới.”

“Ân, đúng vậy,” Trang Cửu gật đầu :”Tuy rằng lần này không phải vì công sự, chẳng qua bên ta muốn đáp lại cái lễ của bảo chủ người.”

“Ân” Tiền Vinh đáp “Chủ tử thân thể đã khá hơn rất nhiều, lần này tìm đến Hoàng đại phu chẩn bệnh, muốn trừ tận gốc bệnh bẩm sinh mãi không dứt.”

“Chủ tử người...” Trang Cửu lắc đầu cười “Bệnh tật mà đã lợi hại như vậy, nếu như khỏi bệnh, e là chẳng ai biết sức quyền rũ còn tới mức nào?”

Tiền Vinh nhìn hần khinh thường :”Người cho là ai ai cũng giống người sao?”

Chủ tử thiếu niên giờ đã xác lập được địa vị tại Ngân Tùng Bảo, trên dưới đều biết cậu là người đồng hành cùng bảo chủ, mặc dù thể nhược tiếng nhỏ, nhưng tâm tư kín đáo trầm lặng, không ác cũng không thiện, khó trách Trang Cửu nói lời ấy. Thế nhưng y và bọn Công Tôn Tề trong lòng đều biết rõ thiếu niên chủ tử, cũng chỉ chấp niệm (ý muốn độc chiếm) duy nhất với một mình bảo chủ nhà họ mà thôi.

“Ta? Ta thế nào?” Trang Cửu đột nhiên hứng thú.

Tiền Vinh quan sát hần từ trên xuống dưới một lượt mới nói :”Trong ngoài bất nhất, thật giả khó phân, gian trá狡 hoạt, lòng lang dạ thú.”

Trang Cửu khóe miệng co giật.

Tiền Vinh mỉm cười : “Có điều thiên tư hơn người, ngạo khí không sòn, trọng tình thủ tín, anh tuấn tiêu sái.”

Trang Cửu đầu tiên là sững sốt, liền sau đó sắc mặt lộ vẻ vui mừng :”Nói thật hả?”

Tiền Vinh câu dẫn một nụ cười :”Người đoán thử xem?”

“...”

Bạn đang đọc truyện *Cửu Vương Gia Hài Bao Bạc Triệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

Bãi triều một cái, Trang Cửu tay xách thực hạp, chạy như bay về Vương phủ. Tiền Vinh vừa xong buổi luyện sớm, đang ở trong sân vò khăn lau mặt.

Trang Cửu khóe miệng nhếch lên, bất ngờ tấn công một chiêu về phía người chưa kịp phòng bị.

Tiền Vinh sớm cảm giác có khí tức của người nào đó ở phía sau, nhanh nhẹn xoay người phòng ngư, nắm ngón tay dừng trước mặt người nọ đúng một thước.

“Chào buổi sáng, Tiểu Tiền” Trang Cửu cười hi hi.

“Chào buổi sáng, Vương gia.” Tiền Vinh thu tay lại, xoay người tiếp tục lau mặt lau cổ.

“Hoàng thượng lại ban điểm tâm cho ta, đây là phần mang về dành riêng cho người —” Trang Cửu giọng cao thực hạp. “Là điểm tâm ngoại tộc phía bắc tiến cống nhé.”

Tiền Vinh khẽ cười nói :”Cảm tạ Vương gia.”

“Đừng khách sáo, là chuyện ta muốn làm thôi.” Trang Cửu biểu tình giống đang hiển dâng vật quý.

Tiền Vinh lau người xong, để thị nữ thu dọn bồn nước và khăn mặt, xoay người tiếp nhận thực hạp :”Bảo chủ và chủ tử trưa hôm nay sẽ tới.”

“Ta biết, ngươi yên tâm” Trang Cửu khẽ cười nói.

“Nhà mẹ đẻ” của Tiểu Tiền tới, chắc, dĩ nhiên phải tiếp đãi hào hào.

Tiền Vinh nhìn vẻ mặt của hân liên đoán ngay được hân đang suy nghĩ cái gì gì, khóe miệng hơi giật giật, xoay người quay về phòng. Trang Cửu thấy y bỏ đi, cũng tò tò theo sau.

Buổi trưa, một chiếc xe ngựa sang trọng, to lớn dừng ở trước cửa Cửu vương phủ. Mảnh xốc lên, một nam tử cao lớn toàn thân vận hắc bào xuống xe đầu tiên, sau đó hân xoay người lại, vươn hai cánh tay ôm lấy thiếu niên bạch y ngồi cuối xe bước xuống.

Tổng quản đã sớm nhận lệnh ở cửa chờ, lập tức tiến đến :”Xin hỏi các vị có phải là Ngân Tùng bảo chủ và Tô công tử ?”

Thương Mặc gật đầu :”Đúng vậy.”

“Hân hạnh đón tiếp, mời đi theo ta.” Tổng quản mỉm cười nói.

Thương Mặc cũng cười cười, theo sau tổng quản.

Thiếu niên ở trong lòng hân ho nhẹ một tiếng “Bỏ ta xuống trước đã.”

Thương Mặc lúc này mới nhớ ra, cười cười, thả thiếu niên xuống.

Lần này đi theo họ đến đây chỉ có Mộc Tu, hân nhìn cảnh trước mắt, thảm thán. Hai vị chủ tử, thật đúng là đi tới đâu cũng chẳng để ý tới ánh nhìn xung quanh...

Tiền Vinh và Trang Cửu nghe hạ nhân thông báo, đến bên ngoài phòng khách. Thấy khách tới, Trang Cửu lập tức cười đón, mở đầu trước:”Thương huynh, Tô công tử.”

“Cửu vương gia, huynh không có bạc đãi Tiểu Tiền nhà chúng tôi chứ?” Thương Mặc cười ẩn ý hỏi.

Tiền Vinh khẽ nhăn, “Bảo chủ, chủ tử. Hai người đi đường chắc đã mệt rồi, mời vào trong hãy nói.”

Thương Mặc cười hả hã, cùng Tô Tư Ninh theo họ vào khách phòng.

Mấy ngày tiếp theo, vì Trang Cửu có chính sự quan trọng, đại đa số thời gian là Tiền Vinh đi cùng bọn Thương Mặc. Trên đường du ngoạn ở kinh thành, cho dù rất nhiều người không nhận ra Thương Mặc, nhưng do thái độ tôn kính của Tiền Vinh mà mọi người đối với họ rất cung kính. Trái lại, thấy Tiền Vinh được đối đãi như “Vương phi” chân chính, Mộc Tu cười đau cả bụng, Thương Mặc và Tô Tư Ninh mặc dù mặt vẫn giữ vẻ điềm tĩnh, nhưng khóe miệng khó che giấu nổi tiểu ý.

Tiểu Tiền cực kỳ uất ức...

Thương Mặc đưa Tô Tư Ninh đến Hoàng thành lần này, nguyên nhân chủ yếu là muốn tìm đại phu chẩn bệnh. Lần trước sau đại hôn Tiền Vinh và Trang Cửu, họ cũng đã đi một lần, Hoàng đại phu kê vài thang dược cho Tô Tư Ninh, đồng thời dặn dò một thời gian sau phải quay lại tái khám.

Tiền Vinh dẫn bọn họ đến y quán của Hoàng đại phu, Tô Tư Ninh và Thương Mặc bước vào trong, Tiền Vinh cùng Mộc Tu ở ngoài chờ.

Ngồi ở ngoài uống trà nhàn nhã, Tiền Vinh thấy Mộc Tu cứ lén nhìn y, buông chén trà xuống : “Có chuyện gì thì nói, không nói chúng ta ra ngoài so vài chiêu.”

Mộc Tu nhún vai đùa :”Nhớ lại đi, ngươi giờ mang thân phận Vương phi, phải đoan trang”

“....” Tiền Vinh đập bàn, chỉ vào mặt Mộc Tu :”Mộc đầu, ta nhìn ngươi đủ rồi.”

Mộc Tu bất đắc dĩ lắc đầu :”Ngươi nhìn mình đi, vào Vương phủ đã lâu, sao mà một chút nhẩn nại cũng không có?”

Tiền Vinh đã muốn nổi điên, phía sau vang lên thanh âm sang sảng “Đó là vì ta thích gương mặt tức giận sinh động của Tiểu Tiền.”

Mộc Tu đứng dậy, chấp tay thi lễ :”Bái kiến Vương gia.”

“Khách khí” Trang Cửu cười nói, đi tới gần Tiền Vinh.

“Sao ngươi lại tới đây?” Tiền Vinh liếc xéo hân một cái.

“Hôm nay không có chuyện gì hệ trọng, nên muốn đi cùng các ngươi. Dù sao cũng không thể để một mình ngươi vất vả.” Trang Cửu ân cần nói.

Tiền Vinh cười không nổi, lại liếc về phía Mộc Tu, tiểu tử kia quả nhiên đang cố gắng nén cười, ánh mắt còn có chút giễu cợt.

“Thật ra là vì ngươi.” Trang Cửu khẽ thở dài “Ngươi quan tâm chuyện Tô công tử gặp đại phu, không nghĩ bản thân cũng nên đi một chuyến?”

Tiền Vinh hơi cứng người, nheo mắt nhìn hắn.

“Đạo này chẳng phải ngươi ngủ không ngon sao?” Trang Cửu nghiêm mặt nói, “Lần trước ta lên bắt mạch của ngươi, không ổn lắm.”

“Ngươi xem mạch ta lúc nào?” Tiền Vinh khóe miệng co giật.

“Hôm so chiều với ngươi.” Trang Cửu đáp.

“Lần trước Hoàng đại phu cũng nói, nếu như ngươi có chỗ nào không khỏe, tốt nhất cứ đến gặp ông ấy.” Trang Cửu nói tiếp.

Nhân thân Mộc Tu nhìn Tiền Vinh mất đi vài phần trên chọc, tăng thêm vài phần quan tâm. Chuyện Cửu vương gia gặp nạn lần trước, Ngân Tùng Bảo cũng biết đại khái.

Tiền Vinh bĩu môi : “Chờ bảo chủ đi rồi hẵng nói.”

“Ngươi vì sao muốn đuổi chúng ta đi?” Thương Mặc vén màn che từ trong phòng bước ra, biểu tình trên mặt khá hiếu kỳ.

Theo phía sau là thiếu niên cũng cười.

Tiền Vinh ai thán một tiếng : “Đến bảo chủ cũng chế nhạo ta...”

Tô Tư Ninh cười nhẹ nói : “Hoàng đại phu khám cho ta xong rồi, ngươi vào đi.”

.....Trang Cửu lập tức ôm lấy thất lưng Tiền Vinh “Ta vào cùng ngươi.”

Tiền Vinh dờ người, không hiểu tại sao, trước mặt người ngoài thì chẳng nói, nhưng trước mặt người của Ngân Tùng Bảo, y chẳng tức giận cho nổi, đành mặc Trang Cửu kéo vào bên trong.

Nhìn hai thân ảnh biến mất sau tấm rèm, ba người còn lại bên ngoài cười khúc khích một tràng.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Vương Gia Hầu Bao Bạc Triệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

Lão tiên sinh tiên phong đạo cốt, râu tóc bạc phơ cẩn thận bắt mạch Tiền Vinh, vùng xung quanh lồng mày hết dần rồi nhăn lại, tâm tư Trang Cửu và Tiền Vinh cũng trôi lên sục xuống theo đó. Cuối cùng, ông mới chậm rãi lắc đầu buông cổ tay Tiền Vinh.

“Thế nào?” Vốn đang lo lắng cho thân thể Tiền Vinh, Trang Cửu nôn nóng hỏi.

Hoàng lão không đưa mắt lên nhìn, chỉ cúi đầu kê đơn. “Không có việc gì, quay về uống vài thang thuốc, tiếp tục điều trị.”

.... “Không có việc gì thì ông lắc đầu làm chi?” Trang Cửu khóe miệng giật nhẹ.

“Không có việc gì nên mới phải lắc đầu.” Hoàng lão ngẩng đầu trừng mắt nhìn hắn, bỗng nhiên chuyển hướng sang Tiền Vinh, chăm chú nhìn y.

Tiền Vinh bị nhìn chòng chọc có điểm không tự nhiên, mồ hôi lạnh sau lưng đổ xuống.

Hoàng lão đổi hướng nhìn, quay sang Trang Cửu, hắn dùng ánh mắt vô tội địa lại ông.

“Hừm” Hoàng lão miệt mài viết đơn thuốc : “Tinh thần nóng nảy hư nhược, sinh hoạt phu thê chưa từng hòa hợp đúng không?”

... “Khụ khụ khụ!” Tiền Vinh sặc nước bọt.

Trang Cửu ung dung câu dẫn một nụ cười quỷ quyệt.

“Có một chút...Tiểu Tiền hay xấu hổ... Đa tạ Hoàng lão quan tâm.”

Tiền Vinh co chân hung dữ đạp nghiêng lên chân Trang Cửu một cái thật mạnh.

Hoàng lão tựa hồ không thấy màn “liếc mắt đưa tình” của bọn họ, kê đơn xong, từ tốn chỉ dẫn : “Thang thuốc này dùng để điều trị nhiệt hỏa trong người. Nhưng suy cho cùng, người đang thanh niên, tuy nói tiết chế điều độ thì tốt, nhưng giữ gìn quá độ cũng không hay.”

“...” Tiền Vinh mặt lúc đỏ lúc trắng, sâu trong lòng nổi lên hoài nghi — vì sao ngay cả Hoàng đại phu đức cao vọng trọng cũng có thể nói ra ngôn từ kinh người như thế?

Trang Cửu cười thâm ý : “Vâng, đa tạ Hoàng lão chỉ bảo.”

Trở lại Vương phủ, Tiền Vinh vẫn chưa phục hồi lại tinh thần sau vụ “kinh hãi” kia. Trái lại y còn cảm thấy vô cùng căm phẫn, đều tại tên Trang Cửu trong ngoài bất nhất, ở bất cứ đâu cũng đều cao giọng đối trá, chế ra màn “hòa thuận mỹ mãn”, khiến mọi người dần dần cho đó là điều đương nhiên

Uống một ngụm trà cho nguôi cơn tức — y hàng ngày đều nuốt cả bụng uất ức như thế, không nhiệt hỏa nóng người mới là lạ...

Bạch y thiếu niên đối diện nhìn y cười khê, không nói.

Hắc y chủ tử và Trang Cửu thương nghị công vụ, y ở chỗ này cũng bạch y chủ tử uống trà.

Cảnh trong Cửu vương phủ không tẻ, hiện đã là đầu hạ, bọn họ ngồi trong đình ở rừng trúc, gió dập diu, kỳ thực rất thoải mái vui vẻ.

Tiền Vinh bị người khác nhìn thấy tâm tính trẻ con của mình, thờ dãi nói : “Chủ tử có gì thì nói đi a.”

Tô Tư Ninh khê nheo mắt : “Ta không có gì muốn nói.”

“....” Tiền Vinh bĩu môi : “Ngài thân là chủ tử của Ngân Tùng Bảo, lẽ nào không định an ủi thuộc hạ một câu gì đó sao?”

Tô Tư Ninh nghĩ một chút, bật cười : “Người thực sự rất oán hận...”

“Tất nhiên rồi.” Tiền Vinh nhả mặt.

“Lý do?” Tô Tư Ninh hỏi.

“Đương nhiên là vì Cửu vương gia, hấn —”

“Hấn thiện ác khó phân, trong ngoài bất nhất, giả giả thật thật khó đoán, đúng không?” Tô Tư Ninh cười nhẹ hỏi, chậm rãi nói : “Nhưng người đã nói mình là người của Ngân Tùng Bảo, hiện tại đang làm nhiệm vụ cho Ngân Tùng Bảo. Chúng ta chưa hề nghi ngờ chân tâm của người, bản thân người cũng chưa từng hoài nghi.”

Tiền Vinh có chút ngây ngốc nhìn y.

“Nếu như đổi lại là người khác thì sao?” Tô Tư Ninh hạ ánh mắt, nâng chung trà lên khê thổi bọt : “Không phải Cửu Vương gia mà là một ai đó tùy ý, cũng hợp tác với Ngân Tùng Bảo, cũng cần người làm đám cưới giả nhằm che giấu, rồi loạn tai mắt kẻ địch, người sẽ làm sao?”

Tiền Vinh không trả lời y.

“Tiểu Tiền, đến tột cùng thì oán giận của người từ đâu ra?” Tô Tư Ninh nghiêng đầu hỏi.

Tiền Vinh cúi đầu, trầm tư.

Tô Tư Ninh cũng không định nghe y trả lời, chỉ để y được yên tĩnh. Bản thân thì từ tốn phẩm trà.

Một lúc sau, gió đưa lá trúc đập trên bàn đá, Tiền Vinh ngẩng đầu, gương mặt trở nên bình tĩnh hơn.

Tô Tư Ninh nhìn y, mỉm cười.

“....oán khí đã mất.” Tiền Vinh đáp.

Tô Tư Ninh không nói.

“...Chủ tử, ngài biết bao lâu rồi?” Tiền Vinh thờ dãi hỏi.

“Chưa lâu lắm.” Tô Tư Ninh trả lời.

“Còn bao chủ?” Lại hỏi.

“Cũng thế.”

“...Đa tạ chủ tử quan tâm.” Tiền Vinh lại thở dài.

“Chẳng phải là chuyện ta nên làm sao?” Tô Tư Ninh cười khẽ, phản vấn.

.....Được rồi, được rồi, vị chủ tử này tâm tư kín đáo, nhìn thấu mọi việc, rất xứng với thân phận “Đương gia chủ tử” mà...

Tiền Vinh ngồi trước cửa sổ, trời đã dần tối.

Ban ngày cùng Tô Tư Ninh nói chuyện, y tự nhiên tỉnh ra. Vì sao y nổi giận với Trang Cửu? Kỳ thực cũng không phải phiền muộn chuyện hấn thân là nam nhi nhưng lại gả vào Vương phủ — nếu như y thực sự coi đây là nhiệm vụ phải hoàn thành. Nói cho cùng, tâm tư của y là vì thái độ lấp lửng, sao cũng được của Trang Cửu. Vì đâu mà y lại có suy nghĩ đó? — y thật muốn biết mà nghĩ không ra, có lẽ dứt khoát đem sửa chức vụ mưu sĩ Ngân Tùng Bảo thành tên bán heo cho rồi.

Thở dài, tất cả chẳng qua đều vì y đối với Trang Cửu có kỳ vọng mà thôi. Kỳ vọng Trang Cửu thật tâm, không phải diễn kịch.

Lại thở dài thêm lần nữa, đối với ước ao này, nói trắng ra là khác y bất lực. Chuyện tình cảm, không phải cứ chờ mong là nó sẽ thành sự thật. Quan tâm của y nhất định không được hấn đề ý.

Thừa nhận tình ý của mình đối với người nọ cũng không khó, mà chôn dấu tâm tình của mình cũng đơn giản. Nếu bất lực, vậy làm tốt bốn phân công việc của mình, hoàn thành nhiệm vụ là tốt rồi.

Tiểu Tiền hiện tại đã nghĩ thông suốt thấu đáo.

Nhưng Trang Cửu lại vô cùng hoang mang.

Tiền Vinh bây giờ phi thường an phận thủ thường, tận chức tận trách, sắm vai Cửu Vương phi được Cửu Vương gia sủng ái vô cùng hòa hợp. Trang Cửu nói đông, y không có nói tây, Trang Cửu nói bữa trưa không muốn ăn thịt heo, y tự mình xuống bếp làm gà quay.

Trang Cửu trước mặt người khác chọc ghẹo y, cùng lắm y chỉ quở mắng vài câu, không hề nổi giận. Trong nghị sự có nhiều đại nhân vật quan trọng tham dự, y toàn tâm toàn ý vì Trang Cửu bày mưu lấy lợi ích.

Mọi người trong Vương phủ thấy vị “Vương phi nương nương” bỗng nhiên “đoan trang hiền thực” bèn cảm thán, xem ra hai vợ chồng Cửu vương gia so với bình thường càng thêm yêu thương ân ái nhà... .

Ngay cả cận vệ Triệu Tiểu Cường cũng cảm thấy vô cùng kinh ngạc, không biết Tiền Vinh chủ tử đứt dây thần kinh chỗ nào mà thay đổi đến thế.

Thế nhưng, Trang Cửu lại là người hiểu rõ nhất, người kia lúc này đối với hấn thực sự là lạnh như băng, nói cách khác, cách hấn rất xa... .Rõ ràng lúc trước hấn đã cố gắng làm rất nhiều việc nhằm kéo cự ly gần lại kha khá rồi mà... .Thật đúng là khóc không ra nước mắt.

Trang Cửu vô cùng buồn uất.

“Sao ngươi không nói cho y biết c huyện Cửu vương gia đối với y có năm phần chân tình.” Trên đường quay về ngân Tùng Bảo, Thương Mặc ôm Tô Tư Ninh cười hỏi.

Tô Tư Ninh cười cười, nhìn cảnh sắc lướt lướt bên ngoài cửa sổ xe ngựa, “Chuyện nhà người khác, phải để người ta tự hiểu mới có phong vị”

Bạn đang đọc truyện *Cửu Vương Gia Hài Bao Bạc Triệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

Ngày hôm đó, Cửu Vương phủ đón một vị khách quý.

Người này môi đỏ, răng trắng, mi thanh mục tú, tuổi khoảng mười hai mười ba, trên gương mặt mới lớn vẫn đọng vài nét trẻ thơ, đôi mắt toát lên vẻ uy phong.

“Tiểu thập tam nghe Cửu hoàng thúc nhắc đến Vương phi nương nương đã lâu, luôn muốn được diện kiến.” Đương kim thập tam hoàng tử Trang Di nói, mỉm cười nhìn Tiền Vinh nhưng đáy mắt không có cười.

Tiền Vinh cũng mỉm cười đáp lại :”Tiền Vinh bái kiến Thập tam hoàng tử.”

“Nương nương không cần đa lễ.”Trang Di khoát tay nói :”Ta cùng Cửu hoàng thúc từ trước đến nay vốn có giao tình, mong rằng sau này có thể thuận hòa với nương nương.”

“Tiền Vinh dĩ nhiên sẽ vì Thập tam hoàng tử cúc cung phục vụ tận tụy.” Tiền Vinh cười đáp.

“Hà tất phải nói lời khách sáo như vậy?” Trang Di khóe miệng khẽ cười nhếch lên.

....Có chuyện thú vị à? Hôm nay Triệu Tiểu Cường theo Cửu vương gia ra ngoài làm việc, chỉ còn Lý Cương đi cùng Tiền Vinh. Lý Cương thầm nhủ mở hôi hột, xem dáng điệu của Thập tam hoàng tử, rõ ràng là đến tặng Tiền Vinh một cái uy.

“Điện hạ đối với Tiền Vinh khách khí, Tiền Vinh tự nhiên sẽ khách khí lại với điện hạ.” Tiền Vinh nói.

Trang Di trầm mặc một hồi, cười lớn :”Hảo, hảo, hảo, không hổ là Vương phi nương nương được Cửu hoàng thúc sủng ái. Tiểu thập tam bị hoàng thúc bỏ quên coi như cũng có cái lý của nó.”

....Chẳng lẽ ý định chính của tiểu hài tử là muốn tranh sủng với “Vương phi”? Lý Cương thầm nghĩ.

Tiền Vinh vẫn bình thản, tùy cơ ứng biến.

Trang Di thấy nam nhân trước mặt bình tĩnh đối đáp đúng mực, nét mặt, tuổi tác không tương xứng với biểu hiện, làm cho nó không thấy được tâm tư của y.

“Điện hạ lần này tới Cửu vương phủ, Cửu Vương gia cũng biết?” Tiền Vinh hỏi.

“Hoàng thúc không biết.” Trang Di trả lời “Chỉ là ta ngưỡng mộ nương nương đã lâu, rất muốn gặp mặt.”

“Thật ư?” Tiền Vinh cười, “Nếu như Tiền Vinh có chỗ nào tiếp đãi không chu toàn, thỉnh điện hạ lượng thứ.”

“Đâu có.” Trang Di đáp lời.

“Chỉ bằng chúng ta đến đại sảnh ngồi uống trà trước, cùng chờ Cửu vương gia trở về?” Tiền Vinh hỏi.

“Được, làm phiền nương nương.”

Lý Cương cùng vài hạ nhân tương đối nhạy cảm đều mơ hồ cảm giác có gió lạnh thổi vù vù sau lưng....

Trong phòng khách, đội người hầu bưng trà ngon đến. Trang Di nâng chung trà lên, chậm rãi thổi bọt, khen :”Hương thơm nức mũi, hảo trà.”

“Tiếp đãi chưa chu đáo, chỉ có nước trà đơn sơ, mong điện hạ thông cảm” Tiền Vinh nói.

“Nương nương thực sự là quá khách khí.” Trang Di giả bộ cười nói, bỗng nhiên sắc mặt thay đổi, bắt đầu tiếp cận, khuôn mặt trở nên nghiêm túc :”Kỳ thực, ta hết sức ngạc nhiên...”

“Chuyện gì?” Tiền Vinh nhướn mày.

“Nương nương cũng thân là nam nhi, làm thế nào mà leo lên vị trí Cửu Vương phi?” Trang Di vẽ mặt tò mò.

Tiền Vinh hơi nheo mắt :”Cái này, xem như là lưỡng tình tương duyệt, nước chảy thành sông a.”

“Ân, ra vậy, cũng là nam nhi cả, chuyện phong the thì sao?” Trang Di biểu tình phi thường ngây thơ thuần khiết, câu hỏi rất đơn giản nhưng đánh trúng vào chỗ hiểm.

....Tiền Vinh câu dẫn một nụ cười :”Điện hạ muốn biết?”

Trang Di gật đầu.

“Vậy thỉnh ngài chờ.” Tiền Vinh nói :”Đội ta lấy cho điện hạ xem một thứ.”

“Hảo.” Trang Di trả lời.

Tiền Vinh rời đi, lúc quay lại mang theo một quyển long dương xuân cung đồ, rất là phóng khoáng cởi mở đưa cho Trang Di.

Nhưng nhìn vào mặt Trang Di liền biết ý định vừa rồi không phải như thế, hừ, giao hoạt.

“Điện hạ nếu muốn tỉ mỉ nghiên cứu, có thể mang về xem, đừng ngại.” Tiền Vinh nói.

Tiểu hoàng tử chỉ bằng nửa phần công lực của Trang Cửu, Tiền Vinh so chiêu với Trang Cửu cũng lâu, há sợ tiểu hài tử sao? Quyển sách kia, vốn là thứ Trang Cửu mang đến dùng để chòng ghẹo y, hiện tại tá hoa hiến phật (mượn hoa dâng phật), xem như nó cũng có mặt hữu dụng.

Thập tam hoàng tử cầm lấy sách, rốt cục mở ra xem.

Tiền Vinh thấy sắc mặt Trang Di dần dần cứng đờ. Vì vậy liền đến gần giảng giải: “Cái này a... Ân, tư thế thường hay dùng nhất... Ân, cái này, có thể tiếp nhận khá thoải mái...”

Trang Di đóng “bộ” sách lại, sắc mặt vẫn trấn tĩnh nhưng vành tai đã đỏ dần.

Tiền Vinh thăm nhún vai, tiếp tục tiến công: “Điện hạ nghĩ tới ai phải không? Muốn cùng người đó làm những... này...”

“Đủ rồi.” Trang Di ngắt lời.

Tiền Vinh mỉm cười: “Điện hạ khó chịu sao? Có muốn đến khách phòng nghỉ ngơi một chút?”

“...Cũng tốt. Chờ hoàng thúc trở về, chúng ta cùng nhau dùng bữa.” Trang Di nói, vội vã đứng dậy. Trong Vương phủ có một gian phòng dành riêng cho cậu.

Nhìn theo bóng lưng thập tam hoàng tử, Lý Cương lần đầu tiên cảm thấy bản thân phải thay đổi cách nhìn đối với Vương phi. Nên nói là gừng càng già càng cay, hay bản tính Tiền Vinh chính là như vậy, rất tài giỏi ha?

Tiền Vinh chỉnh lại ống tay áo một chút, sắc mặt vẫn như bình thường.

Đừng gờn mặt chứ, tốt xấu gì y cũng từng là mưu sĩ. Trước đây là do tâm loạn, hiện giờ đối phó với một đứa trẻ con, đâu phải tay mơ dễ bắt nạt.

Trang Di mặt đỏ tung bùng, thở phì phò, dùng khăn tay chà lau tay, sau đó tiện tay ném sang một bên.

Rốt cuộc là thuyền lọt cống, lật nhào. Nó định đến xem trợ thủ của Ngân Tùng Bảo, lúc này chỉ bày trò đùa dai theo thói quen, chẳng ngờ nam nhân nhìn như vô hại kia lại nham hiểm đến thế — thực sự là người hoàng thúc coi trọng sao?

Buổi trưa, Trang Cửu quay về Vương phủ, Tiền Vinh liền cho người đi thông báo Thập tam hoàng tử.

Không lâu sau, Thập tam hoàng tử tới, vừa bước vào cửa đã lao vào trong lòng Trang Cửu dụi dụi, làm nũng nói: “Hoàng thúc, người về rồi.”

“Di nhi ngoan.” Trang Cửu xoa đầu nó: “Cháu có bắt nạt nương từ nhà ta không đó?”

Trang Cửu thập tam ngẩng đầu, lườm hán một cái: “Ta không bị khi dễ đã tốt lắm rồi.”

Trang Cửu cười nhìn nó, rồi nhìn về phía Tiền Vinh: “Người ức hiếp nó à?”

“Chẳng qua là truyền thụ một ít tri thức mà thôi.” Tiền Vinh khẽ đáp: “Thế ra là ức hiếp ư?”

Trang Di không muốn nói ra sự thật, buộc lòng im lặng rầu rĩ.

Trang Cửu buông nó ra, đi đến bên cạnh Tiền Vinh, cười nói: “Nương tử của ta thật tài giỏi.”

“Đúng, nương nương đối với ta rất hảo.” Trang Di nhún nhún vai.

“Gọi ‘nương nương’ chẳng phải xa lạ sao?” Trang Cửu vỗ vỗ thằng bé, “Gọi thúc thúc đi.”

“Rõ, Tiền ‘đại thúc’”. Trang Di phi thường vâng lời, lém lỉnh nói.

.....Mặt Tiểu Tiền khẽ co giật.

“Hoàng thúc quả đúng như lời đồn, tâm tư người chỉ hướng về Tiền thúc mà thôi” Trang Di khẽ cười.

“Đó là đương nhiên.” Trang Cửu mặt vênh lên, nhìn về phía Tiền Vinh.

Tiểu Tiền làm như không thấy.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Vương Gia Hầu Bao Bạc Triệu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

Trang Di có quan hệ gần gũi với Trang Cửu nên thường xuyên đến Cửu vương phủ ở lại một thời gian, lần này cũng vậy.

Biết Tiền Vinh không phải dạng hiền, dễ chọc, Trang Di phi thường thức thời, nước giếng không phạm nước sông, tôn trọng nhau như khách. Chỉ là nó đối với y vẫn chưa hoàn toàn yên tâm. Tuy từ Trang Cửu biết rằng Tiền Vinh và Ngân Tùng Bảo tuyệt đối có thể tin tưởng được, nhưng nó vẫn có giữ một chút cảnh giới như cũ. Người của hoàng thất, cho dù là thiên tính hay do nuôi dạy, tất cả đều như thế.

Tiền Vinh dĩ nhiên cũng không chủ động đi trêu chọc Trang Di, cho dù tiểu tử mới lớn ấy – người Trang Cửu tận lực bảo hộ, thích nghiên cứu tỉ mỉ nguyên nhân “thông gia”.

Trang Di tự đắc với trò đùa của mình, nán lại tại Vương phủ hai ngày liền, chột muốn ra ngoài dạo chơi một chút. Suy nghĩ một hồi, quả tình là không định thông báo Tiền Vinh một tiếng, nó cứ thế mặc thường phục chạy ra ngoài Vương phủ.

Trang Di không xa lạ gì với Hoàng thành, quen thuộc đường xá, phố lớn ngõ nhỏ, dạo quanh đường phố ước chừng nửa canh giờ. Phía sau nó đương nhiên có người âm thầm đi theo bảo hộ, nhưng vì biết nó không thích có người theo đuôi, nên giữ khoảng cách khá xa, cũng không để người khác chú ý.

Dừng lại ở sạp đường nhân **một lúc, Trang Di đứng xem bác thợ làm hai con búp bê béo, miệng cười hi hi, trả tiền xong liền cầm trên tay rồi đi.

(đường nhân = dùng đường loãng thổi thành hình người, con vật, có thể chơi, cũng có thể ăn)

Càng nhìn búp bê càng thấy dễ thương, Trang Di cước bộ dần dần nhanh nhẹn thoải mái. Chạm rãi rời khỏi con đường phồn hoa sầm uất, Trang Di đi ngược lại tới khu vực dân cư thưa thớt người ở. Sau đó đi qua mấy con phố, đến trước một khu nhà hoang lớn thì dừng lại.

Dưới cơn mưa đá trước cửa đại môn, một tên khát cái tuổi niên thiếu đang lìm lìm. Bỗng nhiên trong những bóng người đi qua, có một người dừng lại, tiểu khát cái định nói lời cảm tạ, nhưng thấy đôi mắt màu tím vàng xen lẫn quen thuộc.

Có điểm ngạc nhiên, mừng rỡ ngẩng đầu, quả nhiên là hắn!

Trang Di ngồi xổm xuống, cười cười, cầm món đồ chơi làm bằng đường hươu trước mắt thẳng nhóc: “Có muốn không?”

Tiểu khát cái lườm nó một cái, hất đầu sang chỗ khác.

“Tính ngươi còn khó chịu hơn ta.” Trang Di cũng không buồn, “Nè, cho ngươi.”

Tiểu khát cái lúc này mới cười nhận lấy: “Hôm nay ngươi tới làm gì?”

“Sao hôm nay ta không thể tới?” Trang Di cười cười, đứng lên chia tay ra.

Tiểu khát cái do dự một chút, nắm lấy tay nó, sau đó mượn lực đứng dậy: “Làm gì đó?”

“Đi chơi cùng ngươi chứ gì nữa.” Trang Di cười nói.

“Đi đâu?”

Trang Di đảo mắt, nhún vai: “Ta cũng không biết, ngươi rành hơn ta mà?”

Tiểu khát cái nhớ ra tên này từng nói nó là con một hộ giàu có, hưởng nền gia giáo rất nghiêm khắc, bình thường rất ít ra khỏi cửa. Bèn nghĩ một chút, nói: “Ta đưa ngươi đến Hạnh hoa lâu, chỗ đó hôm nay phát điểm tâm miễn phí, đi ngay còn kịp.”

“Được.” Trang Di cười toét.

Khi hai đứa đến Hạnh hoa lâu thì thấy phía trước đã có một hàng dài đứng chờ, tiểu khát cái cúi đầu nói: “A, sao hôm nay lại có nhiều người thế, không biết xếp hàng đến bao giờ...”

Trang Di tất nhiên không quan tâm chuyện đó, nó thầm nghĩ như vậy tha hồ hưởng thụ thời gian ở bên tiểu khát cái, mỉm cười dễ dãi: “Không lo, chưa biết chừng chúng ta có vận khí tốt thì sao?”

“Ừ.” Tiểu khát cái nhún nhún vai.

Người qua đường đều nhìn hai đứa trẻ hoàn toàn đối lập đứng cùng một chỗ — một thì quần áo sang trọng, một thì quần áo rách rưới — họ đều thầm kinh ngạc. Hai đứa trẻ dường như không nhận ra những ánh mắt đang nhìn, thân nhiên đùa nghịch, trò chuyện vui vẻ cả ngày.

“Ngươi thích điểm tâm tửu gia này à?” Trang Di hỏi.

“Thích.” Tiểu khát cái trả lời.

“Vậy là ngươi thích mùi vị của nó?” Trang Di tiếp tục nói bóng nói gió, ngầm tính toán trong bụng sau này gặp lại sẽ đem ít điểm tâm ngự trù (bếp hoàng cung) làm cho cậu bạn.

“Ta thích nhân bên trong, là lòng đỏ trứng gà bọc hạt sen.” Tiểu khát cái nói “Đáng tiếc là hơi ít, ăn không đã.”

“Uhm, ta vẫn thường đem cho ngươi vài thứ kia mà? Ngươi chưa dùng sao?” Trang Di nghi hoặc, nó lần nào cũng đưa cho tiểu khát cái không ít bạc à.

Tiểu khát cái vò vò đầu :”Ta chia cho mọi người rồi.”

Trang Di không biết nên cười hay nên khóc :”Ngươi làm người tốt hay quá ha!”

“Không đâu.” Tiểu khát cái nhìn thần sắc Trang Di, cẩn thận giải thích, dẫn theo ý nhu hòa :”Rất nhiều người cần hơn ta—tỷ như cụ Triệu, vốn bệnh nặng sắp chết, sau khi tìm được đại phu chẩn bệnh, giờ đã khá hơn nhiều; còn có....”

“Được rồi, được rồi, ta biết.” Trang Di tức giận ngắt lời :”Là ngươi thiện lương.”

Tiểu khát cái nhún vai, không ý kiến gì thêm.

Đã đến giờ Hạnh hoa lâu phát điểm tâm, hàng người bắt đầu nhích dần lên phía trước. Hai cậu bé cũng tiếp tục nói chuyện, vừa cười đùa, chuyện phiếm vừa tiến lên về phía trước.

Đột nhiên đằng trước bỗng xảy ra hỗn loạn, vừa đúng lúc tiểu khát cái nhìn lên, Trang Di nhờ trực giác bẩm sinh cũng cảm thấy một tia uy hiếp, lập tức kéo tay tiểu khát cái rời khỏi đám đông, nhanh chân bỏ chạy.

“Ê, ngươi làm gì thế?” Tiểu khát cái bị kinh động, ngo ngắc chạy theo sau nó.

Trang Di không có thời gian trả lời thằng bạn, mấy kẻ nhìn như người thường đang truy đuổi bọn họ ngay phía sau.

Tiểu khát cái bị lôi đi chạy đôn chạy đáo, thở không ra hơi, đang muốn kêu Trang Di ngừng chạy thì Trang Di đột nhiên dừng lại thật, làm thằng nhỏ đập mặt vào lưng nó :”Đau quá đi, đau...”

Trong ngõ nhỏ, có một toán người đứng chắn trước mặt chúng.

Trang Di nhìn lại phía sau, truy binh cũng đã đổ dồn đến đây.

“Thập tam chủ tử, mời đi theo chúng tôi một chuyến.” Một tên trong đám người

trước mặt có vẻ là thủ lĩnh lên tiếng.

“Các ngươi là ai?” Trang Di thăm thán : không ổn rồi, chỉ một người muốn trốn thoát còn khó, nói chi còn thêm một tiểu khát cái không có võ công.

“Thập tam chủ tử cứ đi theo chúng ta chẳng phải sẽ biết.” Người nọ nói tiếp, bắt đầu dồn ép từ từ

Trang Di thầm lo lắng, nếu chỉ có mình nó, dù có bị bắt đi thì tạm thời tính mạng chưa chắc gặp nguy hiểm, nhưng tiểu khát cáichỉ sợ bọn chúng cho rằng tiểu khát cái không có giá trị lưu lại, sẽ giết cậu ta bất cứ lúc nào.

“Là Tam thúc?” Trang Di muốn vòng vo dài dòng với bọn chúng. Đều do nó chạy trước hơi nhanh, bỏ xa ám vệ.

“Xem chừng Thập tam chủ tử không muốn thuận theo chúng ta, vậy đừng trách chúng tiểu nhân động thủ.” Người nọ nói, tay chạm chuôi kiếm.

Tiểu khát cái đã bị đám lạ mặt hù sợ đến cứng người, lén siết chặt bàn tay Trang Di.

Trang Di quay đầu lại nhìn thằng bạn, càng thêm cuống.

Lần đầu tiên trong cuộc đời nó hồi hận đã gặp thằng nhóc, cùng cậu ta kết giao bằng hữu. Không phải thế thì nó đã không hại cậu ta lâm vào tình cảnh này.

Đương lúc hoảng loạn, Trang Di nghe thấy thanh âm lạnh lùng như tiếng nói của trời :”Mười mấy đại hán bắt nạt hai tiểu hài tử, thật xấu hổ.”

Trang Di đột nhiên ngoảnh lại, nhìn thấy Cửu hoàng thẩm thân yếu.

Tiền Vinh liếc nó một cái, chậm rãi đến gần :”Các ngươi nếu hiểu lời ta nói thì mau chạy đi. Phía sau, người của Cửu Vương phủ sắp đến đây ngay bây giờ.”

Mấy tên đó liếc mắt nhìn nhau, bọn chúng từng nghe qua chuyện của Cửu vương phi, thế nhưng hiện tại nhìn coi, y chỉ có một mình đơn độc, hơn nữa bảo hộ hai cậu bé khó tránh khỏi vướng tay vướng chân, dễ dàng bắt lại mấy hồi.

Trao đổi ánh mắt xong, chúng liền lập tức rút kiếm xông tới.

Tiền Vinh lập tức gạt tay, lùa hai cậu bé che sau lưng, một thanh bạch kiếm vọt ra trong tay, chiêu số của y không hề hoa lệ nhưng lại ngăn cản công kích những kẻ lao đến rất tốt, đồng thời y lợi dụng sơ hở của chúng, xuất quyền làm bị thương nặng mấy tên.

Gần nửa khắc sau, ám vệ đi tìm người rút cục đã nghe thấy tiếng động mà xuất hiện. Đối phương thấy tình hình bất lợi, cuối cùng thu tay :”Rút!”

Một bộ phận ám vệ đuổi theo, một bộ phận khác lưu lại bảo hộ bên cạnh Thập tam hoàng tử và Cửu vương phi.

“Thuộc hạ đến muộn, nương nương và điện hạ không sao chứ ạ?” Người dẫn đầu chấp tay cúi đầu nói.

“Không có việc gì.” Tiền Vinh lãnh đạm nói :”Không phải lỗi của các người.”

Trang Di nghe thế, hơi chột dạ cúi đầu.

Tiền Vinh lướt mắt nhanh qua nó, đường nhìn chuyển dời về phía cậu bé bên cạnh.

Tiểu khát cái thấy chàng trai khí thế bất phàm kia đang nhìn mình, có chút ngượng ngịu, nhưng vẫn đánh bạo mở miệng :”Trên mặt huynh bị thương, phải mau băng bó mới tốt...”

Tiền Vinh nghe vậy, đưa tay lên, dùng tay áo quệt mặt, thấy đau đau.

“Ngẩng đầu lên, điện hạ.” Tiền Vinh nói.

Trang Di nghe lời ngẩng đầu lên, giành nói xin lỗi trước :”Xin lỗi, ta không nên tùy hứng làm vậy, còn khiến người bị thương.”

Chẳng biết Cửu hoàng thúc có đánh chết hần hay không đây....

Tiền Vinh diện vô biểu tình, cũng hỏi :”Đây là người quan trọng sao?”

Trang Di kinh ngạc, ngầm hiểu ý của Tiền Vinh đang ám chỉ tiểu khát cái, ngập ngừng, nhưng rồi gạt đầu.

“Nếu quan trọng, vì sao không thể bảo vệ nó?” Tiền Vinh hỏi.

“Bởi vì tiểu thập tam chưa đủ mạnh.” Trang Di chậm rãi nói.

“Nếu không đủ mạnh, sao không tìm người giúp?” Tiền Vinh lại hỏi.

“Tìm ai?” Trang Di hỏi lại, bỗng nhiên hiểu ra “Cửu hoàng thúc? Người biết là không có khả năng mà!”

“Không thử sao biết thế nào?” Tiền Vinh khoanh tay nhìn nó.

“Không cần thử cũng biết à...” Trang Di lẩm bẩm.

Tiền Vinh nhìn hai đứa trẻ hồi lâu, lắc đầu nói :”Đối phó với người nhà mình, so với đối phó với kẻ địch, chẳng phải dễ hơn nhiều ư?”

“.....” Trang Di không đáp.

Nhưng tiểu khát cái trái lại vì không hiểu bọn họ đang nói cái gì, tuy không xen vào nhưng nhìn chăm chăm mặt Tiền Vinh.

Tiền Vinh thấy thế nhìn về phía nó :”Sao thế?”

“Mặt của huynh....nên băng bó một chút đi...” Tiểu khát cái nói nhỏ.

“.....” Trang Di đối với sự tốt bụng của tiểu khát cái chỉ im lặng không nói.

“.....” Tiền Vinh câu dẫn ý cười thú vị.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Vương Gia Hầu Bao Bạc Triệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

Trang Cửu xử lý sự vụ xong xuôi, hồi phủ thì thấy Tiền Vinh đang ngồi trong phòng khách uống trà, hần phục hồi lại dáng vẻ lấy lòng đi tới. Tiền Vinh

nghe tiếng hán đến gần, ngẩng đầu, thanh âm thản nhiên :”Về rồi à?”

Trang Cửu thấy trên mặt y có vết thương, tuy đã được bôi thuốc xử lý qua nhưng khá sâu, tức khắc thần tình lạnh băng, nhãn thần cũng sa sầm :”Mặt của ngươi làm sao vậy?”

Vết thương kéo dài từ cằm đến khóe mắt, thiếu chút nữa là hại vào mắt, tuyệt không phải do bản thân y bất cẩn gây ra.

Tiền Vinh nghe vậy, đáp :”Không sao cả, lão bằng hữu chơi hai chiêu.”

“Lão tam đến tìm ngươi gây sự?” Trang Cửu nhú mày, bắt lấy cằm Tiền Vinh hướng ngẩng lên, quan sát vết thương.”Sao sơ ý vậy, lệch một ly...”

Tiền Vinh cười nhạt :”Chưa xảy ra việc gì là tốt rồi.” Nhưng thật ra Trang Cửu kẻ sát y như thế, thậm chí y có thể cảm nhận được hơi thở đầy đó của hán, điểm ấy khiến y có chút gì đó khó xử.

“Là do tiểu Thập tam không tốt.” Góc tường truyền ra thanh âm rầu rĩ của một người.

Trang Cửu quay đầu lại, Trang Di đang đứng ở một góc phòng khách, quay mặt vào tường tự kiểm chột quay ra.

“Nói.” Trang Cửu không nhiều lời, chỉ trầm giọng xuất một chữ.

Thấy Trang Cửu tức giận thật sự, Trang Di cũng không dám đùa thêm trò gì, liền đem đầu đuôi sự tình kể lại. Sau đó lại khép nép đứng trong góc, tiếp tục đối mặt với bức tường.

Trang Cửu nghe xong, im lặng một lúc lâu, chỉ khẽ cau mày. Tiền Vinh mở miệng nói :”Điện hạ lần đầu gặp phải loại chuyện này, Vương gia cũng đừng nên trách phạt.”

“Nó bình thường chơi đùa thế nào ta không quản.” Trang Cửu chuyển hướng y :”Nhưng đừng nói đến việc tự bảo vệ mình, nếu ngay cả người khác cũng bị làm liên lụy, chẳng lẽ không nên hảo hảo dạy dỗ”

.....Thảm rồi...Đây là ý niệm duy nhất trong lòng Trang Di.

“Dính dáng hay liên lụy không phải vấn đề” Tiền Vinh nói “Nhiệm vụ của ta vốn là bảo vệ ngươi và hoàng tử, nếu hai người có thể hợp tác tốt, ta dĩ nhiên rất mừng, còn nếu hai người muốn hưởng thụ tự do riêng, ta đây làm gì, phát sinh điều gì, đều là bổn phận công việc của ta.”

Trang Cửu nghe xong, trừng mắt nhìn y, hiển nhiên không hài lòng với câu trả lời đó.

Tiền Vinh đương nhiên không cam lòng tỏ ra yếu thế, nhìn trả lại hán, vẻ mặt vẫn điềm nhiên.

Trang Cửu bực bội buông tay, phát óng tay áo, trầm người ngồi xuống bên cạnh y.

“Vương gia, chủ tử.” Đại thị nữ Hi nương và tổng quản ở bên ngoài thấy bầu không khí hơi dịu bớt, đi vào thăm dò :”Vị Tiểu công tử kia đã chinh tề, có cần.....”

Trang Cửu hồ nghi nhìn về phía Tiền Vinh, y khoát khoát tay :”Dẫn vào đi.”

Vì vậy Hi nương dắt một thiếu niên vào phòng.

“Tiểu...” Trang Di từ khi thấy cậu bạn bị hạ nhân Vương phủ mang đi vẫn luôn lo lắng, thấy cậu ta vô sự, liền mừng rỡ định gọi, nhưng chợt nhớ ra trong phòng khách còn một pho tượng đại phật đang ngồi, chỉ kêu được một tiếng, còn lại đổ vào trong họng.

Tiểu khát cái được tắm rửa sạch sẽ thơm tho, thay y phục mới—mặc dù không phải trang phục sang trọng gì, nhưng vẫn khá hơn bộ quần áo vá chằng vá đụp, cả người thoát nhìn sáng sủa, tươi tắn, cũng khiến người khác nhìn rõ tướng mạo: trán rộng, lông mày rậm, mắt to, có điều người đích thực gầy còm

“Ồ, đúng là có phúc tướng.” Tiền Vinh nghiêng đầu nói.

“Đây là hảo bằng hữu của cháu?” Trang Cửu đoán ra tám chín phần, hỏi Trang Di.

Trang Di thành thật gật đầu.

“Ngươi tên là gì?” Trang Cửu hỏi tiểu khát cái.

Tiểu khát cái có chút hoảng sợ, lần đầu tiên cậu đối diện trực tiếp với một vị quyền cao chức trọng như thế, nhưng cậu chỉ cắn cắn môi, khẽ nói :”Ta là Tiểu Đăng Từ.”

Trang Cửu lại im lặng, nhìn thẳng bé, rồi nhìn Trang Di.

Trang Di trong lòng thấp thỏm, bắn ánh mắt cầu cứu về phía Tiền Vinh.

Tiền Vinh liếc mắt nhìn nó, rồi nhìn về phía Trang Cửu.

Khỏe miệng Trang Cửu từ từ nhếch lên một độ cung, Tiền Vinh thấy kiểu cười (đều) quen thuộc này, trong lòng bắt đầu có dự cảm không lành.

Quả nhiên, Trang Cửu quay đầu sang phía y nói : “Đây chẳng phải con của hai chúng ta sao?”

.....Mọi người đang có mặt thăm thờ dài đánh thượt, lập tức nghĩ bản thân phải tìm nơi tránh bão. Chỉ có Trang Di khác với mọi người, phi thường mau lẹ tiến đến vài bước, nhảy chân chố hướng Trang Cửu nói : “Chúc mừng hoàng thúc có người nối dõi! —Tiểu thập tam cũng rất thích vị ca ca này nha!”

“Rốp” một tiếng, nguyên lai là chén trà trên tay bị Tiền Vinh bóp nát.

Trang Cửu cũng không bởi vậy mà bỏ qua, nói : “Thế nào? Ta xem hài tử này mặt mũi không tồi, tương do tâm sinh (tướng mạo ứng với lương tâm), nhất định là đứa trẻ nhân hậu, có phúc. Thân thể cũng không tệ, tuy rằng hiện tại luyện võ có hơi muộn, nhưng vẫn có thể hảo hảo chỉ dạy một phen.”

“...Cứ theo ý Vương gia.” Tiền Vinh qua hàm răng nghiến chặt nhả vài chữ.

Trang Cửu hài lòng, đã lâu không được nghe Tiền Vinh dùng ngữ khí “thân thương” này nói chuyện với hắn, vô cùng cao hứng quay đầu lại nói : “Hảo, Tiểu Đẳng Tử, sau này ngươi là nghĩa tử của Cửu vương gia, không cần e ngại, vị này cũng là nghĩa phụ của ngươi.”

Tiểu Đẳng Tử bị một cái bánh lớn từ trên trời rớt trúng đầu, nửa ngày cũng chưa tỉnh hồn.

Trang Cửu nói tiếp : “Ngươi cũng lớn rồi, cũng nên có chủ kiến của mình, ngươi muốn được gọi là gì? Tên Tiểu Đẳng Tử không phải không hay, nhưng cũng phải văn nhã một chút, ngươi nói xem?”

Tiểu Đẳng Tử miệng nuốt nước bọt : “Vương gia, ta...khủng...”

“Trang Khổng?” Trang Cửu vỗ đùi, “Tên này hay, vừa đại khí lẫn liệt, vừa mang nghĩa thú vị khác.”

“.....” Tiểu Đẳng Tử dở khóc dở cười.

(‘khủng’ ý của Tiểu Đẳng Tử là sợ, cậu nhóc e rằng bản thân không nghĩ ra được cái tên nào, nhưng qua tai anh Cửu thì ảnh hưởng theo nghĩa khác, tưởng đâu thằng bé thích cái tên dọa người như thế. ‘khủng’ đồng âm với ‘khổng’, đều đọc là kổng.) À vâng, chắc do mọi người chê tên anh Cửu xấu nên ảnh đặt cái tên còn xấu hơn cả tên anh nữa =))

Cửu vương phủ không biết vì sao lại lôi ra một tiểu thể tử, Cửu vương gia đặc biệt làm tiệc rượu, ra mắt cùng các đại gia. Trang Khổng nguyên danh là Tiểu Đẳng Tử vô cùng bất an, bứt rứt. Mà Trang Di lại không thể ở ngoài quá lâu, sáng sớm đã bị Trang Cửu đuổi về hoàng cung —thằng nhỏ một mình ra ngoài chơi hại Tiền Vinh thụ thương, Trang Cửu ghi sổ nợ nhưng không có quên, giữ lại đợi sau này sẽ tính đủ.

Trang Khổng cũng lần đầu tiên mới biết thân phận thật của Trang Di, nhất thời bản thân không biết là phải giận hay oán thán nữa. Mà đối với thân phận mới của Trang Di, kỳ thực cậu cũng không rõ nên tiếp nhận hay cự tuyệt. Trong lúc cậu lưỡng lự, Trang Cửu đã thu xếp ổn thỏa đầu vào đó, khiến thằng nhỏ giữa chừng muốn đổi ý cũng không dám.

Bên ngoài ồn ào tiếng người nói chuyện, họ đều chúc tụng Trang Cửu “Mừng có quý tử”. Trang Khổng ở rịt trong phòng, tuy rằng thị nữ có đến gọi vài lần nhưng cậu không có can đảm bước ra ngoài.”

Đến khi Tiền Vinh tự mình thân chinh đón cậu ra.

“...Nghĩa, nghĩa phụ...” Trang Khổng thấy người tới, cúi đầu.

“Sợ à?” Tiền Vinh đến gần, ôm nó vào lòng hỏi.

“Vâng.” Trang Khổng thật thà trả lời.

“Không sao đâu, lúc ta nhập Vương phủ còn phô trương hơn bây giờ.” Tiền Vinh nói.

Trang Khổng thâm tâm khóc không ra nước mắt, cái này, cái này có thể đem ra so sánh sao....

“Xem như ta không tốt, đã kéo ngươi vào đây.” Tiền Vinh nói. Lúc đầu chính y đưa tiểu tử này hồi phủ.

“Không, rõ ràng là tại Trang...Thập tam diện hạ.” Ở phương diện ăn ngay nói thật, Trang Khổng chính là nhân tài kiệt xuất trong đó.

” Dù thế nào đi chăng nữa, hiện tại ngươi đã nhảy vào trong nồi này rồi, bị lộ chín ăn sạch hay bản thân ngâm trong nước nóng, cái nào an toàn thoải mái hơn, ta cũng không dám bảo đảm” Tiền Vinh nắm bờ vai Trang Khổng, dẫn ra ngoài. “Nhập gia tùy tục cho an toàn, nếu là phúc thì sẽ không gặp tai vạ, nếu là họa thì có tránh cũng không thoát. Ta cũng chỉ có hai câu nói mĩ mai này để an ủi ngươi thôi.”

Trang Khổng trái lại cười cười : “Cảm tạ nghĩa phụ.”

“Không cần khách sáo.” Tiền Vinh lãnh đạm nói. Nói như thế hiện tại y cũng là một người ở trong nôi. Tuy rằng đúng ra y cũng chỉ mới hai mươi hai tuổi, đã bị một đứa tiểu tử gọi là cha, hẳn phải có một chút khó chịu...

Đối với việc Cửu vương gia thu nhận nghĩa tử, trên phố đồn đãi chia làm hai. Một thì nói Cửu vương gia yêu nam thể cực điểm, thà rằng nhận một nghĩa tử không hề có quan hệ huyết thống cũng không chịu nạp thiếp, sinh con nối dõi tông đường. Một bên lại đồn trái ngược, nói Cửu vương gia chẳng biết ăn chơi đàng *** với kỹ nữ nào sinh ra con riêng, thương cảm Cửu vương phi còn phải nhẫn nhục —— ôi chao, ai bảo y là một thân nam nhân chứ?

Trong gian phòng nhỏ trên lầu hai từ lâu, Tiền Vinh miết miết vùng giữa đôi lông mày, nghe kẻ sát vách đang thuật lại một cách sinh động như thật chuyện Cửu vương phi vừa ủy khuất đến mức nào vừa vĩ đại ra sao.

——Giá như trước mặt Trang Cửu hình tượng y giống một phần miêu tả kia thì tốt quá, cái gì mà đồng sinh cộng tử, một lòng một dạ, tương kính tương ái, cùng nhau chung hưởng. Trở lại vấn đề chính, đa số mọi người đều bỏ qua thực tế y là nam nhân, mà chỉ nghĩ tới mặt “tình cảm” khiến kẻ khác xúc động bùi ngùi.

Mà vai nam chính của cổ sự, đang ngồi đối diện y, đeo lên mặt vẻ tươi cười, nghe người khác tán dóc, kể lể chuyện nhà của hắn.

“Hài tử kia ta đã cho điều tra, xuất thân thực sự bình thường.” Trang Cửu nói.

Tiền Vinh ngẩng đầu nhìn hắn, trong lòng có điểm phức tạp. Tra xét lai lịch thân thế Trang Không, về mặt lý là phải làm, nhưng ở mặt tình cảm, y càng thấy hài tử kia vô tội.

Trang Cửu nhìn y, khóe miệng dần ý cười, nhãn thần cũng nghiêm túc :“Nếu là hài tử của Trang Cửu, vô luận là ruột thịt hay không có huyết thống, ta nhất định sẽ dốc hết tâm huyết, bồi dưỡng, bảo hộ cẩn thận.”

“Ta chỉ hy vọng, người có thể cùng ta, giúp ta nuôi dưỡng cậu nhóc trưởng thành.” Trang Cửu nói.

Tiền Vinh nhún vai :“Vương gia yên tâm, cái gì thuộc về bổn phận công việc của ta, ta chắc chắn sẽ làm tốt.”

Cái gì mà việc thuộc bổn phận công việc? Câu này “Cửu vương phi” đã từng đến quen miệng.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Vương Gia Hầu Bao Bạc Triệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Trang Không trán không ngừng túa mồ hôi, chảy xuống hai gò má, theo cảm nhỏ giọt trên mặt đất. Cách đó không xa, dưới bóng cây, Tiền Vinh đang nằm tựa trên ghế, bắt chéo chân, vừa đọc sách vừa theo dõi cậu bé đứng tần.

Kỳ thực dựa vào tính cách thuần lương của Trang Không, chẳng có chuyện thằng bé sẽ lười biếng luyện võ, chỉ là Tiền Vinh nhàn rồi không có việc gì làm, muốn thực hiện nghĩa vụ “cha” hết mức.

Rốt cuộc Tiền Vinh giờ tay lên nói :“Được rồi, đã đến giờ thìn (7-9h), đến uống nước toan mai (ô mai) đi.”

Trang Không nghe vậy mới thở phào nhẹ nhõm, khép lại hai chân bần rần, đưa tay lên lau mồ hôi trên trán, đi tới.

Đúng lúc này, Trang Cửu hồi phủ, cũng mò đến chỗ họ. Len lén đến gần, hắn đột ngột tung trào thủ hướng về khuôn mặt gầy của Tiền Vinh, nhưng y sao có thể dễ hấn đắc thủ, vung tay lên phản công. Tiếp đến chỉ trong chớp lát đã so hơn mười chiêu, đến khi Trang Cửu há miệng giương mắt nhìn choáng váng, chỉ sợ ầm toan mai kia hại mình...

Quả nhiên Tiền Vinh vẫn nhìn hơn một chút. Thu tay, đem vôi ầm toan mai rắc trên cổ Trang Cửu xuống, Tiền Vinh nhún vai, muốn cười mà không nổi :“Vương gia võ công tụt hậu rồi ư? Có nên cùng Không nhi luyện lại từ cơ bản?”

“Có người bảo vệ ta là được mà.” Trang Cửu cười nhỉnh.

Tiền Vinh lườm hắn một cái, lại quay về ghế ngồi xuống, cầm lấy bình nước, rót toan mai vào bát.

Trang Cửu xua tay nói :“Ta hơi mệt, đi nghỉ trước đây, người và Không nhi cứ uống đi.”

Tiền Vinh lãnh đạm liếc hắn một cái “Hừ.”

Trang Cửu lại cười, xoa đầu Trang Không :“Ngao ngoãn luyện công, không được lười biếng.”

“Vâng, phụ vương.” Trang Không gật đầu.

Đêm khuya, phòng Trang Cửu vẫn sáng đèn, hắn đang ngồi ở bàn cầm bút viết cái gì đó, đôi lông mày khẽ nhíu, trầm tư một sự tình.

Đột nhiên vài tiếng đập cửa cắt đứt dòng suy nghĩ. Trang Cửu ngẩng đầu lên, kinh ngạc không biết lúc này còn ai tới tìm hắn, chợt nghe bên ngoài một thanh âm thanh lạnh : “Vương gia còn chưa ngủ sao?”

Nheo mắt một chút, Trang Cửu buông bút, đứng dậy đi tới mở cửa cho y : “Có chút việc. Sao ngươi lại tới đây?”

Hắn cùng Tiền Vinh tuy ở cùng chỗ trong viện, nhưng không cùng phòng, ở hai phía của viện.

Tiền Vinh hơi cúi xuống : “Là có chuyện gì khiến ngươi phiền não?”

Trang Cửu câu dẫn nụ cười : “Cũng không phải đại sự gì...”

Tiền Vinh không đáp lại, chỉ yên lặng nhìn hắn.

Trang Cửu mỉm cười : “Vào phòng trước đi, bên ngoài hơi lạnh.”

Vào phòng, Trang Cửu để Tiền Vinh ngồi xuống bên bàn, muốn rót chén trà cho y thì thấy nước trà lạnh tanh.

“Không cần nhiều sự.” Tiền Vinh vô tình đưa tay đè lại bàn tay đang cầm quai ấm trà của hắn, thoáng cái liền buông ra, sau đó hỏi “Có chuyện phiền phức gì?”

Trang Cửu gãi gãi đầu, nhăn mặt : “Lý Kinh Thiên dẫn theo vài đại thương nhân đến nhập vào hàng ngũ lão tam.”

Lý Kinh Thiên là thương nhân nổi danh trong Hoàng thành, tiền tài rất lớn, gia sản giàu có, trước nay có quan hệ hợp tác với Trang Cửu.

Tiền Vinh im lặng một hồi, sau mới nói : “Là do lần này chúng ta đụng đến thanh lâu của hắn, khiến hắn tức giận?”

“Dù không làm gì, sớm muộn tường cũng bị hắn đào bới.” Trang Cửu khẽ thở dài một hơi.

“Nếu như vì tiền bạc mà đổi tâm đi tìm người kia, sớm muộn gì cũng sẽ lại vì tiền mà rời bỏ hắn thôi.” Tiền Vinh nói một câu xem như là trấn an.

“Thế nhưng ngay lúc này, tình cảnh chúng ta trở nên có chút khó khăn.” Trang Cửu nói.

Tiền Vinh cúi đầu, tay bắt gác gõ lên mặt bàn, sau một lúc lâu, ngẩng đầu : “Chi bằng...”

“Chi bằng...?” Trùng hợp là Trang Cửu cũng muốn nói, hai người đụng nhau, Trang Cửu cười nói : “Ngươi nói trước đi.”

“Ta có một ý.” Tiền Vinh chậm rãi nói : “Chi bằng ly khai Hoàng thành, ra ngoài tìm kiếm đại gia thương nhân khác.”

“Ta cũng nghĩ giống vậy.” Trang Cửu bật cười “Nhưng các đại gia nguyên ý dính dáng đến sự tình tranh đấu này không nhiều lắm. Có thể được người và Ngân Tùng Bảo tương trợ, đã là vận may đối với ta rồi.”

Tiền Vinh suy nghĩ một hồi : “Bố gia Giang Nam có giao tình với Ngân Tùng Bảo. Gia chủ cũng là người sáng tính. Khéo sao hiện giờ bảo chủ và chủ tử đang ở bên đó làm khách, có thể giới thiệu giúp chúng ta một chút.”

Trang Cửu nghe xong, thật lâu không nói gì, chỉ nhìn y.

Tiền Vinh nheo mắt : “Thế nào?”

“Ngươi biết không...” Trang Cửu lắc đầu, thần tình có chút lãnh đạm : “Có lẽ ta không nên để ngươi dính vào chuyện này.”

“Sao nói thế?”

“Nếu như ngươi không đến... như vậy giờ ngươi vẫn là mưu sĩ vô tư lự của Ngân Tùng Bảo, không cần phải bận tâm những chuyện này. Có lẽ việc này nên tìm người khác.” Trang Cửu thấp giọng nói.

“Ngân Tùng Bảo chưa bao giờ buồn lỗ.” Trái lại Tiền Vinh mỉm cười “Vương gia, người suy nghĩ nhiều quá rồi.”

“Phải.” Trang Cửu ôn nhu cười cười nói : “Nhưng ta vẫn muốn nói một tiếng, đa tạ.”

Trang Cửu nghe Tiền Vinh hiến kế, đêm đó hai người cùng nghiên cứu cách tìm đến nhờ Bố gia Giang Nam tương trợ, khả năng nào được, khả năng nào không. Cho đến hừng đông mới thảo luận cho ra một kết quả, chính là : đi chưa chắc đã có cơ hội, nhưng không đi, ngay cả một tia cơ hội cũng không có. Huống hồ Thương Mặc đang ở đấy, xác suất thành công sẽ thêm rất nhiều.

Tiền Vinh che miệng ngáp, đứng dậy, mở cửa phòng ra. Không khí sáng sớm đúng là rất hảo, mát mẻ, trong lành. Trang Cửu tính trộm không đổi, xuất thủ nhẹ ở phía sau. Tiền Vinh không chớp mắt, dễ dàng chuyển thủ thành công, một khắc sau, hai người liền phi thân đến trong sân, xuất chiêu đối kháng.

Cho dù gió mang theo hơi lạnh thổi qua, nhưng chẳng bao lâu sau, cả hai đều đắm mồi hôi. Họ không cảm thấy dính dính phiền phức, mà chỉ cảm thấy trong lòng vui sướng không gì sánh được. Hai người so chiêu lâu ngày, đều hiểu cách thức đối phương xuất chiêu, chớp mắt đã hiểu thủ thế gì, khắc sau liền biết định ra chiêu gì. Thế nên đấu đá tới nay, hai người ngược lại còn luyện được cách xài chiêu lừa đấu thủ, tập kích bất ngờ. Mà ở phương diện này, Trang Cửu giỏi hơn Tiền Vinh một chút.

Sáng sớm, hạ nhân hầu hạ hai người đi vào sân, xa xa nhìn thân ảnh bọn họ không ngừng hoán đổi, trong bụng thầm kêu, thật đúng là một đôi thiên chi kiêu tử (đứa con kiệt xuất của trời) cực kỳ xứng đôi, đồng thời cũng khiến kẻ khác tán thưởng trước cảnh vui, ý đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Vương Gia Hầu Bao Bạc Triệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12

Tiền Vinh căn dặn hạ nhân gói gém tư trang, chỉ chờ Trang Cửu đến chỗ hoàng thượng xin được nghỉ ngơi một thời gian trở về, tính cả Trang Không, ba người cùng đi Giang Nam nghỉ ngơi du ngoạn”.

Một chốc sau, Trang Cửu quay về, lấp ló phía sau hắn là Trang tiểu thập tam diện hạ, bày ra vẻ mặt nịnh nọt.

Tiền Vinh vừa thấy nó liền biết ngay chuyện gì đã xảy ra, khoanh tay trước ngực không lên tiếng. Trang Di vội vàng bước về phía trước: “Tiểu thập tam không nỡ rời xa Hoàng thúc và Tiền thúc một thời gian dài, nên khẩn cầu Hoàng thúc dẫn tiểu thập tam đi cùng, Tiền thúc đừng nói không đồng ý nha?”

Tiền Vinh nhếch miệng cười: “Hoàng thúc người đã đáp ứng rồi, ta có gì để phản đối đây.”

“Tiểu thập tam luôn biết Tiền thúc tốt nhất mà!” Trang Di cười nói, kéo tay Trang Không đang đứng bên cạnh. “Không ca ca, đã lâu không gặp huynh, ta rất lo cho huynh.”

Trang Không khòe miệng hơi giật giật: “Người đừng nói chuyện với ta kiểu ấy, ta có chút...”

“.....” Trang Di ngoài cười nhưng trong không cười “Vậy nói sao?”

“Cứ giống như bình thường đi.” Trang Không thật thà nói.

“.....Được rồi, lần trước ta cứ thế mà đi, người có khỏe không? Hoàng thúc bọn họ có làm khó dễ người không?” Trang Di lấy lại vẻ nghiêm túc hỏi.

“Sao có thể, phụ vương và nghĩa phụ đối với ta đều tốt cả.” Trang Không cười nói: “Lần này còn đặc biệt đưa ta đi Giang Nam du ngoạn nữa.”

“À há?” Trang Di nhìn về phía hai đại nhân “Phải không? Thật sự là quá tốt rồi.”

“.....” Tiền Vinh dùng ngón tay cái chống cằm: “Một đứa thì tinh ranh chết người, một đứa thì vô cùng đơn giản, trong sáng, các người đúng là tuyệt phối.”

Cửu vương gia cười ha hả, ôm lấy bờ vai y kéo lại: “Đầu có, tiểu thập tam chỉ biết chơi mấy trò khôn vặt, Không nhi chúng ta mới là đại trí giả ngu.”

Tiền Vinh nhún vai, không thèm cho ý kiến.

Trang Cửu một nhà ba người, cộng thêm tiểu thập tam, bốn người một xe, mặc thường phục xuất phát đi Giang Nam.

Trước khi ly khai Hoàng thành, Tiền Vinh xác nhận Thương mặc đang du ngoạn ở Giang Nam liền bắt liên lạc. Thương Mặc cũng rất vui vẻ đáp ứng, nói rằng sẽ thay bọn họ giặt dây Bồ gia.

Dọc đường đi họ cũng không vội, du sơn ngoạn thủy. Hơn nửa tháng sau, rốt cục cũng tới chỗ phân đà của Ngân Tùng Bảo tại Hàng Châu.

Thương Mặc đích thân tiếp bọn họ, “đặc biệt” an bài Tiền Vinh và Trang Cửu chung một phòng.

Lúc Tiền Vinh thấy an bài “thần mật”, sự tôn kính đối với bảo chủ y tạm thời mất tăm.

Trang Cửu còn cười toe toét, biểu thị hẳn đang cảm tạ cực kỳ chân thành.

Chỉ có Trang Không chớp mắt nói: “Phụ vương và nghĩa phụ không phải phu thê thật, ở chung một phòng không hay lắm...”

Trang Di vỗ vỗ vai nó nói: “Đều là nam nhân, có gì mà không hay. Hai chúng ta ở cùng một phòng nhé?”

.....”Trang Di, bỏ móng vuốt sói khỏi vai nhĩ tử của ta mau.” Trang Cửu phi thường nghiêm chỉnh trầm giọng nói

“Vậy có thể cảm phiền người bỏ tay khỏi thắt lưng ta trước được không?” Tiền Vinh nghiêng đầu nói.

Trang Cửu bĩu môi, hậm hực thu tay về. Sau đó trừng mắt nhìn Trang Di đe dọa.

Trang Di đành phải vô tội thu hồi tay. Hoàng thúc thật xấu, bản thân không ăn được nho nên cũng không cho miệng người khác được chua.....

Bạn đang đọc truyện *Cửu Vương Gia Hầu Bao Bạc Triệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

“Tiểu Tiền, Tiểu Tiền?” Trang Cửu thử gọi.

Nam nhân đang ngủ trên giường mặt hướng vào trong, không có dấu hiệu tỉnh ngủ đáp lại.

“Tiểu Tiền... Tiểu Tiền?” Vì vậy Trang Cửu tiếp tục không tha.

“Hừ” Tiền Vinh tức giận nổi gân xanh.

Trang Cửu lại lay lay y :”Tiểu Tiền...”

Tiền Vinh xoay người ngồi dậy, con ngươi sâu thẳm dưới ánh trắng tỏa ra sắc đen lạnh, mở miệng nói gần từng câu chữ :”Vương gia có gì sao?”

Trang Cửu thấy y rốt cục đã “tỉnh”, lập tức ngồi bên mép giường cười nói :”Ta không ngủ được.”

“.....”Tiền Vinh rất muốn ngửa mặt lên trời hú dài một tiếng.

“Không biết sao nữa, hình như là do cảm giác hưng phấn.” Trang Cửu gãi gãi ót.

“Vương gia, người chưa từng rời Hoàng thành sao?” Tiền Vinh lờm hẩn một cái.

“Có đi rồi, nhưng toàn gia đình xuất du như vậy là lần đầu tiên.” Trang Cửu thần sắc mơ màng, ao ước.

Tiền Vinh đưa tay gục mặt :”Vậy mời ngài đến bên cửa sổ mà ngồi ngắm trăng đếm sao ha? Ta thật sự rất buồn ngủ....”

“Ta không được ngồi ở ‘bên giường’ sao?” Trang Cửu vô tội hỏi lại.

Tiền Vinh vô lực đổ xuống, nằm ngửa trên giường. Trang Cửu cúi nhìn y, con mắt lấp lánh lấp lánh. Tiền Vinh ngẩn người nhìn lại, trong một khoảnh khắc hai người đều im lặng, bầu không khí an tĩnh lưu động giữa hai người.

Ánh trăng rất êm dịu, Trang Cửu thậm chí có thể thấy rõ cử động lông mi của Tiền Vinh, chung quy nhìn không được vươn tay ra, muốn tự mình cảm nhận một chút. Tiền Vinh cư nhiên không hề động, chỉ lẳng lặng nhìn nam nhân trước mặt, bàn tay không chỉ kỳ quái mà chứa sự đùng chạm dần dần tiếp cận. Tay chạm vào lông mi, có điểm ngứa, Tiền Vinh chớp mắt nhìn. Tay Trang Cửu có ý dừng ở mắt y, Tiền Vinh cũng không nổi giận, chỉ cảm giác mí mắt truyền đến nhiệt độ cơ thể ấm áp. Nhưng mà sau đó, cảm nhận được khí tức ham muốn dần dần tới gần.

Một người không phản kháng, một người không có ý đề phòng đối phương phản kháng, từ lúc hai người quen biết tới nay, bầu không khí bây giờ lần đầu tiên ôn hòa như vậy.

Tiền Vinh sâu trong lòng thở dài, khi môi Trang Cửu kề xuống y.

Trang Cửu cũng không thâm nhập, thậm chí ngay cả cuốn nhẹ lấy cũng không, chỉ chạm như thế.

Thời gian lơ đãng trôi không biết bao lâu, mới chậm rãi ly khai. Tay không rời khỏi mắt Tiền Vinh, đôi mắt dưới lòng bàn tay đen sáng, yên lặng nhìn hẩn, lặng lẽ nói :”Hiện tại có thể ngủ được rồi chưa?”

“.....” Trang Cửu đứng thẳng vai, ngoan ngoãn ly khai, ngoan ngoãn quay về ngủ ở ghế, ngoan ngoãn kéo chăn đắp, sau đó nhắm mắt lại, ngủ.

Ngày thứ hai, Thương Mặc đưa đoàn người Trang Cửu đi gặp chủ nhà Bố gia.

Khi bọn họ lên thuyền hoa ở Tây hồ, gia chủ Bố gia đã ở trên thuyền chuẩn bị hảo trà chờ bọn họ tới.

Lão tam Bô gia – Bô Thanh Trúc là một nam tử xem ra có vẻ tao nhã, ngồi bên cạnh anh ta là một nữ tử xinh đẹp, uyển chuyển, cười dịu dàng. Thấy bọn họ tới, cả hai cùng đứng dậy hướng Trang Cửu hành lễ :”Bái kiến——”

“Vị này chính là Bô đương gia?” Trang Cửu ngắt lời bọn họ, mở miệng cười nói.

“Đúng vậy, tại hạ Tranh Trúc, người này là thê tử tại hạ, Vân U.” Bô Thanh Trúc hiểu ý Trang Cửu, cũng sang sảng cười nói.

“Bô đương gia và phu nhân cứ gọi ta là Trang Cửu được rồi.” Trang Cửu nói, sau đó kéo Tiền Vinh đến “Vị này chính là ——”

“Tại hạ Tiền Vinh, thủ hạ của Thương bảo chủ đang làm công sự, bái kiến Bô đương gia và phu nhân.” Tiền Vinh chen hòng Trang Cửu, cười nhạt nói. Trang Cửu thăm bậm môi.

“Chúng tôi đâu dám được cậu gọi xưng hô như thế” Bô Thanh Trúc nói.

Thương Mặc và Tô Tư Ninh kết giao cùng họ đã lâu, ở một bên cười nói vui vẻ, nhìn bọn họ xưng hô khách sáo qua lại.

Trang Cửu liền cười nói :”Ta gọi huynh là Bô huynh, huynh gọi ta là Cửu huynh, được chứ?”

Lúc này mới đạt thành thỏa thuận, mấy người liền ngồi xuống.

Chủ yếu là Trang Cửu cùng Bô Thanh Trúc thương nghị chính sự, Thương Mặc chỉ là người trung gian ngồi cạnh, thỉnh thoảng xen vào một hai câu. Tô Tư Ninh và Vân U hai người rì rầm nói chuyện. Tiền Vinh ngồi cạnh Trang Cửu, cũng nghiêm túc bày mưu tính kế. Bô Thanh Trúc đích thực trong lòng có gì đó thấy khó hiểu, nhưng chưa biểu hiện ra ngoài.

Hai bên là lần đầu gặp mặt, trò chuyện nhiều nhưng vẫn chưa thấu triệt, chỉ là dò hỏi bên ngoài. Bô Thanh Trúc là người khôn khéo, ngoài mặt tuy tăng thêm phần khách khí với Trang Cửu, nhưng liên can tới lợi ích của gia tộc cũng rất cẩn thận.

Thoáng cái, chính sự đã bàn xong. Bô Thanh Trúc vỗ vỗ tay :”Hảo, nếu Cửu huynh hiếm khi tới Giang Nam thì nên phải hảo hảo hưởng thụ một phen.”

Thương Mặc và Tô Tư Ninh trao đổi ánh mắt, hiểu sắp xếp tiếp theo. Trang Cửu và Tiền Vinh liếc nhìn nhau, không hiểu nguyên do ra sao.

Bô Thanh Trúc gọi một người trên thuyền đến căn dặn vài câu, người nọ liền gập đầu đi xuống đuôi thuyền. Sau đó thuyền xuất phát, không bao lâu, cập vào một chiếc thuyền hoa khác. Trang Cửu bọn họ lên thuyền theo sự sắp xếp của Bô Thanh Trúc.

Thuyền này bất đồng với thuyền ban nãy, trên phủ lụa mỏng, màn hồng, bên trong nghe thấy oanh thanh yến ngữ (tiếng cô gái trẻ). Nguyên lai là thuyền kỹ nữ. Bô Thanh Trúc tiến đến mama quán sự nói hai câu, mama cười nói đáp lại, dẫn theo mấy người đẹp đi tới ——hiển nhiên là đã sớm an bài hảo.

Mất thấy vòng vây mỹ nhân đi tới, Trang Cửu cả kinh, vô thức nhìn về phía Tiền Vinh. Người ở phía sau mặt lãnh tình, tịnh không để ý tới hắn, theo hướng dẫn của Bô Thanh Trúc ngồi xuống. Trang Cửu không biết làm sao, cũng chỉ đành ngồi theo.

Cũng không biết là Bô Thanh Trúc trước đó an bài thế nào, so với Tiền Vinh, có rất nhiều cô nương vây quanh Trang Cửu. Thương Mặc ở bên kia phông chừng đã biết rõ quan hệ, cũng không có ai tới làm phiền.

Vì vậy Trang Cửu càng thêm đứng ngồi bất an, vẫn nỗ lực nhìn về phía Tiền Vinh nhờ cậy, thế nhưng cũng chẳng được như ý nguyện. Ngược lại vì hoảng loạn mà hấn tắc nghẹn vài quả nho, sặc mấy ngụm rượu.

“Cửu huynh thấy các cô nương của Giang Nam chúng tôi thế nào?” Bô Thanh Trúc không biết nội tình, cười hỏi.

Trang Cửu khó trả lời...

“Xem ra Cửu huynh có chút e ngại?” Bô Thanh Trúc nheo mắt “Các cô nương, còn không mau xuất bản lĩnh nhà nghề của mình?”

“Không, Trang Cửu cũng đâu...” Trang Cửu vội vã xua tay, ném về phía Tiền Vinh vừa uống xong một một thanh tửu một cái lờm

Một vị hoa khôi xinh đẹp chậm chậm đi tới cây cỏ cầm, bắt đầu gảy cầm huyền. Chỉ là hiển xướng ca tình không có gì, nhưng nhân thần nàng quyền rũ, chớp chớp nhìn Trang Cửu, tiếng ca thoát ra như tiếng chim hoàng anh, thanh lệ thoát tục.

Thương Mặc ở bên kia thuần túy xem náo nhiệt, cũng không có ý ra tay cứu giúp.

Một khúc xướng hoàn, hoa khôi mặt phấn hồng, phong tình vạn chủng. Trang Cửu mặt trắng bệch, tiến thối lưỡng nan. Tiền Vinh nhìn không ra thần sắc, chỉ hơi thả lỏng người dựa vào ghế, một bên uống rượu.

“Cửu huynh, cảm giác thế nào?” Bô Thanh Trúc hỏi “Có thể so với các cô nương ở chỗ mọi người?”

“Cái kia, rất đặc sắc....nhưng Bô huynh, Trang Cửu nhận ý tốt của huynh, có điều...” Trang Cửu nói khó khăn.

“Làm sao vậy?” Bô Thanh Trúc nhướn mày.

“Việc này, Trang Cửu là người đã có gia thất.Người ấy lại ghen vô cùng, Trang Cửu sợ rằng sau khi quay về sẽ hưởng thụ không nổi.” Trang Cửu xua tay nói.

Bố Thanh Trúc sang sảng cười lớn. “Ta có nghe qua việc thông gia giữa Cửu huynh và Ngân Tùng Bảo, nhưng lần này thấy Cửu huynh đến đây không hề dẫn theo nữ quyến——”

“Tâm ái bảo bối của người ta đương nhiên là phải để ở nhà rồi.” Vân U mở miệng cười nói.

“Ta thì không.” Bố Thanh Trúc quay đầu nói với nàng “Ta càng muốn dẫn theo bên người, khác nào cũng có thể được nhìn thấy.”

Vân U che miệng cười khê, phát nhẹ lên Bố Thanh Trúc.

Trang Cửu ý hỏi nhìn về phía Thương Mặc, thấy hắn gật đầu, Trang Cửu liền xác nhận Bố Thanh Trúc đích thực không rõ “Cửu Vương phi” rốt cuộc là ai.

Lại quay đầu nhìn Tiền Vinh, thấy y như cười như không đang quan sát mình. Trang Cửu nhất thời trong lòng buồn bực.

Từ đêm đó tới giờ, hai người xem như cái gì cũng chưa phát sinh. Trang Cửu thật sự không rõ Tiền Vinh đến tận cùng là muốn gì, cũng không dám vượt râu hùm.

Đương nhiên, Trang Cửu càng giả bộ không có việc gì xảy ra, Tiền Vinh càng tức giận.

“Hảo, nếu Cửu huynh ‘gia giáo’ thâm nghiêm, Thanh Trúc cũng không họa xà thêm tức (về thêm chân rấn = làm việc vô ích).” Bố Thanh Trúc cười nói, vỗ vỗ tay, các hoa nương liền lui xuống, kẻ hầu người hạ trên thuyền vẫn như cũ, nhưng khuôn phép hơn rất nhiều.

Trang Cửu lúc này mới thở dài một hơi.

Bữa trưa trên thuyền rất tĩnh xảo. Sau đó Bố Thanh Trúc đưa Trang Cửu đi xem phong cảnh, giới thiệu mỹ cảnh Tây hồ. Trang Cửu nhìn Tiền Vinh đang nói gì đó với Thương Mặc, cũng không gọi y, một mình theo Bố Thanh Trúc ra ngoài khoang thuyền.

Tại ngoài khoang thuyền nói chuyện phiếm hồi lâu, Vân U cảm giác văng đầu trúng gió, muốn vào trong khoang thuyền, Bố Thanh Trúc rất quan tâm lo lắng. Trang Cửu liền cười nói “Bố huynh cùng phu nhân vào trong trước đi, ta ở bên ngoài hưởng gió thêm một lúc nữa.”

“Hảo, Cửu huynh thỉnh từ từ thưởng thức.” Bố huynh cũng cười nói, sau đó ôm vai Vân U đi vào khoang thuyền.

Trang Cửu đứng một mình ở mũi thuyền, gió mát triển qua, dãy núi xa xa như ẩn như hiện, gần đó nước gợn dập dờn, thật sự là mỹ cảnh.

“Tiếc cho Trang công tử chỉ một mình cô độc thưởng thức.” Phía sau vang lên giọng nói mềm mại.

Người thấy hương khí trên người nữ tử, Trang Cửu biết nàng tới gần. Thầm thở dài, Trang Cửu cười nhạt, xoay người lại : “Cô nương cũng có hứng thú?”

“Tiểu nữ tử tên Ngưng Yên, là hoa nương của thuyền hoa, bán nghệ không bán thân.” Hoa khôi nói mấy câu tỏ rõ thân phận bản thân.

“Cô nương cảm nghệ quả thực rất tuyệt.” Trang Cửu gật đầu nói.

“Tiếc rằng thiếu một người đặc biệt nghe Ngưng Yên đánh đàn. ” Ngưng Yên đôi mắt long lanh như nước, chăm chú nhìn Trang Cửu, dịu dàng nói.

“Cô nương hà tất phải lo lắng, tài nghệ cô nương như vậy ——” Trang Cửu cười nói.

“Chẳng hay Trang công tử có nguyện ý làm người nghe Ngưng Yên đàn cổ cầm ấy không?” Ngưng Yên hỏi trực tiếp, nói cười bình thản.

“Trang mỗ đã có gia thất——” Trang Cửu sắc mặt khó xử.

“Ngưng Yên tịnh không để tâm.” Ngưng Yên cô nương từng bước lại gần.

“Ngưng Yên cô nương.” Vẻ tươi cười trên mặt Trang Cửu hầu như khó giữ.

Bỗng một trận gió xẹt qua, Trang Cửu cả kinh, vội vã đẩy nữ tử trước mặt ra. Nữ tử thét một tiếng kinh hãi, một đoạn tóc đen đã rơi xuống trên sàn thuyền.

Hoa nương sắc mặt sợ hãi, Trang Cửu lại mừng vui, nhướn mày nhìn, nắm lấy tay người vừa xuất kiếm cắt tóc người ta, hỏi : “Người làm cái gì vậy?”

Tiền Vinh liếc hắn một cái : “Phối hợp với người.”

“Nói sao?” Trang Cửu phi thường vui vẻ, hoàn toàn quên mất Ngưng Yên cô nương hoa dung thất sắc.

“Nếu người đã dốc lòng sắm vai trượng phu (chồng) vô lương, nhu nhược, đẩy trách nhiệm lên người khác” Tiền Vinh dẫn theo mùi rượu phảng phất, tới gần tai Trang Cửu nói “..thì ta không làm bộ ghen tuông, sao có thể phối hợp với người?”

Trang Cửu nhất thời không biết nên khóc hay nên cười, thế nhưng không giảm lực vẫn giữ chặt tay Tiền Vinh.

Nghe được tiếng động, bốn người khác cùng đi ra, thấy tình hình trước mặt đều không sao giải thích được.

“Xin lỗi, là Tiền Vinh uống hơi say, muốn luyện kiếm, chẳng ngờ lỡ tay cắt phải tóc cô nương này, còn thỉnh cô nương tha lỗi.” Tiền Vinh khước miệng cong cong, ngữ khí thần nhiên nói.

Bố Thanh Trúc và Vân U cảm giác có chút khó lý giải. Tô Tư Ninh thấy đoạn tóc đen rơi trên sàn, liếc mắt nhìn Thương Mặc, đương nhiên cả hai hiểu rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Vương Gia Hầu Bao Bạc Triệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14

Trở lại buồng nhỏ trên tàu, Bố Thanh Trúc có tri độn mấy cũng biết lời Tiền Vinh nói không đơn giản như vậy, nhưng phi thường thức thời ngâm miệng không đề cập tới, chỉ giải thích qua loa với mama vài câu.

Tiền Vinh dựa vào mép thuyền ngồi xuống, thần sắc trầm tư, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì. Trang Cửu do dự nửa khắc, dứt khoát đi tới ngồi xuống bên cạnh: “Này . .”

Tiền Vinh không nhúc nhích, cho dù trong ngực nhảy lên một cái — dù hơi say, y cũng biết ban nãy y đã làm cái gì.

“Theo lời người ban nãy” Trang Cửu ngập ngừng mở miệng “Có bao nhiêu phần là thật tâm?”

Tiền Vinh vừa nghe, tâm tư chợt dạ trong lòng tức khắc tiêu biến, lạnh lùng cười, liếc nhìn Trang Cửu, cũng hỏi ngược lại: “Còn người trái lại có bao nhiêu phần thật tình?”

Trang Cửu sững sốt, ngây ngẩn chưa biết phản ứng đáp lại làm sao, Tiền Vinh trong lòng càng hàn lạnh, cũng lười suy nghĩ nhiều thêm, đứng dậy, phát tay áo bỏ đi.

Hạ thuyền trở về biệt quán, sắc trời đã tối sầm. Mọi người trở về phòng của mình, Tiền Vinh tạm thời không muốn cùng ở một chỗ với Trang Cửu, liền đến trú phòng (phòng bếp) lấy một bầu rượu, một mình đi tới tiểu hoa viên hậu viện trước mặt, chậm rãi uống.

Uống đến khi thái dương hoàn toàn khuất sau núi, ánh trăng bắt đầu lên cao, một thiếu niên vận y phục trắng chậm rãi đi tới trước mặt y.

“Ta cũng không biết từ khi nào người lại mê rượu như vậy. “Tô Tư Ninh khẽ cười nói.

Tiền Vinh đứng dậy: “Chủ tử, mời ngồi. Lúc này trời lạnh, ngài ở bên ngoài lỡ trúng gió thì chẳng phải không hay ư?”

Tô Tư Ninh ngồi xuống, khẽ nói: “Không sao, ánh trăng rất đẹp.”

“Bảo chủ đâu rồi?” Tiền Vinh cũng ngồi xuống, hỏi: “Chỗ ta chỉ có một chén rượu.”

“Ta không uống.” Tô Tư Ninh đáp, “Thương Mặc cùng Cửu vương gia thương nghị công chuyện.”

Tiền Vinh lặng lẽ, cũng không muốn uống rượu tiếp, y cũng biết Tô Tư Ninh tiếp sau đại khái muốn nói điều gì. Vì vậy chỉ đơn giản sờ sờ mũi, chiếm trước tiên cơ: “Ngài và bảo chủ, gần đây có tốt không?”

Tô Tư Ninh nhướn mi, làm như không ngờ y sẽ hỏi như vậy: “Ta và Thương Mặc.... bình thường”

Tiền Vinh nháy mắt mấy cái, chờ chủ tử tiếp tục.

Tô Tư Ninh liền cười cười: “Thương Mặc rất ôn nhu. Thịnh thoảng chúng ta cũng sẽ có tranh cãi, có điều thường là sáng giận, chiều hòa hảo. Hẳn hiện nay không có con kế thừa Ngân Tùng Bảo, chúng ta bây giờ đại khái là đang phải nghĩ cách.” Y liếc mắt nhìn Tiền Vinh “Không giống người và Cửu vương gia, đã phòng xa trước rồi.”

Tiền Vinh e hèm mấy tiếng, đột nhiên có chút hối hận.

Quả nhiên Tô Tư Ninh tiếp tục cười nhạt nói: “Lại nói tiếp, người và Cửu Vương gia thế nào?”

. . . Tiền Vinh rất muốn dắm vào miệng mình, cái này gọi là tự đào huyệt chôn mình.

“Nếu như ngươi không muốn nói cũng không sao.” Tô Tư Ninh nhún vai.

... Tiền Vinh thở dài: “Ngài cũng biết, ta hôm nay thất lễ...”

“Ý ngươi là...” Tô Tư Ninh nghiêng đầu “túy tửu trăm thanh y?” (say rượu trăm tóc)

“...” Tiền Vinh lại muốn đâm vào miệng... “Ta kỳ thực không phải cố ý, ta vốn không định...”

“Tranh đoạt ái nhân?” Tô Tư Ninh nói tiếp phản bô dờ.

Tiền Vinh phiền muộn ngả một chén rượu, một hơi cạn sạch, đột nhiên có chút ưu thương. Một lúc lâu, y mới khẽ mở miệng: “Ta chỉ là, không hiểu người nọ có bao nhiêu phần thật, bao nhiêu phần giả...”

Tô Tư Ninh ngẫm nghĩ một hồi, cũng nghiêm túc nói: “Ta nghĩ, có năm phần. Hiện tại xem ra là có sáu phần.”

Tiền Vinh kinh hãi, thiếu chút nữa bị sặc “.....Sao ta không biết?!”

“Người trong cuộc thường u mê.” Tô Tư Ninh cười nhạt nói.

“Vậy ngài biết khi nào?” Tiền Vinh bộ dạng rõ ràng không tin.

“Ngay từ đầu đã suy đoán như vậy.” Tô Tư Ninh đáp.

Tiền Vinh đầu tiên là sững sốt một chút, sau đó sầu não rót rượu uống. Sớm biết, chủ tử “thâm tàng bất lộ” cỡ nào.....thế nhưng, để y tin Trang Cửu thực tâm, quả thực trong chốc lát y không tiếp nhận được.

Nhưng Tô Tư Ninh không cho y thời gian xác nhận, liền mở miệng hỏi thẳng: “Vậy còn ngươi? Ngươi thật tâm bao phần?”

Lần này Tiền Vinh trái lại ngậm miệng, y chớp mắt mấy cái, sau đó nhìn Tô Tư Ninh dường như rất vô tội đang nhìn lại y bình thản. Cuối cùng, Tiền Vinh cắn răng nói: “Hắn có bao nhiêu, ta có bấy nhiêu.”

“Nếu là như vậy, ngươi muốn ta cho ngươi thập phần đều có thể.” Phía sau vang lên thanh âm trầm thấp mà nghiêm túc quen thuộc.

Tiền Vinh cả kinh, trước tiên không bàn đến việc Trang Cửu khinh công hơi cao hơn y một chút — mà cảnh giác của y từ lúc nào thấp như vậy? Y lại nhìn thiếu niên trước mặt, vẻ mặt vẫn điềm đạm như trước. Giả bộ, nhất định là giả bộ...Tiểu Tiền có điểm khóc không ra nước mắt.

Tô Tư Ninh đứng dậy, hướng Trang Cửu khẽ gật đầu: “Xem ra Cửu vương gia và Thương Mặc đã bàn bạc xong, ta cũng nên đi tìm Thương Mặc.”

“Tô công tử đi thông thả, Thương huynh đã trở về phòng trước rồi.” Trang Cửu cười nói với Tô Tư Ninh.

Tô Tư Ninh mỉm cười rời đi, tâm tư luan quần về hai người ở đây.

Thấy Tiền Vinh vẫn bất động, Trang Cửu hướng về phía trước, đi tới trước mặt y, cũng không nói gì, chỉ nhìn Tiền Vinh.

Tiền Vinh rút cuộc nổi giận, phẫn nộ đập bàn đá: “Cái gì vài phần?! Ngươi quả nhiên là diễn trò!”

Trang Cửu cũng không phản bác, chỉ cau mày tiến đến, kéo vai Tiền Vinh ôm chặt, chiếm thế thượng phong, khóa các ngón tay y, nâng cằm y lên hôn xuống.

Lần này so với lần trước tuyệt nhiên bất đồng, Trang Cửu phi thường

cường thế, thừa dịp Tiền Vinh chưa kịp phản ứng, liền khai mở môi y, tham nhập vào khoang miệng. Đầu lưỡi Trang Cửu nóng hổi, nhẹ nhàng áp chế nút lưỡi. Đến khi Tiền Vinh khôi phục lại phản ứng, Trang Cửu đã lướt qua hàm răng y đếm đủ một lần. Tiền Vinh giãy ra phản kháng, nhưng Trang Cửu một tay bắt lấy hai tay y cố định phía sau hắn, một tay nắm cằm y ép buộc Tiền Vinh mở miệng. Nước miếng không kịp nuốt vào chảy xuống cằm, thấm ướt tay Trang Cửu. Tiền Vinh co chân muốn đá, Trang Cửu thừa cơ chen vào giữa hai chân y, đem thân thể y ép sát thạch bàn. Rốt cuộc khi đã hết hứng, Trang Cửu mới chậm rãi rời khỏi đôi môi Tiền Vinh, nhưng hai tay và thân thể đang cầm giữ người đối diện không hề buông lỏng, sắc mặt cũng vô cùng lạnh lùng.

Tiền Vinh trừng hắn, Trang Cửu cũng đầu tỏ ra yếu kém, trừng trở lại, rõ ràng là đang tức giận: “Có thể diễn trò lâu như vậy, cũng không biết gọi là trò hay gì.”

Tiền Vinh nghe thấy thế, đầu tiên là ngây ngẩn, một hồi lâu mới chậm chạp nhắm mắt, thanh âm khàn khàn nói: “Ta mệt, buông ra, ta phải đi về ngủ.”

Trang Cửu đột nhiên có một loại cảm giác nện quyền vào bông vải (ý nói làm việc vô ích), phi thường bất đắc dĩ thở dài, từ từ buông ra gông cùm Tiền Vinh.

Tiền Vinh tựa hồ giống như chạy trốn. Trang Cửu cũng bất động đứng đó, chỉ hơi dựa vào bàn đá nhìn bóng lưng Tiền Vinh, sờ sờ cằm, khóa miệng

chậm rãi cong lên.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Vương Gia Hầu Bao Bạc Triệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15

Phàm là người có chút hiểu biết —thậm chí ngay cả Trang Khổng cũng biết Tiền Vinh đang trốn tránh Trang Cửu. Về phần nguyên nhân vì sao, Trang Khổng và Trang Di khẳng định là không biết. Hai người bên Thương Mặc dĩ nhiên là hiểu rõ. Tiền Vinh đương nhiên sẽ không nói. Còn Trang Cửu, vô cùng chắc chắn tâm tư y đang rối loạn. Vì vậy cái mặt tươi cười, hớn hờ càng dính chặt vào mặt người. Có nghĩa là một người thì quyết bám, một người thì quyết phớt lờ.

“Tiểu Tiền a, Tiểu Tiền...” Người nào đó gọi thử thăm dò.

Tiền Vinh đóng chặt hai mắt, giả bộ ngủ say như chết.

“Đang ngủ ư...” Thanh âm Trang Cửu có chút thất vọng, nhưng lập tức chuyển sang vui mừng “Vậy không phải là có thể mượn cơ hội này lên hôn ——”

“Ngươi dám?!” Tiền Vinh trợn mắt, trừng trừng nhìn nam nhân đang cười vui vẻ.

Trang Cửu nhún vai, dĩ nhiên là không dám, cơ mà bản thân hấn lại khoác lên bộ mặt tươi cười hiền lành, năn nỉ :”Ta ngủ không được mà...”

“...”Tiền Vinh lạnh lùng nhìn hấn “Mất ngủ liên tục, đề nghị ngươi sau khi quay về Hoàng thành phải tìm Hoàng đại phu khám bệnh.”

“Thật ra...”Trang Cửu làm bộ tội nghiệp :”Là nhìn mà ăn không được...”

Tiền Vinh tặng hấn một cái nhìn sắc như dao.

Trang Cửu thở dài :”Ngươi nói Bố đương gia định làm gì?”

“Đơn giản là đang thử.” Tiền Vinh phi thường thông hận tính cách ‘giữ tròn tận trung’ của bản thân, chỉ cần Trang Cửu dùng ngữ khí nghiêm túc nói chính sự với y thì Tiền Vinh vô pháp cự tuyệt, cũng không có cách tiếp tục bảo trì thái độ lạnh lùng.

Trang Cửu hạ mí mắt, có lẽ đang suy nghĩ. Tiền Vinh dứt khoát ngồi dậy, dựa lưng vào đầu giường :”Lúc trước Ngân Tùng Bảo có đại ân giúp hấn, hiện tại thế tử của Bố đương gia ngày càng được quý trọng, đồng thời có giao hảo với chủ tử. Việc này không cần lo lắng, Bố đương gia chẳng qua muốn dò xét tâm tư của ngươi, xem thái độ hấn là biết.”

Trang Cửu cũng là người thông minh, liền hiểu ngay ý của Tiền Vinh:”Ý là ta phải khiêm nhường, tôn trọng đối phương nhưng cũng không thể đánh mất thân phận bản thân.”

“Đúng vậy, điều chúng ta tìm kiếm không phải sự trợ giúp mà là hợp tác.” Tiền Vinh nói.

Trang Cửu xoa xoa cằm, gật đầu.

Hai người trầm mặc một lúc, Tiền Vinh cuối cùng không nhịn được mở miệng hỏi:”Hết việc rồi?”

Trang Cửu về mặt bối rối :”Ta nói rồi ngươi lại muốn đánh ta.”

Tiền Vinh về mặt nhăn nhúm :”Vậy ngươi không cần phải nói.”

“Nhưng ta vẫn muốn nói...” Trang Cửu cười “Có thể gọi như thế, là phúc của chồng ——”

Nói chưa dứt lời vội vàng nghiêng mình né một chương Tiền Vinh bổ xuống, sau đó hấn cảm thấy thỏa mãn bèn quay về ghế của mình nằm xuống ngủ.

Tiền Vinh nhìn thân ảnh như ẩn như hiện trong bóng tối kia, khẽ bóp trán.

Y cũng không biết bản thân đang trốn cái gì.....

Tiếp sau đó, Bố Thanh Trúc mời Trang Cửu, tính cả bên Thương Mặc cùng dùng cơm với Bố gia, được biết Trang tiểu thế tử cũng tới, thế nên lần này mời chung luôn.

Mọi người đến biệt viên của Bố gia, quả nhiên là sơn thủy linh lung, tiểu kiều nhân gia (sơn thủy hữu tình, con người xinh đẹp). Đồ đạc tinh xảo không thiếu thứ gì, đặt theo ngũ hành bát quái, theo hướng dịch kinh phong thủy, không hồ là nhà của đệ nhất thương nhân Giang Nam.

Bố Thanh Trúc lần đầu tiên nhìn thấy hai cậu bé Trang Cửu dẫn theo. Trang Cửu cũng chỉ giới thiệu Trang Không, lơ đi Trang Di coi như quên. Thế nên Bố Thanh Trúc liền đoán rằng đó có thể là người hầu bên cạnh tiểu thế tử.

Nói chuyện một hồi trong khách phòng thì cũng tới bữa trưa, Bố Thanh Trúc thỉnh mọi người dời bước đến nhà ăn.

Từ khi bước vào nhà Bố gia, hầu như không gặp qua người họ Bố, nhưng tại nhà ăn, có một nữ tử đang chờ họ, theo quần áo phán đoán hiển nhiên không phải người hầu.

Bố Thanh Trúc cười nói : “Đây là tiểu muội Bố Thanh Liên, đã sớm kính ngưỡng Thương bảo chủ và Trang Cửu huynh, cầu ta dẫn tới ra mắt. Mấy vị không ngại chứ?”

Mọi người cười nói : “Tất nhiên là không rồi.”

Tiền Vinh thâm tâm nói, lẽ nào cái gọi là ‘hậu cung’ trước đây của bảo chủ là đến từ đây? Vừa nghĩ vừa liếc mắt nhìn Tô Tư Ninh, nhưng chẳng thấy chủ tử có biểu tình khó chịu.

Nhưng sau khi mọi người ngồi xuống, không biết là vô tình hay cố ý, tiểu thư Bố gia ngồi bên phải Trang Cửu, Tiền Vinh ngồi bên trái Trang Cửu.

Trang Cửu lập tức cảm giác không thoải mái. Tiểu thư Bố gia xinh đẹp động lòng người, ánh mắt lúng liếng luôn lộ ra tình ý ngưỡng mộ hân trong đôi mắt long lanh như thủy. Tiếng nói như chim hoàng oanh, trong trẻo rung động tâm can. Thỉnh thoảng nàng quay sang Trang Cửu khẽ hỏi một vài câu, nói cười trong trẻo.

Không bao lâu sau, Trang Cửu đứng ngồi bất an, nét mặt vẫn cố duy trì vẻ tươi cười. Hắn ho nhẹ một tiếng, tay trái khẽ huých Tiền Vinh – người nhìn như vô tâm, chuyên tâm ăn uống, quả nhiên hắn lại bị bỏ mặc, không được đếm xỉa tới.

Trang Cửu nghĩ thầm, lần này nguy rồi, khóc không ra nước mắt. ...

Quả nhiên, mấy ngày tiếp theo, Bố Thanh Trúc đều mời mấy người bọn họ làm khách Bố gia. Tuy rằng không có nói rõ là muốn tác hợp Trang Cửu và tiểu thư Bố gia, nhưng hiển nhiên là vui mừng chờ mong kết quả. Bố Thanh Liên cử chỉ vui vẻ, mọi chỗ đều có thể bóng gió ám chỉ bản thân đối với Trang Cửu có hảo cảm. Nếu nói năng kiêu căng, buông thả hoặc ngại ngùng, nội tâm, Trang Cửu có thể dễ dàng từ chối khéo, có điều nàng luôn tiến lùi thích hợp, không gây khó dễ, quả nhiên là xuất thân tiểu thư khuê các. Nàng kỷ thực cũng không biết thân phận thật của Trang Cửu, nhưng vô cùng thích loại tiêu sái vô câu (tự do không trói buộc) rất tự nhiên trên người hắn.

Bố Thanh Liên là tiểu muội Bố Thanh Trúc thích nhất, Trang Cửu dĩ nhiên không thể làm mất mặt Bố Thanh Trúc. Tô Tư Ninh cùng Thương Mặc hoàn toàn diện bộ dáng đứng ở nơi cao, nơi xa nhìn trò vui, rõ ràng không có ý định xen vào. Hai bé trai nhà Trang Cửu tuy rằng cảm giác được gì đó, nhưng cũng rất thông minh, chuyện không liên quan đến mình thì tránh xa không quản. Về phần Tiền Vinh, dĩ nhiên, lơ tịt hắn.

Tình huống hiện tại, chính là hắn đến gần một bước thì y lui về sau mười bước. ... Trang Cửu rất ức chế.

Kỳ thực, nếu hắn muốn từ chối thẳng với Bố Thanh Liên cũng không phải chuyện khó nhất. Khiến hắn vài phần mất mát chính là Tiền Vinh tựa hồ không có vì chuyện này mà đổi sắc. Người kia hỏi hắn có bao nhiêu phần thật giả, rốt cuộc chính bản thân y mới có mấy phần thật, mấy phần giả đây.

Âm thầm mím môi, thoáng thấy người trong lòng đang ngồi ở đình nghỉ mát uống trà, Trang Cửu định tâm, đi lên phía trước để truy hỏi đến cùng.

Nếu hỏi không ra ?

Vậy tiếp tục quán y đến chết, bị đánh đến hư chứ sao. ...

Trang Cửu còn cách trăm bước bên ngoài thì Tiền Vinh cũng đã nhận ra khí tức của hắn. Nét mặt bất động thanh sắc, tiếp tục phẩm trà, sau đó nhìn người nọ dần dần đến gần.

Trang Cửu đi vào lương đình, trực tiếp ngồi đối diện Tiền Vinh, tự tay rót cho mình một chén trà, uống một hơi cạn sạch, sau đó quệt miệng.

Tiền Vinh khước miệng hơi giật, nhưng không đợi Trang Cửu mở miệng nói. Y giương mắt nhìn Trang Cửu, hắn cũng chăm chú nhìn y bằng ánh mắt nghiêm túc.

Thực chất. Tiền Vinh có cảm giác mình là con ếch bị rắn nhìn chăm chăm, khó khăn nuốt nước miếng, y nói : “Có việc gì?”

“Ta không thích Bố Thanh Liên” Trang Cửu đi thẳng vào vấn đề.

“.....” Tiền Vinh nghiêng đầu “Thì sao?”

“Vậy nên người không cần để tâm.” Trang Cửu nói.

“Đâu có chuyện gì liên quan tới ta chứ?” Tiền Vinh hỏi thờ ơ.

“...” Trang Cửu trầm mặc, rũ mắt, có vẻ rất ưu thương.

“Nếu như Bố đương gia muốn người thú Bố tiểu thư thì sao?” Tiền Vinh cắn cắn môi, vẫn là hỏi như vậy.

“Quyết không.” Trang Cửu trả lời vô cùng nhanh mà kiên quyết.

“Nếu như hấn lấy đây làm lý do từ chối?” Tiền Vinh hỏi tiếp.

“Chúng ta lánh tìm nhà khác.” Trang Cửu nói.

Tiền Vinh dừng một chút :“Người, tùy tiện như thế...”

Trang Cửu ngẩng đầu, nhìn thẳng vào hai mắt y :“Đây là lời thật tâm của người?”

Tiền Vinh né tránh đường nhìn của hấn. Trang Cửu chống bàn đứng dậy, khom lưng tới gần y :“Nhìn ta”

Tiền Vinh không nghe, Trang Cửu liền vươn tay bắt lấy cằm y, bức y đáp lại mình.

“Tiền Vinh.” Trang Cửu rất ít khi gọi thẳng tên Tiền Vinh, lần này, hấn thực sự nổi giận. “Người muốn ta thú Bố Thanh Liên sao?”

“Người là Vương gia, dĩ nhiên tự người quyết định.” Tiền Vinh trả lời.

“Người muốn ta thú Bố Thanh Liên sao?” Trang Cửu lại hỏi.

Tiền Vinh bị bóp đầu một chút, rốt cuộc không thể chịu được nữa, đập bàn đứng lên, mặc kệ kim cặp của Trang Cửu “Không liên quan tới người!”

Dứt lời liền xoay người bỏ đi, lại bị một lực mạnh kéo đến trước mặt Trang Cửu, bị ép đối mặt với hấn.

“Trang Úc Liễu!” Tiền Vinh cũng bạo phát giận dữ.

Trang Cửu nhàn thần tẩm tới, kéo thắt lưng y ôm chặt lấy, hôn lên đôi môi mỏng chuẩn bị phun ra những lời lẽ khiến hấn nổi giận dưng dưng.

Tiền Vinh gãy dựa không thoát nổi—— theo lý mà nói chuyện này không có khả năng, nhưng giờ khắc này, y thực sự không thể xuất toàn lực.

Môi bị đè lấy ngấu nghiến, khoang miệng bị khuấy động lung tung. Tiền Vinh cảm nhận được con giận trên người Trang Cửu áp tới, sâu trong lòng thở dài một hơi lặng lẽ, hai tay không vùng vẫy chống cự nữa, thuận theo nam nhân, ôm lấy lưng hấn, dần dần ôm chặt.

Lần đầu tiên, trước mặt Trang Cửu dịu đi.

Cách đó không xa, bên cạnh bồn hoa, Vân U khước miêng cong cong liếc nhìn Bố Thanh Trúc. Bố Thanh Trúc sờ sờ cảm nhìn Thương Mặc bên cạnh. Thương Mặc cười cười, nhìn Tô Tư Ninh. Tô Tư Ninh ho nhẹ một tiếng :“Chúng ta về phòng khách trước nhé?”

Bạn đang đọc truyện *Cửu Vương Gia Hầu Bao Bạc Triệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16

Bố Thanh Trúc đi được hai bước, liền dừng lại, neho mắt cười nói :“Trong nhà Cửu gia không phải còn giấu một vị kiều thế? Như vậy xem ra Cửu gia quả nhiên là một người phong lưu.”

Vân U giật nhẹ ống tay áo hấn :“Cửu gia có quan hệ thông gia với Ngân Tùng Bảo mà?”

“Hm?” Bố Thanh Trúc suy nghĩ một chút, chợt hiểu :“Thì ra là thế!”

Vân U xoay người sáng giọng nói với Tô Tư Ninh :“Ngay cả ta người cũng không chịu nói.”

Tô Tư Ninh cười khê :“Bản thân bọn họ cũng không có ý nói ra, ta sẽ không tốt bụng nói giúp.”

“Ôi trời, vậy chuyện tiểu muội nhà ta chẳng phải khiến Cửu gia khó xử rồi?” Bố Thanh Trúc có chút thất vọng.

“Chắc là không.” Thương Mặc nói,“Cửu gia đại khái còn muốn tạ ơn người.”

Bố Thanh Trúc nhướn mi, ngấm lại, gật đầu cười.

Trang Cừu và Tiền Vinh bước vào phòng khách, đột nhiên thấy bầu không khí có phần bất thường. Bốn người đã ngồi chờ trong phòng cười tùm tùm nhìn bọn họ, tựa hồ chờ bọn họ nói trước.

“Khụ, đã khiến các vị đợi lâu, thật ngại.” Sau khi ngồi xuống, Trang Cừu chấp tay nói.

“Không sao” Bố Thanh Trúc xua tay nói, “Hôm nay ta cùng Vân U đến thăm mọi người cũng không có chuyện gì quan trọng, trái lại gia sự của Cừu huynh mới quan trọng.”

Trang Cừu hơi sững sốt, lập tức hiểu được, quay đầu hướng Tiền Vinh khước miệng cong lên cười, rồi quay đầu lại nói “Xem ra Bố huynh đã biết?”

Bố Thanh Trúc mỉm cười gật đầu: “Thanh Trúc lúc trước không biết nên có nhiều điều mạo muội, mong Cừu huynh thứ lỗi.”

“Không có, là chúng ta giấu diếm trước.” Trang Cừu xua tay.

Tiền Vinh ngồi bên cạnh Trang Cừu nhìn hai nam nhân khiêm tốn hữu lễ, mặt không nhần nổi hơi đỏ lên — Thương Mặc và Tô Tư Ninh dĩ nhiên sẽ không chủ động nói ra quan hệ của y với Trang Cừu, như vậy, chỉ có thể là do màn vừa rồi ở trong hoa viên... Tiền Vinh một tay che mặt, nuốt xuống cảm giác rất muốn thờ dài, xem đi, toàn bộ mặt mũi đã bay sạch...

Bố Thanh Trúc tiếp tục nói: “Nói vậy tiểu muội của Thanh Trúc mấy hôm nay khiến Cừu huynh khó xử, thật xấu hổ.”

“Không có không có.” Trang Cừu tiếp tục cười giả lả, thâm tâm thì nói ngươi giờ mới biết ư...

“Nếu Cừu huynh và.. ừm... ‘phu nhân’ yêu thương giúp đỡ lẫn nhau, tương kính như tân.” Bố Thanh Trúc nói tiếp “Tiểu muội cũng không nên làm phiền nữa. Cừu huynh không cần để tâm đến tiểu muội, cần làm gì thì làm đó.”

Bố Thanh Trúc nói xong, thái độ rõ ràng không thể nghi ngờ. Trang Cừu lập tức cười nói: “Trang Cừu cũng nhận ra ưu ái của Bố tiểu thư, chỉ tiếc rằng Trang Cừu từ lâu đã thê, cuộc đời này chỉ thú một thê, thương yêu, kính trọng người ấy, tuyệt không rời, không bỏ.”

Trang Cừu nói như thế khiến vợ chồng Bố Thanh Trúc hai người vì không rõ chân tướng, chỉ gật đầu tán thưởng. Thương Mặc và Tô Tư Ninh đều biết rõ sự thật bên trong cũng không nhiều lời. Tiền Vinh nghe vậy, chột bùng tỉnh. Từ khi bắt đầu tới nay, Trang Cừu vẫn luôn nói những lời ấy, y lúc đầu dĩ nhiên không tin là thật — Trang Cừu ban đầu cũng không nhất định là nói thật, thế nhưng hiện tại thì sao? Lời thoại không dối, ý tứ chất chồng, từ ngực Trang Cừu đến miệng đã đi vòng vèo một đoạn, đi vào trong lòng Tiền Vinh cũng qua nhiều hướng rẽ. Nghĩ như vậy, khước miệng y chậm rãi dần ra một nụ cười mơ hồ, làm như thỏa hiệp bất đắc dĩ. Đối với Trang Cừu, cũng là đối với chính mình.

Trang Cừu muốn quán thì quán, y cũng là một đại nam nhân, nếu biết tâm ý hai bên, tội gì ôm khổ?

Ngày thứ hai, Bố Thanh Trúc thiết yến tại gia, Bố Thanh Liên xuất hiện tại bữa tiệc như trước.

Tiệc tàn, không đợi Trang Cừu nghĩ hão làm cách nào đưa ra lời từ chối khéo, Bố Thanh Liên đã chủ động mở miệng mời Trang Cừu tản bộ phía sau hoa viên.

Trang Cừu nhìn Tiền Vinh, y không có nhìn hấn, liền âm thầm néo lòng bàn tay y một cái, mới đi cùng Bố Thanh Liên.

Tại lương đình bắc qua hồ sen, Bố Thanh Liên cũng không ngại ngừng, nói chuyện rất tự nhiên: “Trang công tử đại khái cũng biết tâm ý Thanh Liên, chẳng hay ý của Cừu gia thế nào?”

Trang Cừu cười nhẹ, ngừng lại nói: “Đa tạ ý tốt của tiểu thư, nhưng Trang Cừu đã thú thê, đồng thời tương kính tương ái với người đó, Trang Cừu cũng không muốn làm trái lời thề lúc đầu đã tặng cho y.”

Bố Thanh Liên nghe xong, đầu tiên là sững sốt, một lúc lâu sau mới cúi đầu nói: “Thanh Liên nguyện làm thiếp Cừu gia...”

“Bố tiểu thư tài sắc một nhà, tội gì ủy khuất bản thân?” Trang Cừu lắc đầu, “Trang Cừu kiếp này chỉ có ý thú một người.”

“Nhưng...” Bố Thanh Liên đánh mắt, khước mắt đã ngập nước.

Trang Cừu thờ dài nói: “Huống chi nương tử của ta ghen tuông ghê gớm, đã từng giận dữ chém đứt tóc một hoa nương, mà ta cũng không muốn người đó thương tâm khổ sở....”

Bố Thanh Liên thật lâu không nói. Một lát sau Trang Cừu lại mở miệng nói tiếp: “Trang Cừu còn có chuyện quan trọng muốn cùng Bố huynh thương lượng, mong tiểu thư thứ lỗi.”

Bố Thanh Liên cúi đầu: “Cũng tốt, để Thanh Liên ở đây yên tĩnh một chút, khiến Trang công tử chê cười rồi.”

Trang Cừu liền gật đầu, xoay người rời đi.

“Ghen tòng ghê gớm? Từng chém đứt tóc hoa nương?” Tiền Vinh khóe miệng co giật, hỏi.

“Sự thật là vậy.” Trang Cửu vẻ mặt vô tội.

“Đúng, chúng ta đều có thể làm chứng.” Bồ Thanh Trúc cười to nói.

Tiền Vinh che mặt, thực sự là mắt mặt đến già đi thôi. ...

Bạn đang đọc truyện *Cửu Vương Gia Hầu Bao Bạc Triệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Trang Cửu ‘một nhà bốn miệng ăn’ tới Giang Nam non nửa tháng, có thể nói thu hoạch cũng được kha khá. Đầu tiên là đạt thành hiệp nghị với Bồ gia, thứ hai là Cửu vương phu phu hai người tình cảm tăng tiến, đi vào ổn định âm áp. Hai bé trai hoàn toàn không tham dự vào công việc, tự do vui chơi vô cùng sung sướng.

Có điều, Trang Cửu được voi đòi tiên — hấn cảm giác hấn và Tiểu Tiền tạm coi như lưỡng tình tương duyệt rồi hà, sao không thể khiến nước chảy về sông, sớm đem đêm động phòng hoa chúc sửa chữa lại.

Trang Cửu vì mục tiêu này mà nỗ lực, việc trêu chọc Tiểu Tiền đã thăng cấp.

Đêm khuya, Trang Cửu vẫn lấy chuyện mất ngủ làm cớ như cũ, chen lên giường Tiền Vinh, ồn ào nói chuyện.

Tiền Vinh ngồi dậy, gãi gãi đầu, hỏi một vấn đề tựa hồ y đã nghi hoặc từ lâu: “Người kỳ thực có phải muốn ngủ trên giường? Nếu người muốn ngủ trên giường thì phải nói sớm chứ, lúc trước không chịu nói sao ta biết người muốn ngủ giường? Ta ngủ trên ghế cũng không sao, theo thân phận lẽ ra ta nên ngủ ghế, lúc đó người không nên nhường ta. Một Vương gia ngủ trên ghế đích thực không phải chuyện tốt, được rồi tự ta ra ngoài ngủ, người ngủ ở đây nhé?”

Trang Cửu cẩn thận dịch dịch ra phía ngoài, xem ra Tiền Vinh thực sự phát cáu rồi. Nhưng biết khó mà lui chưa bao giờ là phong cách của Trang Cửu, hấn luôn ngược gió tiến lên.

“Thực ra ta muốn nói, hai người cùng ngủ trên giường đi. ... Còn có thể cùng nhau hàn huyên tâm sự gì đó.” Trang Cửu nháy mắt mấy cái nói.

Tiền Vinh nhìn hấn, nửa ngày sau mặt mới lộ ra biểu tình nhăn nhó một chút: “Trang Úc Liễu, đừng có được một tác lại muốn tiến một thước. ...”

“...” Trang Cửu đột nhiên thở dài một hơi, yên lặng xoay mặt đi, vẫn ngồi bên mép giường, nhìn ánh trăng chiếu trên mặt đất ưu thương.

Tiền Vinh nhìn hấn làm bộ dạng vô cùng bất ổn, tuy biết thật thật giả giả chẳng rõ, nhưng vẫn mềm lòng. Đưa tay chạm khẽ vào tay hấn đặt ở mép giường, nhẹ giọng hỏi: “Sao thế?”

Trang Cửu ngón tay cử động, xem như là trả lời, không quay đầu sang nhìn.

“...Người nằm đi.” Tiền Vinh rút cuộc đầu hàng, thăm mắng bản thân tự nhiên nhẹ dạ, mời sói lên giường, một bên nằm dịch vào trong.

Trang Cửu lúc này mới nhìn y, cười cười: “Quả nhiên chỉ có người đối với ta tốt nhất.”

Dứt lời cời giày bò lên giường, cầm lấy bàn tay Tiền Vinh lúc này chạm vào tay hấn không chịu thả. Kề vai ngồi ở đầu giường, Trang Cửu cũng không mở miệng nói gì, chỉ cầm lấy tay Tiền Vinh đùa nghịch. Từng đầu ngón tay, từng khe rãnh giữa các ngón, lại vân vê đến móng tay gọt giữa cẩn thận, miết những vết trài do trường kỳ luyện võ cầm kiếm hình thành.

Tiền Vinh kệ cho hấn chơi một lúc mới nói: “Nghĩ muốn nói gì, nói như thế nào xong chưa?”

Trang Cửu cười cười: “Vậy trước tiên nói về tên của ta đi. Ta không thích người khác gọi tên của ta — đương nhiên người là ngoại lệ. Người cái gì cũng ngoại lệ hết.”

“...Rất nhiều người cũng không dám gọi tên của người.” Tiền Vinh phi thường miễn dịch đối với lời đường mật hấp dẫn của Trang Cửu.

“Ừ, biết vì sao không?” Trang Cửu đem năm ngón bên tay phải của mình úp vào tay trái Tiền Vinh, mười ngón tay đan cài. “Đơn danh của ta giống với sinh mẫu, cùng có một chữ Liễu, là Liễu phi được tiên hoàng sủng ái nhất. Thế nhưng lúc ta ra đời, bà ấy khó sinh, ta còn sống mà bà ấy không còn.”

Tiền Vinh gắt gao nắm lấy năm ngón tay, siết chặt bàn tay Trang Cửu đang cầm. Hai câu miêu tả giản đơn nhưng khiến tâm của y bỗng nhiên thất lại.

“Vậy nên tên ta là ‘Trang Ước Liễn’ . Trang Cửu thân nhiên nói, “Ghi nhớ tình yêu của một nam nhân đối với nữ nhân ông ta yêu, ghi nhớ hận ý đối với hài tử đầy nữ nhân vào chỗ chết.”

“.....” Tiền Vinh yên lặng một lúc mới nói : “Chính phụ thân ngươi làm mẫu thân ngươi có thai, ngươi không có lựa chọn. Ngươi chưa từng sai.”

Trang Cửu nghiêng đầu : “...Thật ư? Kỳ thực tiên hoàng đã sớm băng hà, ta cũng trưởng thành, chuyện khi còn bé, ai đúng ai sai đều không còn quan trọng nữa. Có thể vì nguyên nhân ấy mà ta mới có thể tôi luyện được như hôm nay...”

“Không có da mặt như vậy?” Tiền Vinh nhướn mày.

Trang Cửu khẽ cười cười : “Hiện giờ vị kia chính là đại ca của ta, từng là thái tử. Huynh ấy so với ta lớn hơn mười tuổi, lúc ta còn là một đứa bé, huynh ấy đã thủ một vài phi tử. Trong đó có một người, quê ở Tứ Xuyên, tính cách không giống với những nữ tử khác hoặc là lạnh lùng, hoặc là làm bộ làm tịch, nàng vô cùng ngay thẳng và hào hiệp, đặc biệt thích ôm chuyện bất bình.”

Tiền Vinh lặng lẽ nghe hắn nói, nhìn tiểu ý vương trên mặt hắn khi nhớ lại chuyện xưa.

“Ta do bị tiên hoàng lạnh nhạt hà khắc, mà khó tránh khỏi bị các huynh đệ tỷ muội khác xa lánh cùng ức hiếp. Sau đó một ngày, đột nhiên nhảy ra một nữ tử mặt đẹp như hoa đào tròng mắt bảo vệ ta. Từ đó về sau, ta được nàng chăm sóc, đến khi nàng hoài thai, sinh hoàng tử, thân thể trở nên suy nhược, cuối cùng ra đi trong mùa hoa đào nở rộ rực rỡ.”

Tiền Vinh nghe hắn bình thản thuật lại chuyện cũ đã trải qua, ngực thất lại có chút đau, tay còn lại cũng bao lấy khối kết giữa bàn tay hai người, không hề động, chỉ siết lấy, một hồi mới khẽ nói : “Là mẫu thân của thập tam điện hạ?”

Trang Cửu gật đầu : “Thập tam thiên tư thông minh, nhưng lúc nhỏ không biết phải giấu tài, chịu một chút khổ sở, tuy rằng sau này cũng rút ra kinh nghiệm, thế nhưng tài năng từng bộc lộ, bị rất nhiều người đề phòng. Phụ thân của nó khác phụ thân của ta, mất đi người mình yêu, phụ thân ta oán ta, phụ thân nó lại càng thêm yêu mến đứa con, kết quả khiến nhiều người ghen ghét, có ý định diệt trừ.”

“Thập tam điện hạ nghĩ thế nào về bảo vị kia?” Tiền Vinh nhẹ hỏi.

“Không rõ, tiểu tử tâm tư cũng sâu.” Trang Cửu nói : “Nó muốn sao cũng được, chỉ cần nó có năng lực, ta hiện tại có thể bảo hộ nó, nhưng không có khả năng bảo hộ cả đời.”

“Ừ, dù sao nó đừng đem nhi tử của ngươi dạy hư là được.” Tiền Vinh khước miệng nén lại ý cười khẽ.

“Là nhi tử của chúng ta.” Trang Cửu bất mãn bĩu môi nói.

Tiền Vinh trở mình một cái xem thường.

“Nói về ngươi một chút đi.” Trang Cửu hăng hái bưng bưng đề nghị, trái với vẻ ưu thương thoáng qua vừa nãy.

“Ngươi cho là nếu như ngươi nói chưa từng điều tra toàn bộ về ta, ta sẽ tin sao?” Tiền Vinh lườm hắn một cái.

Trang Cửu ngượng ngừng cười : “Cái đó...xin lỗi...”

“...Ta là một cô nhi, được lão bảo chủ Ngân Tùng Bảo thu nhận. Lão bảo chủ thấy ta có văn có võ, liền tự tay bồi dưỡng thành trợ thủ của đương gia bảo chủ.” Tiền Vinh chung quy vẫn kè, tuy rằng chỉ là điểm vài câu sơ lược.

“Nghe chính miệng ngươi nói cảm giác quả nhiên khác hẳn.” Trang Cửu cười nói : “Lúc trước ta nghe nói bên cạnh Thương bảo chủ có mấy người tài ba, từng nghĩ không biết ta sẽ cùng ai giao thủ...”

Tiền Vinh nheo mắt nhìn hắn.

Trang Cửu tiếp tục hớn hờ nói : “Có thể sẽ là Công Tôn Tề ngôn từ hiền lành, biện giả, tâm tư kín đáo hoặc Mộc Tu thận trọng, đại khí tiêu sái không câu nệ tiểu tiết? Kết quả là một người tâm ngoan tay lẹ, lại cẩn thận tỉ mỉ...”

Tiền Vinh lập tức rút tay về, xứng đáng với câu ‘tâm ngoan tay lẹ’ kia.

Trang Cửu nhìn bàn tay đột nhiên trống không, vô tội mở miệng nói : “...là người ta rất thích, rất muốn gấp mặt kia mà...”

Cũng may là dưới ánh trăng, mặt Tiền Vinh có đổ lên Trang Cửu không thấy được, sau đó y nhanh chóng xoay người nằm xuống, ném lại một chữ : “Ngủ.”

“Chậc...” Trang Cửu gãi gãi đầu, bất đắc dĩ cũng nằm xuống, nghĩ tay để đâu cũng thấy chẳng thích hợp, cuối cùng gác lên thắt lưng Tiền Vinh.

“Bỏ xuống, nó không được phép.” Tiền Vinh chỉ lãnh đạm nói một câu.

Trang Cửu lập tức thu tay, đối với lưng Tiền Vinh, về mặt đau khổ.

“Tiểu Tiên” Trang Cửu thử gọi :”Ngay cả Hoàng đại phu cũng nói ngươi hòa khí thịnh cần tiết....”

“Hóa ra ngươi chỉ thích ngủ trên ghế?” Tiền Vinh nghiêng rặng hỏi.

Trang Cửu tâm vô cùng không cam lòng nhưng trái lại chỉ có thể ngậm miệng.

Tiền Vinh cũng bĩu môi, y thực ra cũng đâu muốn hung dữ như thế. Chỉ là...

Bạn đang đọc truyện *Cửu Vương Gia Hài Bao Bạc Triệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Bình minh mùa hạ đến sớm, mặt trời còn chưa kịp nhô lên, Tiền Vinh đã tỉnh. Đem móng vuốt trên thắt lưng quăng xuống, Tiền Vinh ngồi dậy. Nam nhân bên cạnh cũng thức, dụi dụi mắt, thần tình rất chỉ thoải mái.

“Nhuông chỗ cho ta xuống giường” Tiền Vinh nói, âm thanh mang theo tính khàn khàn của sáng sớm “Ta muốn đi luyện tập buổi sáng.”

“À.” Trang Cửu cũng ngồi dậy, xoay người xuống giường “Cùng nhau đi.”

Gió sớm mang theo một chút mát mẻ dễ chịu, rất nhanh đã xua đi chút tàn dư mệt mỏi cuối cùng. Hai người đi ra rừng trúc sau hậu viện, tùy ý nhặt một cành trúc trên mặt đất liền xuất chiêu. Đối với chuyện luận bàn võ học, hai người đều rất chăm chú và nghiêm túc, hoàn toàn không giống với khi cười đùa, cáu giận lúc thường. Tiền Vinh chủ công, Trang Cửu chủ thủ, dụng ý muốn nâng cao năng lực tự bảo vệ mình của Trang Cửu khi gặp địch.

Kinh phong đá lá trúc rơi là tả, tay áo tung bay, đúng là không khác mỹ cảnh ý vị là mấy.

Hai người luyện thẳng đến khi mặt trời lên cao mới ngừng lại.

Tiền Vinh chui mồ hôi :”Ngươi mới rồi vì sao hơi chậm, không miễn tiếp bằng lúc thường?”

“Thế ngươi tại sao lại lúng túng?” Trang Cửu hỏi lại, cành trúc trên tay phe phẩy vài cái tạo gió.

Tiền Vinh nhất thời không nói gì, hừ một tiếng.

Sâu trong rừng trúc có một chỗ đất trống, trên đó có đặt một bộ bàn ghế bằng đá, hai người vừa đi hướng về đó, vừa nói chuyện câu được câu chăng.

“Tại sao ngươi tránh ta?” Suy tư một lúc, Trang Cửu dứt khoát đi thẳng vào vấn đề.

“Tránh ngươi cái gì?” Tiền Vinh khó hiểu.

Trang Cửu khước miệng khẽ giật giật :”Giả bộ, lại tiếp tục giả bộ.”

“....”

Trang Cửu khước miệng cong lên cười, tới gần bên lỗ tai Tiền Vinh :”Vì sao không cho ta chạm vào ngươi.”

Tiền Vinh giật mình một cái, né nửa bước, trừng mắt nhìn hắn.

“Chung quy cũng phải cho ta một lý do chứ.” Trang Cửu phi thường bất mãn:”Nhìn mà không ăn được có bao nhiêu thống khổ ngươi không biết sao?”

“....” Tiền Vinh bĩu môi :”Dẫu sao, ta mới không cần giống chủ tử, thường thường mười ngày nửa tháng không xuống nổi giường....”

Trang Cửu dừng lại, khước miệng hơi giật giật “.....”

Tiền Vinh cũng hiểu có chút kỳ kỳ, liền tiếp tục đi lên phía trước. Hai người không đi trên đường mòn, mà xuyên thẳng qua rừng trúc, đẩy cành lá trước mặt, dễ dàng đến khu đất trống trong rừng.

Nhưng ——

Thân ảnh Tiền Vinh chợt khựng lại.

Trang Cửu thiếu chút nữa đập vào lưng y, đang nghi hoặc, lại nhìn qua kẽ lá cành cây —— bên cạnh bàn đá đã có người đang ngồi, y phục trắng, tóc đen,

thân hình gầy yếu.

“Mới vừa rồi, mới vừa rồi...” Tiền Vinh thanh âm nhỏ đến không thể nhỏ hơn, dẫn theo chút run rẩy: “Tiếng chúng ta nói chuyện có lớn lắm không?”

“...Lớn.” Trang Cửu thật thà trả lời.

Nhất là rừng trúc lúc sáng sớm, chỉ thiếu tiếng vọng lan tỏa.

Tiền Vinh bưng mặt, ai.....

Hai người dĩ nhiên đánh thẳng đường cũ quay về.

Dọc đường đi chìm trong im lặng. Tiền Vinh nét mặt ngưng trọng, thậm chí còn mang theo chút buồn bã. Trang Cửu trái lại không có bình luận gì, dù sao cũng không phải chuyện hấn có thể nhiều lời.

Đến khi dùng điểm tâm, họ mới lại thấy Thương Mặc và Tô Tư Ninh.

Tô Tư Ninh vẫn giữ cho mình thần sắc thản nhiên như mọi khi, đoán không ra ý nghĩ, Tiền Vinh trong bụng càng thêm thấp thỏm bất an, chủ tử rốt cuộc là nghe thấy hay không nghe thấy? Chủ tử rốt cuộc là để tâm hay bỏ qua? Tiền Vinh muốn thiếu niên chủ tử cho mình một cú chỉ mạng nhưng lại không dám trực tiếp hỏi ra miệng.

May là ăn xong điểm tâm, hai bên gia đình đều tản ra làm việc của mình, tâm tư Tiền Vinh mới an tâm được một chút.

Trang Cửu khó hiểu: “Đã vậy rồi còn lo lắng cái gì nữa?”

Tiền Vinh lờm hẩn một cái: “Người có biết hay không.....bỏ đi, người không biết.”

Trang Cửu khước miệng giật nhẹ.

Buổi chiều, Trang Cửu đề nghị đi chơi hồ, Tiền Vinh nghĩ chính sự cũng làm được kha khá, liền gật đầu đồng ý. Trang Di và Trang Khổng bám theo, rất thích thú.

Cảnh hồ sắc núi đẹp vô ngần, hai cậu bé ở đuôi thuyền ngắm cá. Hai người lớn ở trong khoang thuyền uống trà nói chuyện phiếm, đảo qua vài chuyện vụn vặt.

Tiền Vinh vẫn có chút không yên lòng. Trang Cửu dù bất mãn cũng chịu thua.

Khi thuyền đến giữa hồ, Tiền Vinh từ khoang thuyền đi ra ngoài, đột nhiên thấy người của Ngân Tùng Bảo đứng ở trên một con thuyền khác.

”Hóa ra bên bảo chủ cũng ở đây.” Tiền Vinh nói.

“Có muốn qua đó chào hỏi một tiếng?” Trang Cửu hỏi.

“Hm...” Tiền Vinh có chút bối rối.

“Chẳng phải người không yên tâm về chủ tử sao?” Trang Cửu nói “Sang đó nhìn sắc mặt y một chút xem thế nào?”

Tiền Vinh suy tư một lúc, gật đầu: “Ừ, người cũng đừng mong trách khỏi liên can.”

Trang Cửu nhún vai.

Hai người liền đứng dậy, nhìn cự ly giữa hai thuyền thấy dùng khinh công đủ để qua. Cả hai liền nắm tay nhau, phi thân trực tiếp sang thuyền bên kia.

Thị vệ trên thuyền thấy họ chưa kịp hành lễ, cũng chưa kịp đưa tay ngăn cản, hai người đã vén trướng rủ dầy.

....A!

Hai người lập tức buông rèm. Nhưng hành động vừa rồi không thể thu hồi, cũng chẳng thể xem như không thấy Tô Tư Ninh ngồi khóa trên người Thương Mặc. Tuy rằng thân trên vẫn còn mặc y phục, nhưng hai chân lộ trần bên ngoài, đồng thời sắc mặt ửng đỏ, thờ đốc....Mà Thương Mặc, tuyệt đối tuyệt đối đã trông thấy bọn họ, còn tặng kèm một nhãn đào sắc bén....

Tiền Vinh một bên nghĩ muốn quên mà quên không nổi một màn mặt đỏ tía tai, một bên lo lắng không biết bảo chủ sẽ xử lý y quấy rầy làm phiền ra sao, nội tâm hỗn loạn. Trang Cửu cũng dị thường ước ao....có thịt ăn, thật tốt....

Thị vệ Ngân Tùng Bảo trên thuyền vốn qua huấn luyện, đương nhiên làm gì cũng coi như không thấy, tùy ý để Trang Cửu và Tiền Vinh đến như gió mà bỏ đi cũng nhanh như gió....

Buổi tối, Tiền Vinh miễn cưỡng quay về biệt viện Ngân Tùng Bảo, có điều hội Thương Mặc đã về phòng từ lâu. Vì vậy y cũng thờ phào nhẹ nhõm. Thế

nhưng, rốt cuộc là họ muốn gì a...cho hấn một nhát thống khoái đi chứ!

Nhưng mấy ngày tiếp theo, hai bên gia đình yên ổn vô sự, mỗi khi mời nhau đi chơi vài lần, tâm tình Tiền Vinh càng lúc càng trầm trọng. Thương Mặc và Tô Tư Ninh chỉ cười nói lời chia tay với bọn họ, xuất phát đi Tứ Xuyên du ngoạn.

Vẫy tay tiễn biệt bảo chủ và chủ tử nhà y, Tiền Vinh vẫn ngây ngốc như cũ, chưa kịp phục hồi tinh thần. Trang Cửu ở bên cạnh nắm vai y nói :”Xem đi, ta nói không có việc gì mà. Thương bảo chủ đại nhân đại lượng như vậy, Tô công tử cũng là người bao dung...”

Đúng không.Tiền Vinh ngây người nghĩ, lẽ nào thực sự bụng tử tướng có thể chống thuyền, y lấy tâm tiểu nhân đo lòng quân tử hai vị chủ tử sao?

Sau khi Thương Mặc chào từ biệt, Trang Cửu cùng Tiền Vinh cũng thương nghị đã đến lúc phải quay về Hoàng thành. Bố Thanh Trúc là một người trực tính, nếu là chuyện giúp đỡ hai bên cùng có lợi thì cũng thuận lợi định ra hiệp ước. Mặt khác, Trang Cửu luôn quan tâm đến tin tức Hoàng thành, Tam vương gia tuyệt nhiên chưa có động thái lớn, nhưng Thập Cửu hoàng tử luôn khỏe mạnh bỗng nhiên mắc bệnh, chưa có chuyển biến tốt.

“Việc này sợ rằng có gian trá.” Tiền Vinh bĩu môi.

“Vô phương” Trang Cửu bá vai y cười nói, “Chờ chúng ta trở về, binh lai tương đáng thủy lai thổ yểm (binh đến tướng ngăn, nước chảy đất bờ), phu thê liên thủ thiên hạ vô địch...Ấy!”

Tiền Vinh quăng bỏ cánh tay mất nết của hấn :”Câu cuối cùng ngươi có thể không cần nói cũng không sao”

“.....”

Bạn đang đọc truyện *Cửu Vương Gia Hầu Bao Bạc Triệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Mùa hạ Giang Nam luôn nhiều mưa, hoặc là mưa liên miên không dứt, hoặc là mưa lớn tầm tã.

Tiền Vinh nhắm mắt, ôm chén trà ngồi tĩnh lặng dưới mái hiên nghe tiếng mưa rơi, cảm giác rất dễ chịu. Bất chợt cảm thấy bản thân như đang già đi nhiều, cũng không phải chuyện tốt đẹp.

Cả đời...xa xôi biết bao, một khái niệm hư vô mà mờ ảo. Cùng ai? Ở đâu? Suốt đời ư?

....Trong đầu thật sự hiện ra khuôn mặt của một người nào đó, đầu tiên là nghiêm nghị uy thế, dần dần trở nên cợt nhả. Tiền Vinh mí mắt nháy một chút, xóa đi khuôn mặt đó.

Còn mấy ngày nữa là họ phải về Hoàng thành. Trang Cửu đang tại thư phòng viết thư báo về trước, y ngại oi bức trong phòng, một mình đem bàn ghế ra ngoài hóng gió mát, ngửi mùi ẩm của nước, thỉnh thoảng một hai giọt mưa rơi trên tay.

Sau khi quay về sợ rằng y sẽ chẳng còn có thể an nhàn, tự do như thế này. Theo bên cạnh người kia, lần thứ hai y đối mặt với mưa giông gió dạt trong gia đình đế vương.

Tâm tư bay bổng, phiêu lãng đến nơi nào đó, ngay cả khi Trang Cửu xuất hiện bên cạnh, y cũng không phát hiện.

Trang Cửu nhìn Tiền Vinh đang nhắm mắt dưỡng thần, khóe miệng cong lên một độ cung mỉm cười, tay bắt giắc xoa lên gương mặt người nọ. Lần này thấy người ta không né tránh hay vùng tay tát mình, Trang Cửu kinh hi, được một tác lại muốn tiến một thước, bàn tay trượt xuống phía dưới cổ áo.

“Khụ khụ” Tiền Vinh hơ nhẹ một tiếng cảnh cáo.

Trang Cửu hậm hực thu tay lại, trở lại tự đem thêm một cái bàn, một cái ghế đến ngồi cạnh.

Không gian nhất thời tĩnh lặng.

Một lúc lâu, Trang Cửu mới nhẹ nhàng mở miệng :”Sau khi quay về lại phiên ngươì vất vả rồi”

“Thuộc bổn phận” Tiền Vinh lãnh đạm đáp.

“...” Trang Cửu lo lắng thờ dài :”Ngươi có phải đang nghĩ không quay về thật tốt.”

Tiền Vinh quay đầu nhìn hấn, không trả lời, ánh mắt lưu chuyển sáng lên, Trang Cửu thấy vậy có chút ngây dại.

“Vô luận ở đâu, đều phải làm việc” Tiền Vinh nói “Nhân sinh, chính là như thế mà sống”

“Nhưng ngươi rất muốn ngao du giang hồ, tự do tự tại mà?” Trang Cửu truy hỏi “Không hề muốn theo ta ở cùng một chỗ, có quan hệ mật thiết với Hoàng thành, lưng gánh trọng trách đúng không?”

Nghe trong giọng nói của người nọ có điểm mất mát, Tiền Vinh suy nghĩ một chút : “VẬY còn ngươi?”

“Ta?” Trang Cửu lắc đầu, tự giễu cười nói : “Ta là thân bất do kỷ” (hoàn cảnh chi phối, không thể làm chủ bản thân cuộc đời mình)

“Đội khi nào Thập tam điện hạ có thể tự mình đảm đương trọng trách, ngươi chưa từng nghĩ tới việc sẽ rời khỏi triều đình, bách tính, vân du tứ hải?” Tiền Vinh hỏi.

Trang Cửu im lặng.

Tiền Vinh cười cười : “Tâm tư ngươi dao động như thế, không phải chưa từng nghĩ qua, đúng chứ?”

Trang Cửu quay đầu đi, nhìn về phía màn mưa mờ mịt lung.

“Ngươi đang lo lắng điều gì?” Tiền Vinh phát hiện bản thân nhu hòa điềm đạm khó có được, có thể do liên quan đến thời tiết chăng?

“Đến lúc ấy, ngươi còn có thể ở bên cạnh ta sao?” Trang Cửu không quay đầu lại nhìn Tiền Vinh, chỉ hỏi như vậy.

“.....” Tiền Vinh kinh ngạc.

“Sẽ ư?” Trang Cửu hỏi.

“...Ta không biết.” Tiền Vinh chậm rãi nói : “Có rất nhiều chuyện không thể đoán trước, tỷ như nói, có thể có một khả năng, ta không sống được đến lúc đó.”

“Nếu như ta nói...” Trang Cửu cuối cùng cũng quay lại, nhìn thẳng vào mắt Tiền Vinh, “Ta muốn cả đời đều giữ chặt lấy ngươi không bỏ?”

Tiền Vinh trong lòng run rẩy một chút, bỗng nhiên giống như bị đấm mất sâu và đen hút lấy, thật lâu không thể thoát thân.

Trang Cửu phác ra một nụ cười, chẳng hề cử động nhưng khí phách vương giả trời sinh toát ra, ngay cả Tiền Vinh đã ở bên cạnh hần lâu như thế cũng cảm thấy một trận phát run. Không, không phải do cảm giác bị uy hiếp, mà chỉ là nam nhân này, hiện tại, trong đáy mắt hần chỉ lưu dấu một mình y.

“Tiền Vinh, ngươi đã mặc hi phục, do chính ta ôm ngươi vào Cửu vương phủ, ta sẽ ở bên ngươi trọn đời.” Trang Cửu thanh âm trầm thấp, tuy là cười nhẹ, nhưng lộ ra một sự nghiêm túc và thành thật “Luôn làm bạn bên ta nhé.”

Tiền Vinh trong lòng đột nhiên rối loạn, chỉ là ngoài mặt vẫn cố giữ vẻ trấn tĩnh, đứng dậy : “Nước trà lạnh rồi, ta đi đổi bình khác.”

Trang Cửu không cản, chỉ nhìn theo bóng lưng y, nụ cười bên môi truyền vào trong mắt, đều giống như đang nói hần muốn giữ y cả đời không thả, còn có thể để y chạy thoát?

Chạng vạng, mưa chẳng ngừng mà ngày càng lớn. Trang Cửu và Tiền Vinh sắc mặt ngưng trọng, Trang Di và Trang Không buổi sáng đi ra ngoài nói là muốn đi xem biểu diễn hí kịch, thế nhưng mãi sau bữa cơm chiều cũng không thấy trở về.

Tiền Vinh mặt nhăn mày nhu nói : “Hiện tại tính sao đây?”

Trang Cửu cũng có chút lo lắng : “Trang Di lanh lợi tính quái, Trang Không cát nhân thiên tướng... Tổ hợp hai tiểu tử ấy chẳng thể nào khiến người khác bớt lo!”

Tiền Vinh vỗ vỗ vai hần : “Chờ một lúc nữa xem, không thì chúng ta ra ngoài tìm”

Trang Cửu gật đầu.

Hơn nửa canh giờ qua đi, bầu trời nhanh chóng bị bóng đen che phủ, vẫn chưa thấy bóng dáng hai đứa trẻ, chuyện này thực sự rất hiếm khi xảy ra. Trang Cửu cũng khá bất an. Cùng Tiền Vinh bàn bạc xong, hai người quyết định đi tìm.

Mưa lớn thêm, sau khi ra khỏi biệt viên, bên ngoài trời tối om, người đi đường cũng rất thưa thớt. Nhưng nửa điểm cũng không thấy thân ảnh hai đứa trẻ.

Hí kịch biểu diễn ở thành nam, bọn họ ngụ ở thành đông, xuôi theo đường lớn mà đi. Đến nơi phát hiện sân khấu kịch trống trơn, ngay cả bóng một con chuột cũng chẳng có. Đi vòng ra bên cạnh chỗ ông bác gác cửa hỏi ‘Có thấy hai đứa trẻ nhờ nhờ, trang phục và tướng mạo thanh nhã?’. Ông cụ nhắm mắt hồi tưởng nửa ngày, vỗ đùi : “Khẩu âm Hoàng thành đúng không?”

“Đúng, đúng vậy” Trang Cửu vội đáp.

“Xem hí kịch xong thì đã ra ngoài thành nam, nói là muốn đi đến chỗ nông gia phụ cận mua mớ ăn.” Cụ ông nói: “Trước khi đi còn đến chỗ ta hỏi đường. Ra cửa nam ước chừng đi khoảng mười chung (đơn vị đo thời xưa), đến chỗ rẽ, men theo sông, tiếp tục đi thêm một lúc là đến nơi.”

Hai người nén giận đến nỗi đầy gân xanh, cảm tạ ông lão, liền hướng về cửa nam đi tới.

Hai người đều có ô riêng mà cũng không che đủ, nước mưa làm ướt hơn nửa xiêm y, trời đã tối đen. Trang Cửu nói mãi việc trở về nhất định phải phạt nặng Trang Di, khẳng định là thằng nhóc ấy gạt Trang Không đi cùng... Tiền Vinh liếc lại một ánh mắt xem thường, hiện tại đã qua thời gian ra khỏi thành, hai người làm sao ra ngoài đây.

Cũng không thể vì chuyện này mà lộ thân phận, cuối cùng họ quyết định phương pháp củ rích, trèo tường.

Kinh công hai người kỳ thật cũng không tệ, thế nhưng tường thành đâu có phải bức tường cao bình thường. Cuối cùng hợp tác giúp nhau gắng gượng qua được thì cả người nhếch nhếch. Hai người đen mặt nhìn nhau, bỗng nhiên bật cười ha hả, đúng thật là...

Theo hướng chỉ của ông lão, rất nhanh đã đi tới bờ sông. Con sông bình thường trong veo, bởi vì mưa liên tục mấy ngày liền làm mực nước dâng lên, dòng nước cũng chảy xiết. Mặt sông rất rộng, dùng kinh công sợ là khó qua được, chỉ có một cây cầu gỗ nhỏ, nước đã dâng lên tràn qua nó ướt sũng.

Trang Cửu nắm lấy tay Tiền Vinh: “Đi thôi.”

Đi tới giữa cầu, đột nhiên lũ xô tới, Trang Cửu đem Tiền Vinh bảo hộ trong ngực, thoáng chốc, ô rơi, người ướt lướt thướt.

“Đi mau!” Tiền Vinh nói, lo lắng cầu yếu sẽ gãy.

Quả nhiên sợ cái gì thì cái đó sẽ tới, khi gần tới bờ thì nghe ầm một tiếng, cây cầu gỗ tuổi già thiếu tu sửa bị nước lũ đánh ngang, gãy thành hai đoạn. Tiền Vinh đẩy một chướng lên vai Trang Cửu, thành công đưa hắn lên bờ, nhưng chính mình thì chao đảo, trong nháy mắt nửa người rơi xuống sông, may mắn quơ tay bắt được mảnh gỗ tàn dư của cây cầu. Trang Cửu sốt ruột, thế là phi thân nhảy tới, lúc đầu ngón chân đạp lên mặt gỗ khom người kéo Tiền Vinh thì cũng là lúc cây cầu hoàn toàn sụp đổ, bèn mượn chút lực, cuối cùng mới an toàn tới bờ bên kia.

“.....” Té ngồi trên mặt đất thở dốc, Tiền Vinh nỗ lực khôi phục lại bình thường, cuối cùng hung hăng nói: “Xem ta lột da hai tiểu tử kia!”

Trang Cửu thấy sắc mặt y khác thường, lo lắng hỏi: “Xảy ra chuyện gì? Chỗ nào bị thương à?”

Tiền Vinh cũng không giấu hấn, chỉ là trong đêm tối nhìn không thấy rõ, liền kéo tay hắn để lên chỗ mắt cá chân trái, một dòng nóng ầm.

“Không được, phải tìm một nơi xử lý vết thương.” Trang Cửu nói ngay lập tức, liền đứng dậy muốn đỡ lưng y.

“Ta có thể đi được.” Tiền Vinh nói, dựa vào vai Trang Cửu đứng lên.

Cách đó không xa có căn miếu bỏ hoang, hai người cũng không biết đi thêm bao xa mới tìm thấy nông gia bán mớ mà ông lão nói, liền chọn cách nghỉ chỗ này tránh mưa.

Trong miếu tuy rách nát, nhưng không bị dột, Trang Cửu dìu Tiền Vinh đi tới cái bệ đài trước mặt ngói xuống, tự mình lục tìm trên bệ đài, cư nhiên tìm được một xấp giấy dễ cháy.

Lại tìm thêm một chút vải khô và cành gỗ, nhóm lửa, đem áo ngoài của hai người và trung y gói ra sấy. Sau đó Trang Cửu mới xoay người lại, mặt âm trầm kiểm tra thương thế trên chân Tiền Vinh. Mới rồi tối đen nhìn không ra, bây giờ mới nhìn rõ, một khúc gỗ đâm xiên vào chỗ mắt cá chân Tiền Vinh, máu chảy giàn giụa, vô cùng thâm.

“Trước tiên đừng lo cho ta, đi tìm hai xú tiểu tử ha?”. Tiền Vinh nói.

“Chẳng lo chúng chết.” Trang Cửu trầm giọng nói.

Thấy Trang Cửu thật sự giận dữ, Tiền Vinh cũng không nói thêm nửa lời, chỉ nén đau để Trang Cửu giúp y rút đoạn gỗ ra, làm sạch vụn gỗ nhỏ ở vết thương. Đến khi làm sạch xong, Trang Cửu mới móc từ trong người ra một bình sứ nhỏ, đem đựng cao bên trong thoa lên vết thương, sau đó quay lại lấy trung y sấy khô được một nửa cẩn thận băng lại.

Trang Cửu vẫn không nói chuyện, nhưng Tiền Vinh trái lại thờ dài, một bên cảm thán bản thân thực sự là càng ngày càng có triển vọng thành tấm gương mẫu mực danh ‘thê’, một bên mở miệng khuyên giải, an ủi hấn: “Ta không sao, không tổn thương đến gân cốt, không cần quá lo lắng.”

“Ngươi vô sự hay không ta rõ nhất, đó là vết thương lớn.” Trang Cửu trừng mắt nhìn y.

“...Hai đứa nó cũng chỉ là trẻ con, chưa hiểu rõ thiệt hơn cũng như ẩn tình bên trong. Hiếm khi đến Giang Nam, không có nhiều quân chế, được thả cho chơi đùa thì không nên trách cứ gì.” Ài, lần này là thái độ làm “mẹ”....

Trang Cửu thờ dài, ngồi bên cạnh y, ôm lấy vai y kéo lại: “Là ta sơ suất, bình thường không quan tâm dạy bảo.”

Tiền Vinh khoe miệng câu dẫn tia mỉm cười: “Là ngươi thương chúng thôi.”

Trang Cửu thật lâu không nói, lâu đến mức Tiền Vinh hoảng hốt vì thấy khó hiểu :”Sao vậy?”

“Ban này, thiếu chút nữa ta mất đi người.” Trang Cửu nói.

“Khó có khả năng, dù ta bị thương, dù bị nước cuốn trôi đi, cũng không chắc chắn sẽ——” Cầm đột nhiên bị nắm, Tiền Vinh ngược nhìn khuôn mặt đối diện xuất hiện thần tình tức giận xen lẫn sợ hãi, hồi hận, ngạc nhiên, sâu trong trái tim y bỗng dịu hòa đi rất nhiều

Tùy ý Trang Cửu cường thế hôn lên môi y.

Phía sau là bàn đái, phía trước là Trang Cửu, Tiền Vinh bị kẹp ở giữa, tiếp nhận nam nhân cương quyết đòi hỏi. Miệng mở lớn hết mức có thể, nghênh đón nụ hôn từ nam nhân mà tựa hồ như cần xé. Một tay Trang Cửu vòng qua nách y, cố định sau gáy, khiến y không thể nào né tránh. Đầu lưỡi bị khuấy động, quần quýt, không biết là nước bọt của ai, chảy xuống theo khóe miệng, khiến cho cảm và cô nhộp dính khó chịu.

Dần dần, nam nhân không đủ thỏa mãn việc gặm cắn bờ môi y, theo môi trượt dần xuống cằm, yết hầu, cắn liếm. Tiền Vinh tóc sau gáy bị kéo lấy, bị ép ngửa cao đầu, đem hơi thở và xúc cảm giao vào miệng nam nhân như đã thú.

“Hò....” Một tiếng thở dốc, suyễn khí thoát ra từ miệng Tiền Vinh.

Kinh ngạc nhận ra tình thế phát triển, lý trí còn sót lại của Tiền Vinh cũng quay về, nhưng lại phát hiện ra chút lý trí căn bản không đủ cầm giữ, thân thể và tâm tình đã hoàn toàn bị hỏa nhiệt của Trang Cửu dẫn dắt, quan trọng nhất chính là, từ chỗ mất cá chân bị thương dần dần truyền đến cảm giác ngứa nóng tê dại, chảy ngược từ chân lên thứ giữa hai đầu gối, chạy thẳng xuống đuôi xương sống.

“Chờ một chút...” Tiền Vinh khó khăn mở miệng nói.

Trang Cửu đang để lại dấu hôn nơi xương quai xanh y, từ chối không chút do dự :”Không đợi.”

Tình dục sôi trào nhanh bất thường, ngoại trừ do động tác Trang Cửu, hẳn định còn do thứ khác.... Tiền Vinh trong lòng suy đoán, nhưng bất lực. Tay Trang Cửu đã tham tiến vào trong áo lót của y, tiếp xúc với da trần, còn cười khế nói :”Da của người ...rất nóng....”

Tiền Vinh bất đắc dĩ :”Thuốc trị thương người vừa bôi cho ta, rốt cuộc là cái gì?”

Trang Cửu một bên tiếp tục di chuyển cắn liếm trên cổ y, một bên thấp giọng trả lời :”Cầm máu, giảm đau, lưu thông mạch máu....bất quá còn có một công dụng khác, cũng như dùng ở một chỗ đặc biệt khác....là của Tô công tử cho.”

“.....” Tiền Vinh bạo phát”Người..người..người... người nhân lúc cháy nhà mà đi hỏi của....Ta bị thương mà người còn dám có ý xâm phạm cảm thú.....”

Trang Cửu rút cuộc hơi ngừng đầu, cực kỳ vô tội :”Thực sự không phải ta cố ý, thuốc trị thương trên người ta chỉ có cái này dùng tạm.”

Thấy Tiền Vinh nhất thời không nói gì, Trang Cửu liền cười cười, cúi người hôn lên môi y, dán bên môi y níu non :”Đương nhiên ta không phủ nhận, luôn có ý làm cảm thú...”

Bạn đang đọc truyện *Cửu Vương Gia Hầu Bao Bạc Triệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Bên ngoài mưa to rào rào, cho dù đang hè cũng cảm giác hơi lạnh lạnh. Nhưng trong một góc miếu, qua ánh lửa bập bùng, xuất hiện nhiệt hỏa không giống vậy, sự ấm muội phủ tràn ngập không gian.

“Ư...a...” Giọng nam trầm thấp nén không nổi rên rỉ, rồi lập tức vì hành vi buông thả của mình mà tức giận, cắn môi, muốn hàm răng chặn lại thanh âm vọng lên từ cổ họng.

Trang Cửu khóe miệng ý cười, bộ dạng Tiểu Tiền thể hiện lúc này đáng yêu nhất.....Bởi vì y luôn luôn thức thối, làm việc nghiêm túc, theo khả năng, ít có biểu tình thất thố.....Thế là hán không ngừng cố gắng, trong lòng âm thầm lợi dụng mọi cơ hội hiếm có, nhất định phải đem biểu tình sinh động của y bức ra...

Tiền Vinh bị Trang Cửu hôn đến choáng váng, xây xẩm, thiếu dưỡng khí, đầu ngửa đến cực hạn, cảm và cổ hầu như thành một đường thẳng tắp. Y hít một ngụm khí lớn, nhưng lại lộ bày yết hầu. Nam nhân trước mặt há có thể bỏ qua con mồi mỹ vị, liền cạp xuống một cái.

Lực đạo vừa đủ, răng và lưỡi lướt thành thạo, gần giống như đang nhắm nháp té phẫm. Tay Tiền Vinh luồn vào tóc hán, không biết là muốn khước từ đẩy ra hay nghiêng hạp. Chỉ khe hé miệng, không ngừng thở dốc.

Nóng quá...Đường như nơi nào đó trong tim bắt đầu dâng trào từng đợt sóng khoái cảm, truyền đi khắp tứ chí, lý trí hầu như chả sót lại chút gì, chỉ là ần trong tiềm thức, y không muốn tỏ ra yếu mềm trước mặt nam nhân này.

Làn môi Trang Cửu đòi xuống, tay cũng không nhàn rồi, đã sớm vạch mở áo trong của Tiền Vinh, trên da thịt nóng hừng hực xoa nắn. Tại cơ bụng rắn chắc lờng lự một hồi, tựa hồ như đang do dự có nên tiếp tục xuống dưới. Cuối cùng quyết định mục tiêu, bàn tay Trang Cửu vuốt ve dọc lên, đến khi chạm vào đầu nhũ nổi lên trước ngực.

“A...” Tiền Vinh cả kinh thờ suyền một tiếng, cũng không ngờ bị người đụng chạm chỗ đó cư nhiên sẽ khiến y phát run một trận xông thẳng lên từ đuôi cột sống.

Trang Cửu cười khê ra tiếng, ngẩng đầu hôn lên môi y. Động tác tay tịnh không ngừng nghỉ, đầu tiên là niết niết, sau đó là vân vê, sau cùng dùng ngón giữa và ngón cái nắn bóp, ngón trỏ nhẹ nhàng nra sát. Kích thích như vậy khiến Tiền Vinh kinh hãi kêu một tiếng, nước mắt sụt rớt.

“Để chịu chứ?” Trang Cửu thấp giọng hỏi, đương nhiên cũng không thực sự cần y trả lời, thứ trên tay sung huyết đứng thẳng, mọi thứ đều chứng minh cho hần thấy, là vì động tác của hần mà vui sướng kích động.

Trang Cửu cúi xuống hôn liên tiếp, ngâm chỗ vừa chơi đùa. Nơi từng chịu dày vò bị hỏa nhiệt ướt át bao phủ, Tiền Vinh cong lưng lên, không rõ là muốn lẩn tránh hay muốn đem thứ trước ngực ẩn sâu hơn vào miệng Trang Cửu.

Tay Trang Cửu úp lên hồng sắc nổi lên bên kia, vân vê mềm nhẹ như ban nãy. Tiền Vinh hai chỗ trước ngực nhận đợt khiêu khích, cũng đã có phản ứng ‘tinh’. Trang Cửu tất nhiên cảm giác được, khoe miệng mỉm cười trêu cợt, thanh âm khàn khàn hỏi :”Muốn sao?”

Tiền Vinh nhàn thần mù sương nhìn hần, không đáp lại.

“Muốn ta chạm vào người ở đây sao?” Trang Cửu cười xấu xa, bàn tay cách lớp vải lướt nhẹ qua đỉnh.

“Ừm. ả!” Tiền Vinh giật nảy người, đột nhiên ôm chặt vai Trang Cửu, phần eo cọ cọ vào Trang Cửu.

Từng chút một cọ sát nơi đã sớm phát hỏa của Trang Cửu, khiến hần rên nhẹ một tiếng, mở miệng trầm giọng nói :”Người này quyến rũ ta...” Trực tiếp luồn tay vào trong quần Tiền Vinh, cảm thứ rung động.

“A...ừ...” Tiền Vinh thờ gấp, thân thể càng áp sát Trang Cửu. Lễ nghĩa liêm sỉ gì đó đã sớm bị ném lên chín tầng mây, thâm tâm chỉ thuận theo tiết tấu Trang Cửu, đuổi theo khoái cảm cực hạn.

Trang Cửu cỡi y phục bản thân, trút lên đất, lại nâng hai chân Tiền Vinh lên, đem chiếc quần vương vãi ném toẹt sang một bên, đặt y nằm lên trên y phục trải rộng. Cho dù hỏa nhiệt đang bùng bùng, động tác Trang Cửu dè dặt cẩn thận, chỉ sợ làm đau chân thụ thương của Tiền Vinh.

Sau đó cũng không làm gì tiếp, chăm chú ngắm nhìn người trước mặt. Y chỉ mặc mỗi áo trong mỏng manh, nằm xoay người trên mặt đất, vì chột mắt đi cái ôm của Trang Cửu mà mê man nhìn hần, đôi môi sưng đỏ, hai nhũ đầu hồng sắc trước ngực sung huyết dựng thẳng, khắp người đầy dấu hôn của hần, phúc hạ góc đầu dậy, chịu không được đưa một tay xuống vuốt ve muốn thỏa mãn.

Trang Cửu liếm liếm môi, hạ phúc càng cương cứng hơn, đột nhiên kéo y tới, tách xa hai chân, ngồi khóa trên người hần. Một tay lấy bình sứ mới dùng ban nãy, đổ một ít dầu tron lên ngón tay, tham tiến khe hở bí mật.

Dị vật trong cơ thể khiến khiến Tiền Vinh cứng đờ một chút rồi sau đó thả lỏng người.

Y rất an tâm, cũng vô cùng tin tưởng. Tuy rằng thần trí vì được vật mà mơ hồ nhưng y biết rõ, hiện tại, đối diện y chính là Trang Cửu, con người sẽ không làm thương tổn y.

“Tiền Vinh.....Tiểu Tiền...” Trang Cửu ní non, sắp nhện không nổi. Trên đầu ngón tay truyền đến cảm giác ấm nóng, căng chặt, cứ kích thích thần kinh hần rất muốn nhanh chóng tiến vào.

Tiền Vinh vòng hai tay ôm cổ hần, chống đỡ bản thân, cơ thể không ngừng vặn vẹo trên đất, cọ cọ Trang Cửu, cũng phối hợp với động tác ngón tay Trang Cửu ra vào cơ thể y.

Trang Cửu thậm chí có điểm ghen hợm nhìn trần trối, Tiểu Tiền chủ động như thế là lần đầu tiên hần thấy à....bỗng nhiên cảm thấy không cam lòng, Tiền Vinh như vậy chẳng lẽ hoàn toàn là do được vật.....

Trang Cửu ngừng động tác, Tiểu Tiền bị bất ngờ, nghỉ hoặc nhìn hần.

“Tiểu Tiền” Trang Cửu hít sâu một hơi “Ta là ai?”

Tiểu Tiền chẳng hiểu, tịnh không quan tâm tới vấn đề của hần, tiếp tục cọ cọ....

“Hò....” Trang Cửu rên một tiếng, nhưng nén xuống khát vọng của mình “Nói cho ta biết, ta là ai?”

“....” Tiền Vinh tức giận nhìn hần “Trang Cửu, Trang Úc Liễu, Trang Vương gia, còn gì nữa?”

Trang Cửu đầu tiên là kinh ngạc khả năng của y, ở thì, có thể đáp trả trôi chảy tại thời điểm này, tiếp đó hần chẳng ngăn được khóe miệng nhếch lên cười: “Còn cô, là phu quân của người.”

Nói rồi liền rút ngón tay ra. Tiền Vinh đang muốn bắt mẫn nhưng kinh ngạc phát hiện một thứ thô to nhiệt nóng để ngay cửa sau của y.

“Á!” Tiền Vinh cúi đầu kêu một tiếng, ngón chân trong phút chốc cong lên. Cơ thể được lấp đầy từng chút một, hỏa nhiệt của Trang Cửu tiến vào bên trong y, thậm chí y có thể cảm nhận được nhịp đập mạnh mẽ của nó.

“Tiểu Tiền...” Trang Cửu tự thán, nhẹ nhàng ấn xuống.

Bị ma sát đánh tới nơi nào đó, Tiền Vinh nấc lên hai tiếng, thất lung nhất thời mất khí lực. Bởi vì đã được mở rộng trước, còn có tác dụng bôi trơn của được cao, y tịnh không cảm thấy đau đớn, chỉ là có chút khó chịu, khoái cảm dồn dập tràn đến.

Bên trong khó nhịn co rút một trận, kích thích Trang Cửu hăng hái thẳng tiến, rốt cuộc Tiền Vinh tự mình chuốc khổ, không dám phát lực nữa, chỉ có thể nắm vai Trang Cửu, tùy ý hần từ từ chuyển động ra vào.

“Á...ừ...nhanh, nhanh một chút...” Từ ngữ phóng đảng vượt khỏi miệng, Tiền Vinh tự mình đánh sụp hoàn toàn bản tính, chủ động yêu cầu.

Trang Cửu đương nhiên là lập tức nghe lệnh, đặt người ở trên mình hần nằm xuống đất, nắm hai chân y giờ cao, tách thật xa đặt lên vai, lần thứ hai hung hăng đâm vào.

“Á...” Tiền Vinh ngửa đầu, thờ gáp.

Trang Cửu lúc đầu ít nhiều còn lo lắng, cẩn thận sợ làm bị thương y, nhưng sau khi thấy bộ dạng của y cũng kim lòng chẳng nổi, dữ dội va chạm, thanh âm “táp táp” sống động, quanh quẩn ngời miếu hoang, mang vẻ đặc biệt *** mỹ.

Thân thể bị gập thành một góc lạ lùng, phúc gian đứng thẳng của Tiền Vinh giữa hai người không ngừng tiết dịch thể. Trang Cửu cúi người, lần thứ hai xâm lược đôi môi sưng đỏ, giao triền một phen, tại đó bộc phát một tiếng gâm nhẹ, xuất ra trong thân thể khiến người khác tiêu hồn kia.

Đồ người lên thân Tiền Vinh thờ dốc một lát, Trang Cửu rút ra vật vẫn còn cương, cùng Tiền Vinh nắm lấy nó, ve vuốt ma sát. Chỉ chốc sau, nó lại cứng như sắt. Mà Tiền Vinh, rốt cuộc chịu không nổi, phun trào, bạch dịch dính lên bụng hai người trong lúc đó.

Trang Cửu ngay cả chút thời gian nghỉ cũng không cho y, xoay người lật y lại, hai tay ở phía sau xoa nắn một lúc, đỡ lấy thất lung y, đâm vào.

“Á...” Một sợi tóc đen vương trên miệng Tiền Vinh, hai tay y nắm chặt quần áo trải trên đất, đón nhận lực đạo mạnh mẽ.

Mạnh mẽ nhưng từ tốn. Thứ nóng rực cứng như sắt chậm rãi lắng trĩu ý chí của y. Cuối cùng không chịu nổi nữa Tiền Vinh đóng đưa thất lung, tiếp nhận mập mạp, nhưng tên xấu tính kia không chịu động.

Quay đầu lại, oán giận trừng mắt nhìn nam nhân kia, miệng lầu bầu: “Nhanh lên một chút...” (ớ mỗ, được vật thiết lợi hại, hình tượng anh sụp đổ hoàn toàn=))))

Chỉ chờ điều này, nhãn thần Trang Cửu phút chốc tối lại khó thấy, cúi người, động bên môi y, đầu lưỡi len vào trong tùy ý khuấy đảo, theo tiết tấu dưới thân, tiến nhập xuất ra. Một tay cũng lần xuống dưới bụng Tiền Vinh, cảm thứ tượng trưng nam nhân, xoa nắn bên ngoài.

“Ừ...a...” Tiền Vinh trước sau đều được khoan đãi, vươn tay ôm lấy Trang Cửu, nghênh hợp một nụ hôn thật sâu với hần.

Khoái cảm ngày càng mạnh, Tiền Vinh trước mắt càng phủ sương mờ, thần trí không rõ ràng. Cuối cùng bắn ra trên tay nam nhân, trong cơ thể cũng co chặt, lập tức cảm thấy một trận nóng ấm, khiến thân thể mới tiết ra của y phát run.

Sự xâm nhập của nam nhân không đình chỉ, từng chút, từng chút một, đem toàn bộ dịch thể không sót giọt nào vào tận sâu trong cơ thể y.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Vương Gia Hài Bao Bạc Triệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21

Trời tảng sáng, bên ngoài mưa một đêm đã tạnh, trong không khí phảng phất mùi đất ẩm cùng mùi thơm cây cỏ, rất tươi mát.

Tiền Vinh là người tập võ, có thói quen dậy sớm. Vậy nên theo tập quán tỉnh dậy từ sớm, nhưng cũng khó “rời giường”.

Vì sao?

Muốn khóc....y nhắm mắt lại giả bộ ngủ, ngực hận không thể biến mất mãi mãi— hoặc Trang Cửu biến mất cũng được.

“Bán bộ tiểu” – mì được hàng cực phẩm, không nằm ở được tính mạnh đến mức khiến thất hồn lạc phách, đục tiên đục tử, mà nằm ở chỗ nó có thể giữ nguyên cảm giác đó trên thân thể, trong trí nhớ. Cũng giống việc mượn rượu giả điên, không phải không biết mình làm cái gì, mà chính là vì được tính mà điên cuồng truy lạc nhưng lòng vạn phần thấu hiểu. Trong đầu y đều nhớ rõ ràng từng chi tiết nhỏ.

Trang Cửu lên trộm coi hàng lông mi nhắm chặt run run của Tiền Vinh, lòng thầm hiểu “Ái phi” xấu hổ, sầu não đến mức chẳng dám đối mặt mình. Thật đẹp, rất khả ái...

Nghĩ như thế, khó kiềm chế lại động dục, móng vuốt lần mò vuốt ve người trong lòng.

Tiền Vinh thoáng giật mình phát hỏa, tức khắc trợn mắt, muốn mở miệng nhưng lại không biết mình muốn nói gì, chỉ nghiêm khắc trừng Trang Cửu.

Trang Cửu lập tức biết điều thu tay về, chọc Tiền Vinh nổi giận không phải chuyện tốt....

Hắn đành ho nhẹ một tiếng: “Hết mưa rồi, chúng ta thu dọn một chút rồi quay về nhé?”

“Còn hai xú tiểu từ kia?” Thanh âm Tiền Vinh trả lời khàn đặc, không quên hai nhóc “đầu sỏ tai họa”.

“Người bị thương, không nên tiếp tục đi lại bên ngoài, về nghỉ trước rồi nói sau.” Trang Cửu đỡ Tiền Vinh đứng lên, bắt đầu giúp y mặc áo.

“...Cây cầu bị nước sông đánh gãy, trở về thế nào?” Tiền Vinh lại hỏi.

Trang Cửu trầm ngâm một chút: “Chúng ta tiếp tục đi lên phía trước, tìm một nông gia hỏi họ biết đường khác quay về không?”

“Được, vậy cũng tốt.” Tiền Vinh đáp, thất lưng khễ đi chuyển, nhất thời cắn răng trợn mắt. Mặc dù y từng luyện võ bị thương, cũng chưa bao giờ khó chịu như thế, phần eo bủn rủn vô lực — ngấm lại tư thế hôm qua liên hiểu được, bên trong nóng xé đau nhức — ngấm lại mức độ kịch liệt hôm qua liên rồi... Nhưng nghĩ tới đây, hung dữ trừng mắt nhìn Trang Cửu, hắn vô tội nhìn lại y, cũng không che giấu được khoe miệng hơi cong lên đắc ý.

Đỡ Tiền Vinh đứng dậy, Trang Cửu hỏi: “Muốn ta công người hay bế người?”

Tiền Vinh phớt lờ, Trang Cửu gãi gãi mũi, biết không thể thái quá, buộc lòng tiến lên dìu y.

Tiền Vinh ngẩng đầu nhìn xung quanh một chút, tuy là miếu hoang nhưng vẫn có tượng thần tiên phật đà, có trang nghiêm, uy thế. Bỗng chốc nhớ lại tối qua dưới mắt thần phật tại đây cùng Trang Cửu phiến vân phúc vũ (mây mưa triền miên), hành vi dung tục, phóng đảng, trên mặt thoáng nóng rực....

Trang Cửu biết y đang nghĩ gì, miệng lập đi lập lại: “Yên tâm, bản vương là long thể, thần phật nhìn chúng ta ân ái mặn nồng, sẽ không trách cứ.”

Tiền Vinh phẩy tay áo khinh thường kẻ không biết dơ mặt, tự mình tập tễnh bước ra ngoài trước.

Trang Cửu dìu Tiền Vinh đi về con đường đằng trước, chẳng bao lâu thì thấy hai thân ảnh thiếu niên, vừa cười vừa nói, tay nắm tay tung tăng bước về phía bên này.

Mặt hai người nhất thời sa sầm, hai thằng nhóc thấy bọn họ, trong lòng chợt cảm giác không ổn, lập tức đi nhanh tới, biểu tình hối lỗi lấy lòng.

Trang Cửu cũng không nói gì, chỉ trầm mặt nhìn hai đứa. Trang Di từ nhỏ ở bên Trang Cửu, biết tính tình của thúc thúc, chỉ sợ hắn giận thật, thấy Tiền Vinh chân bị thương, trong lòng càng hoảng, kéo tay áo Trang Không muốn quý xuống chịu tội.

“Miễn đi.” Trang Cửu nói.

Trang Di ngừng động tác định làm, cúi mắt ngoan ngoãn đứng một bên “Tiểu thập tam biết sai rồi.”

“Trở về nói sau.” Trang Cửu chỉ nói vậy.

“Phải về được mới tính.” Tiền Vinh thần nhiên nói.

“Sao ạ?” Trang Di nghe thấy có chỗ bất thường, liền dè dặt hỏi.

“Cầu bị nước cuốn trôi, yên hòa (1 loại khói hiệu) trên người chúng ta đều ướt nhẹp không thể dùng.” Trang Cửu nói, “Đang định đến hỏi nông gia xem còn đường nào khác hay không?”

“A...” Trang Di nói nhỏ, “Cháu có yên hòa.”

Không biết có thể lấy công chuộc tội chút nào chẳng.

Trang Cửu liếc thẳng bé một cái, Trang Di vội vàng lấy ra, đi tới chỗ đất trống thả tín hiệu, sau đó quay trở lại.

Trang Cửu không thèm để mắt tới hai bé trai đang nhìn hắn, dìu Tiền Vinh đến một tảng đá lớn ven đường, nhượng y ngồi xuống. Tiền Vinh vừa ngồi

xuống, liền nhói buốt một trận, chỗ kia đau đớn không thôi, sắc mặt nhất thời càng thêm trầm trọng. Thấy thế, Trang Di Trang Khổng càng run như cây sậy.

Trang Di vốn tinh ranh, nếu là bình thường, nhất định có thể nhìn ra Trang Cửu cùng Tiền Vinh lúc này có bấy nhiêu ám muội, nhưng hiện tại thăng bé hoang mang chột da, hơn nữa chân Tiền Vinh thụ thương, càng đoán chắc Tiền Vinh nổi giận vì mình và Trang Khổng. Mà Trang Khổng từ trước đến nay luôn thành thật hiền lành, như vậy kẻ cuối cùng bị phạt khẳng định chỉ có mình. ...

Trang Di đứng một bên suy nghĩ lung tung, nét mặt âm tình bất định, Tiền Vinh và Trang Cửu thấy nó như thế, giận cũng biến thành vui.

Trang Khổng từ nãy đến giờ vẫn im lặng, nay lúng túng mở miệng: “Phụ vương, cha, đây là mơ chúng con hái. ... Hai người có muốn ăn chút cho mát, bớt giận trong lòng?”

“....” Trang Di ôm mặt.

Trang Cửu trái lại cười giận: “Đầu sỏ gây tội chính là quả mơ hả?”

Trang Khổng vội ngậm miệng, chỉ là trên tay vẫn đưng đưa bọc nhỏ.

Tiền Vinh thấy trên tay nó có vết rách dài, nhúu mày hỏi: “Sao bị thương?”

“Hái mơ không cẩn thận nên. ...” Trang Khổng nói lí nhí, thanh âm ử rử tủi thân.

Nghe nó nói vậy, hai vị đại nhân cũng mềm lòng chút ít, bực bội mới rồi cũng giảm sức ép.

Tiền Vinh tiếp nhận túi mơ, Trang Khổng còn nói: “Chúng con tối qua thấy trời mưa to, nghĩ đi về không an toàn, bèn tá túc ở nông gia cả đêm. ... Mơ này chúng con đều rửa qua, cha và phụ vương cứ yên tâm mà ăn.”

Tiền Vinh thờ dài: “Biết trời mưa không an toàn là tốt, nhưng trước đó sao không đánh tiếng cho chúng ta rồi mới đi?”

Trang Di thấy tình hình chuyển biến, không khỏi đưa mắt nhìn Trang Khổng, thông minh không xen vào.

“Chúng con tưởng có thể về trước bữa tối.” Trang Khổng hỏi gì đáp nấy, vô cùng thành thật.

“Vậy yên hòa sao không thả?” Tiền Vinh lại hỏi.

“Chúng con sợ phiền nhiều nông gia.” Trang Khổng cúi đầu nói.

Tiền Vinh không hỏi thêm, nhìn Trang Cửu một cái.

Trang Khổng còn nói: “Khổng nhi biết sai, thỉnh phụ vương và cha nghiêm phạt.”

“Đó là đương nhiên, con cho là vài quả mơ có thể đền bù sai lầm?” Trang Cửu hừ lạnh một tiếng.

“Khổng nhi không dám.” Trang Khổng càng cúi đầu thật thấp, thanh âm rất chân thành.

Nhất thời không ai nói gì, một lúc sau Trang Khổng dường như nhớ ra điều gì đó, ngẩng đầu: “Mơ rất ngọt. ... tiếng của cha khàn khàn, ăn chút cho thanh họng nha cha.”

“.....” Trang Cửu bung mặt.

Tiền Vinh phác một nụ cười: “Khổng nhi ngoan.” Âm thầm đập mạnh Trang Cửu một cước, đáng tiếc lực đạo không đủ.

“Tay thập tam cũng bị thương.” Trang Khổng ám chỉ.

Trang Cửu ho nhẹ một tiếng, cũng gọi Trang Di tới gần: “Đưa tay ta xem.”

Trang Di nghe lời, hai tay quả nhiên cũng bị nhiều vết gai cào.

Trang Cửu thờ dài, bỗng thấy bất lực: “Cháu thân thể ngàn vàng, phải chú ý bảo vệ mình.”

“Tiểu Thập tam biết sai rồi.” Trang Di cúi đầu nói “Khiến hoàng thúc và Tiền thúc lo lắng, còn hại Tiền thúc bị thương. Đi hái mơ đều là chủ ý của tiểu Thập tam, xin đừng trách phạt Khổng ca ca.”

Trang Khổng một tay nhẹ nhàng nắm tay Trang Di: “Là hai chúng ta cùng phạm lỗi, muốn phạt thì cùng chịu phạt.”

Trang Cửu xoa xoa cằm: “Dĩ nhiên, hai đứa còn vọng tưởng có thể thoát?”

Trang Cửu quả nhiên không nuốt lời, sau khi trở lại Hoàng thành, lập tức đuổi tiểu hoàng tử về hoàng cung, đồng thời tuyên bố phi thường rõ ràng: “Nửa năm tiếp theo, cấm người đến gặp Không ca ca.”

Trang Di bỗng chốc sầm mặt: “Hoàng thúc....”

“Chẳng phải hai đứa muốn cùng nhau chịu phạt ư?” Trang Cửu cười cười, vỗ vỗ đầu Trang Di: “Cháu phải thấy may mắn, chỉ phạt có nửa năm, ta thấy còn nhẹ.”

Trang Di im thin thít. Nó dĩ nhiên hiểu chuyện thiệt hơn, cũng biết Trang Cửu không đùa.

“Hoàng thúc nhất định phải quan tâm tốt đến Không ca ca, nghìn vạn lần đừng để ca ca buồn khổ nha.” Trang Di ngẩng đầu nói.

“Cái này chưa đến phiên cháu bận tâm.” Trang Cửu nhếch miệng cười: “Lo cho chính mình ấy.”

Trang Cửu cất bước, Trang Di nhìn bóng lưng thúc thúc rời đi, ánh mắt có chút cô đơn. Trang Di nhún nhún vai, hít sâu, xoay người, trở về tẩm cung của mình.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Vương Gia Hầu Bao Bạc Triệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

“Ư...hồa....đừng...”

Trong phòng, bên trong sa trường, truyền ra tiếng rên rỉ mê người nho nhỏ.

Còn có tiếng khàn khàn dục vọng của nam tử “Chỉ một lần nữa thôi....”

Tiền Vinh cong lưng, hai chân bị nam nhân tách xa nhau, hông mở rộng, tiếp nhận lực đạo va chạm vừa nhanh vừa mạnh của Trang Cửu. Hai bàn tay bấu chặt vào tấm lưng rộng, rắn chắc của nam nhân, lưu lại mùi dầu đỏ.

“A...a...” Cảm giác quá mức cường liệt, thanh âm Tiền Vinh như nghẹn khóc.

“Tuyệt lắm...Vinh...bên trong Tiền Vinh thật thoải mái....” Trang Cửu liếm khóe miệng, thờ dõc nói.

Tiền Vinh không thể nói nửa chữ, ôm chặt vai Trang Cửu, thật lâu sau hoặc có lẽ chỉ trong phút chốc, cảm thấy ánh sáng trắng đẹp đẽ lóe lên trước mắt, đạt khoái cảm cực hạn rồi mất ngủ yên chìm vào bóng tối ngọt ngào.

“Tiểu Tiền...” Trang Cửu thử lay lay người đang ngủ bên trong giường, đưa lưng về phía hắn.

Tiền Vinh tịnh không để ý tới, tiếp tục nhắm mắt ngủ.

“Tiểu Tiền à....” Thanh âm Trang Cửu càng thêm thương cảm “Sau lâm triều, hoàng huynh gọi ta đến, ban thưởng cho ta loại kem tuyết do Bắc quốc đặc chế, ta mang hết về....”

Tiền Vinh không có phản ứng.

“Đặt riêng trong thùng băng....nếu không ăn nhanh sẽ tan....” Trang Cửu tiếp tục đẩy đẩy y: “Ngồi dậy ăn một cái hén....”

Trang Cửu tự biết đêm qua lấn qua lấn lại Tiểu Tiền, khiến Tiểu Tiền phát cáu, hiện tại phi thường nghiêm túc chịu tội. Nhưng đã qua non nửa canh giờ, Tiểu Tiền đến mặt cũng không thèm nhìn hắn....

Tuy rằng Tiểu Tiền giận dữ cũng rất đáng yêu, càng tăng tình thú, nhưng Tiểu Tiền cười rộ lên mới là thứ hắn muốn nhìn thấy nhất a.....

Tiền Vinh nén nhịn kích động, gân xanh nổi đầy trán.

Ngủ đến tận giờ không dậy nổi chẳng lẽ là lỗi của y? Hông và lưng đều đau chẳng lẽ do chính y rước lấy?

.....Không sai, đúng thực là nghiệt chính y tạo ra — sau khi từ Giang Nam quay về, Trang Cửu đã ném vị thịt khó bỏ, quán quýt, bỏ lên giường y.....Được rồi, nếu y động tình, tự nhiên sẽ có dục niệm, nên cũng không sao khước từ cho đáng. Ấy thế mà tên kia lòng tham không đáy, quả thực là

đòi hỏi vô độ...Đêm qua, cư nhiên khiến y ngất đi..... (thật máu lừa ==))

Nhớ lại càng cảm thấy mắt mặt, Tiểu Tiền quyết định, lần này vô luận Trang Cửu hét gọi thế nào, tuyệt đối ta không đáp trả.

Trang Cửu thấy Tiểu Tiền quyết tâm không để ý tới hắn, miệng héo quắt, nhưng chả cam lòng rời đi, liền đứng dậy kéo một chiếc ghế bành tới trước giường, nghĩ một lúc liền cầm quyển sách tới, ngồi bên giường mở sách đọc.

Tiền Vinh khoe miệng co giật một chút, ánh mắt khinh bỉ, nghĩ bản thân lãng phí sức lực cáu giận với Trang Cửu thực sự không có lợi, liền thả lỏng cơ thể, chìm vào giấc ngủ.

Trang Cửu xem sách một hồi, bất giác chuyển đường nhìn về phía người nằm trên giường.

Bầu không khí rất yên tĩnh, ánh nắng rực rỡ từ cửa sổ chiếu vào. Vị trí phòng ốc rất đẹp, bài trí tốt, đông ấm hè mát, dù đang là giữa hè cũng không có cảm giác khô nóng.

Người ở trên giường nhẹ nhàng ngủ. Cũng không hẳn là ngủ say, chỉ thiu thiu, nhưng có thể thấy y ngủ rất an tâm. Bất giác Trang Cửu nhếch miệng cười, y mắt cảnh giác như vậy cùng vì bản thân hắn có thể khiến Tiền Vinh yên tâm mà ngủ thoải mái.

Trang Cửu một bên nhìn, một bên tưởng tượng khi Tiền Vinh tỉnh sẽ có bộ dáng như thế nào. Bề ngoài thanh tú, cá tính thẳng thắn, hào sảng, nhưng không thiếu mưu lược, cơ trí lạnh lùng. Dù đang bị hắn đùa bỡn đến “sôi gan trào máu” vẫn có thể khôi phục dáng vẻ bình thường, cùng hắn luận đàm, tính kế, tận tâm tận lực. Nhưng mà, khi ở trên giường y vừa thẹn vừa hợp tác lạ thường, cộng thêm phóng túng. Trang Cửu cười khẽ, suýt chút nữa cười thành tiếng.

Lần đầu tiên gặp Tiền Vinh đặc biệt khác sâu trong ký ức Trang Cửu. Ngày ấy trời trong, nắng ấm, hắn vừa tìm đến Ngân Tùng Bảo không bao lâu thì liền sau đó y đưa chân tìm tới cửa, khách khách khí khí, bề ngoài mềm mỏng bên trong giấu kín, ngay thẳng lạnh lùng. Mà hư tình giả ý Trang Cửu cực kỳ am hiểu, bên chơi trò hư chiêu với mưu sĩ Ngân Tùng Bảo “mộ danh đã lâu”, bên trong đầu đã ngầm ngầm.

Hắn mời y tới từ lâu hạng nhất Hoàng thành, hảo ăn hảo uống. Tiền Vinh lúc đó chỉ liếc hắn một cái, cũng không khách sáo nhận lời. Từ lượng Tiền Vinh rất khá, một bình nữ nhi hồng rót bụng, trên mặt chỉ hơi tái tái. Có điều sau tiệc rượu, bước xuống lầu hơi loạng choạng một chút. Trang Cửu đưa tay đỡ, chợt thấy y khẽ nhăn mày, trong đáy mắt kia che giấu tia thâm giận. Bụng nghĩ, quả nhiên bề ngoài y là người thanh lãnh, nhưng bên trong tựa hồ bộc trực. Nhìn Tiền Vinh thẳng thắn từ chối bàn tay giúp đỡ của hắn, trong lòng cơ hồ nổi lên một kế hoạch.

Đó là kéo y về bên mình, quần lấy không tha, theo đuổi đến tận cửa nhà.

Ban đầu là giả, sau lại giả giả thật thật, cuối cùng hắn phát hiện, thì ra sớm chiều ở chung đã khiến chính hắn động tâm. Dù vậy vẫn giữ vẻ ung dung thản nhiên, bởi vì mặc dù hắn tham tiếc sự thông minh của y, nét giận dữ đáng yêu của y, nhưng tuyệt không dôn ép làm y khó xử hoặc bề gãy đôi cánh tự do của y.

Mãi sau này hắn mới kinh hi phát hiện ra, Tiền Vinh đáp lại tình cảm của hắn mà không tự nhận biết.

Tiền Vinh rút cuộc trở mình, nằm ngửa. Trang Cửu nhìn y thờ ơ nhẹ, lông mi rung động, phỏng đoán y sắp sửa tỉnh lại.

Tiền Vinh chậm rãi mở mắt, nhất thời có chút mơ màng, thấy nam nhân bên giường nhìn mình, khoe miệng dẫn theo ý cười, cười rất ôn nhu, dường như đang nhìn trân bảo thế gian khó có được.

Tiền Vinh tính tro bất giác đỏ mặt. Trang Cửu cũng chẳng nhẫn nại nữa, tiến đến gần, cúi xuống hôn lên cánh môi mỏng đang hé mở.

“Ừm...” Tiền Vinh thở suyễn, khẽ giãy dụa “Vô liêm sỉ...buông ra....”

Trang Cửu đành miễn cưỡng ly khai chậm chậm, cuối cùng đưa dai cặp môi dưới Tiền Vinh một cái.

Tiền Vinh kinh hãi tỉnh ngủ hoàn toàn, tức giận trào dâng, thăm mắng chính mình khi không kích động dã thú động dục, rõ ràng lưng và hông vẫn còn đau....Nâng tay đẩy Trang Cửu ra, nén đau ngồi dậy, hỏi :”Hiện tại là lúc nào?”

“Gần đến bữa trưa.” Trang Cửu đáp.

Tiền Vinh bóp trán, bản thân thật sự quá phóng túng, rõ ràng thói quen tốt sáng sớm luyện võ đã bị....bên trường mắt nhìn đầu sỏ gây tội, nhắc chân xuống giường.

Trang Cửu trước sau phục vụ y rửa mặt mặc quần áo rất tận tình, ngọt ngào, thị nữ ngoài cửa đi qua trộm le lưỡi, cảm thán rằng từ Giang Nam quay về, cảm tình Vương gia và Vương phi thật tốt.

Lý Cương huých nhẹ tay Triệu Tiểu Cường : “Ta vẫn muốn hỏi, này rốt cuộc là sao? Nghĩ thế nào cũng cảm thấy khác với trước đây?”

Triệu Tiểu Cường lờm lờm hắn một cái :”Ta biết được chắc?”

Lần này đi Giang Nam, kể cả một tên ám vệ xuất sắc nhất Cửu vương gia cũng không dẫn theo, tuy rằng trở về an toàn không tổn hại gì, nhưng chân Vương phi thụ thương ——xem đi, đây là hậu quả tùy hứng làm bậy....

“Lẽ nào...” Lý Cương suy nghĩ một hồi, lớn mật giả định: “Đùa giả làm thật?”

Làm ám vệ, đầu cũng ám muội, hẳn nhiên sự miễn cảm nhạy hơn người thường rất nhiều.

Triệu Tiểu Cường suy tư một chút, gật đầu: “Chắc thế.”

Hai người trong phòng đã sửa soạn chỉnh tề bước ra ngoài, hai bạn tùy tùng lập tức đóng miệng, chỉ là sau lưng trộm nhìn hồng ngân nơi cổ Tiền Vinh, lén lút trao đổi một ánh mắt ‘quả nhiên là đã ăn sạch...’

“Triệu Tiểu Cường, Lý Cương.” Tiền Vinh đang đi phía trước đột nhiên mở miệng nói.

“Có.” Hai người trả lời.

“Quay lại đi Đông môn, đem mấy cân hạch đào về đây.” Tiền Vinh lạnh lùng ra lệnh.

“Vâng.” Hai người khó hiểu, nhưng vẫn đáp.

“Sau này ngứa miệng ngứa răng, lấy mấy quả ra mà nhai.” Tiền Vinh nói.

“.....Rõ, thuộc hạ sau này không dám nữa.” Hai người ngoan ngoãn cúi đầu nhận sai.

Hức, thật có tư chất của Vương phi mà.....

Bạn đang đọc truyện *Cửu Vương Gia Hầu Bao Bạc Triệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Hoàng thành, nơi bao người mơ ước, ở đây phú quý giàu sang tụ hội, lầu son gác tía, gấm vóc, tơ tằm.

Tiền Vinh trở lại Hoàng thành chưa bao lâu, bắt đầu nhớ nhung khoảng thời gian ở Giang Nam. Khi đó bọn họ không cần lo lắng phe phái tranh giành, đối người gạt ta, tuy rằng không hoàn toàn là du sơn ngoạn thủy, nhưng được tự do, vui vẻ thoải mái, có thời gian rảnh rỗi an nhàn.

Hiện tại, bên Tam vương gia rình rập, Thất vương gia phe trung lập chẳng hiểu vì sao bắt đầu có động thái, hơn nữa còn mờ ám bắt mình, khiến Trang Cửu rất nhức đầu. Các sủng phi trong hậu cung đầu đầu đá cang kịch liệt, quả thực giống như thủy triều dâng.

“Ai, hoàng gia chính là vậy, ở lâu sẽ quen.” Trang Cửu chậm rãi đem đĩa trên ghế dựa, một bên thổi bọt trà: “Một đợt bình lặng ba đợt bão, ầm ỉ một thời gian rồi lại yên ả trong thời gian ngắn. Tính đi tính lại, cũng đến lúc nên làm một cú trời nghiêng đất ngã rồi.”

Tiền Vinh nhú mày.

“Ngươi không thích cuộc sống như thế?” Trang Cửu nhận nhặt hỏi, dùng ngữ khí gần như là khẳng định.

“.....Cũng không hẳn, chỉ là từ Giang Nam quay về, con người thay đổi, trở nên lười biếng muốn an nhàn.” Tiền Vinh cũng đáp nhận nhặt.

Còn biết thế nào nữa, người ta nói lấy chồng theo chồng.....

“Kỳ thực có nhiều lúc ta cũng không biết bọn họ nghĩ gì.” Trang Cửu tự thờ dài “Sống những ngày an lành trên đời, không cần tranh đấu người chết ta sống. Người bình thường nghe vậy chỉ cảm thấy rất đơn giản, nhưng đều không phải phụ thuộc vào số mệnh ư?”

Tiền Vinh lặng lẽ nghe hắn nói.

“Ngày hôm nay còn đang cùng người cười nói giòn giã, tuy rằng có thể là khẩu phật tâm xà, một ngày sau người đã biến thành bộ hài cốt, có khi là mất tích....” Trang Cửu lắc đầu “Cuộc sống như vậy, ta cũng không thích.”

“Nói hết nhẽ thì ngươi rất giống phù sa chưa bị ô nhiễm?” Tiền Vinh nhướn mi.

“Ta?” Trang Cửu ngồi thẳng vai: “Ta cũng không biết, khi ta bắt đầu hiểu chuyện, ta đã sớm có thói quen dung nhập vào trong nó, cũng chẳng để ý xem bản thân có nguyện ý hay không.”

Trang Cửu cúi đầu nhìn hai tay mình: “Ta không tự tay giết người, nhưng hai bàn tay này dính không ít máu....”

Tiền Vinh im lặng nhìn hần một hồi, sau đó vươn tay ra, cầm lấy tay hần, tựa hồ xoa dịu :”Ta từng giết người, chính tay ta.”

Trang Cửu ngẩng đầu nhìn Tiền Vinh, trở tay dùng sức nắm chặt tay y, không nói thêm gì, chỉ cầm tay Tiền Vinh lên bên môi gửi tặng nụ hôn.

Thất vương gia và Cửu vương gia từ xưa đến nay bảo trì cự ly, nước giếng không phạm nước sông. Tuy rằng dạo gần đây Thất vương gia có động thái khác thường, nhưng Trang Cửu vẫn án binh bất động, chỉ ít hiện tại không có đi gây chuyện với Thất vương, cái đó gọi là địch bất động ta bất động.

Buổi chiều ngày hôm ấy, không hề thông báo trước, Thất vương gia tìm tới cửa Cửu vương phủ.

Đều là người không thể đắc tội, quân gia không thể làm gì khác hơn là nghênh đón người mới đến.

Thất vương gia chỉ nói một câu :”Ta tới gặp Cửu đệ, không biết có phiền quý phủ?”

Quân gia âm thầm nhẩn mặt, thật đúng là không tiện —— Vương gia cùng Vương phi đang ở trong phòng ngủ.

Bất đắc dĩ bèn nói :”Thất vương gia thỉnh ngài chờ, tiểu nhân đi mời Cửu vương gia đến ngay.”

Thất vương cũng không lưu tâm, liền ngồi ở phòng khách, muốn chờ Trang Cửu ra gặp mặt.

Quân gia sau khi sai người dâng trà lên cũng lui xuống đi tìm Vương gia nhà mình. Tới trước cửa phòng ngủ Vương gia, ông dĩ nhiên không dám tùy tiện đi vào. Mặt mũi đau khổ, gõ gõ cửa :”Vương gia, Thất vương gia tới.”

Bên trong cánh cửa không lời đáp lại.

Quân gia cầu cứu nhìn về phía hai bạn thị vệ tùy tùng đứng canh bên ngoài, cơ mà thấy ám vệ lác đác, cả hai đưa mắt nhìn nhau, tỏ ý lực bất tòng tâm.

Quân gia đành gõ cửa lần nữa :”Vương gia, Thất vương gia đang chờ ngài. ...”

“Đề huynh ấy chờ.” Bên trong cánh cửa truyền đến thanh âm Trang Cửu.

“Vương gia. ...” Quân gia sắp khóc tới nơi “Tiểu nhân còn muốn tiếp tục hầu hạ ngài và Vương phi mà.”

Ai cũng biết Thất vương gia mặt hoa đào, tâm bò cạp.

Bên trong im lặng một hồi, sau đó cửa phòng mở cái rầm. Trang Cửu đen mặt, một bên chỉnh lại quần áo, một bên buộc đai lưng, ngữ khí cực kỳ bất mãn :”Lão Thất này, cũng không để yên lấy một lần.”

Phía sau truyền ra thanh âm mệt mỏi :”Ta cũng phải đi à?”

Trang Cửu quay đầu lại :”Tùy ngươi, ta đi trước, ngươi muốn tới thì tới.”

Bèn cùng quân gia đi ra ngoài.

Khi đến phòng khách, Trang Cửu đã đắp lên vẻ tươi cười đãi khách rất chuẩn mực, cực kỳ chân thành và hòa hiếu.

“Tiểu Cửu vừa vặn có chút việc, đề Thất hoàng huynh chờ lâu, thật xin lỗi.”

“Không có.” Thất vương gia cũng cười nói hiền hòa, “Là ta không báo trước đã tới đây làm phiền.”

“Huynh đệ nhà mình không cần khách khí, chẳng hay Thất ca đến chỗ tiểu Cửu là có chuyện gì?” Trang Cửu xua tay nói.

Thất vương gia trầm ngâm một lúc, tựa hồ suy tư. Thất vương là con trai của Ninh phi được tiên vương sủng ái, kế thừa khuôn mặt xinh đẹp của Ninh phi, tuy là nam tử nhưng cũng có nét đẹp nhu hòa động lòng người. Tuy rằng từ trước đến nay bảo trì trung lập nhưng thủ đoạn độc ác, người không phạm hần thì hần không phạm người, người nếu phạm hần chết không toàn thây.

Trang Cửu ngắm một người như thế hôm nay tìm đến chỗ mình, ít nhiều có điểm nhức đầu.

“Vay được, hôm nay ta tới là muốn cầu Cửu đệ giúp một việc.” Thất vương gia ngẩng đầu, nói thẳng.

“Thất ca cứ nói, tiểu Cửu nếu có thể giúp, nhất định sẽ cố hết sức.” Trang Cửu đáp.

“Giúp ta tổng xuất một người khỏi Hoàng thành.” Thất vương gia nói.

“Cái này dễ bàn, chỉ là không biết tổng xuất ai?” Trang Cửu hỏi “Đệ có quen người đó không?”

“Đệ biết hần.” Thất vương gia trả lời “Thập thất.”

Trang Cừu khẽ kinh ngạc, đồng lúa bọn họ chỉ một mười một huynh đệ, thất vương gia dĩ nhiên chỉ thập thất hoàng tử hiện nay.

“Huynh và tiểu Thập thất, khi nào thì...” câu kết?

“Thập thất tâm tính thuần hậu, cũng không có ý tranh đoạt hoàng vị.” Thất vương gia chỉ đáp ngắn gọn.

“Nhưng, thân phận nó tôn quý như vậy...” Trang Cừu là người khôn ngoan, tổng xuất ra khỏi Hoàng thành theo lời Thất vương gia hiển nhiên là tương lai không có dự định quay về, nói một cách khác, nhượng thập thất hoàng tử “biến mất” mãi mãi.

“Trong Hoàng thành có tay trong của ta và cũng có cách đưa nó ra ngoài, nhưng cần phải có người an bài nơi đến.” Thất vương gia nói “Đệ vừa từ Giang Nam trở về, lẽ tất nhiên phải có người quen biết bên đó. Đệ và thập thất bình thường không tiếp xúc, ngay cả khi có người hoài nghi sự thật cũng sẽ không liên hệ tới đệ. Tam vương gia và đệ tranh đấu, lực lượng ngang nhau, cũng không phải không hao sức, nếu đệ giúp ta lần này, ngày sau ta nhất định sẽ đáp trả đệ phần đại ân tình này.”

Trang Cừu nghe Thất vương gia nói rất thẳng thắn, cũng không đặt thêm câu hỏi, chỉ hơi cúi đầu trầm ngâm.

Thất vương gia cũng không giục, chỉ nâng chén trà lên nhấp một ngụm.

Không gian nhất thời tĩnh lặng. Khi Tiền Vinh đi tới phòng khách gặp ngay cảnh đó.

“Tiền Vinh bái kiến Thất vương gia.” Tiền Vinh đi vào, hướng Thất vương hành lễ.

“Đều là người một nhà, không cần đa lễ.” Thất vương gia nói.

Tiền Vinh mỉm cười, lùi đến bên cạnh Trang Cừu. Đồng thời y thấy Thất vương nhìn mình đầy hứng thú.

“Thường nghe nói tam mưu sĩ Ngân Tùng Bảo cơ trí hơn người, tài nghệ lớn, võ công cao cường, Cừu đệ từng nhắc qua hi sự trong nhà, ta cũng muốn đến xem người.” Thất vương gia cười nói.

Tiền Vinh điềm đạm cười nói: “Tại hạ cũng sớm nghe nói về phong thái Thất vương gia, ngưỡng mộ đã lâu.”

Thất vương không nói tiếp, chỉ nhìn Tiền Vinh đánh giá. Lúc trước Cừu vương gia đón đầu, khoa trương vô cùng, hận không thể làm cho bách tính thiên hạ ai ai cũng biết, càng như vậy, người ngoài càng không biết là thật hay giả.

Tiền Vinh giữ đúng mực, bình thân mặc Thất vương quan sát, trên mặt có ý cười nhàn nhạt.

Cuối cùng Thất vương gia vỗ tay ba tiếng: “Quả nhiên không phải người nhà không nhập cửa, người và Cừu đệ thật sự rất xứng.”

Trang Cừu vừa nghe đã khoái, ngẩng đầu cười nói: “Đương nhiên rồi. Thất ca, việc huynh nói muốn tiểu Cừu giúp huynh làm, là khi nào, huynh nói rõ một chút được không?”

Thất vương gia nheo mắt nhìn Trang Cừu: “Đội ta chuẩn bị tốt mọi thứ sẽ thông báo cho đệ. Không phải ta không tin đệ, thực sự đệ biết càng ít, sau này càng an toàn.”

“Tiểu Cừu hiểu rồi, làm phiền Thất ca.” Trang Cừu cười nói.

“Ta cảm ơn đệ còn không kịp.” Thất vương gia nói, nhìn thoáng qua Tiền Vinh, ước chừng quan hệ Trang Cừu và Tiền Vinh trong đó, có nên đem chuyện quan trọng này nói cho y biết và để y tham dự vào.

Trang Cừu biết suy nghĩ của Thất vương, cũng không che giấu, trực tiếp kéo thất lưng Tiền Vinh ôm lấy “Thất ca yên tâm, nếu nói trên đời này có người ta tin được, Tiểu Tiền xếp thứ nhất.”

Tiền Vinh biểu hiện vẫn không đổi, nội tâm thầm co quắp, y đương nhiên không giống Trang Cừu mặt dày mày dạn, nhưng dĩ nhiên cũng không thể nhượng Thất vương gia chê cười.

“A, các người...” Thất vương gia xoa xoa cằm.

Trang Cừu cười mà không nói, đột nhiên nghĩ lão Thất tính tính kỳ quái lộ vẻ mặt như vậy rất thú vị, sau đó chợt nhớ ra điều gì: “Thất ca sau này nếu muốn tới chỗ tiểu Cừu, đệ phi thường hoan nghênh, có điều nên thông báo trước một tiếng nhé?”

Thất vương nhướn mi, nhìn Trang Cừu một lúc, nhìn Tiền Vinh một lúc, bưng bình: “A, nguyên lai ta thực sự quấy rầy rồi.”

Tiền Vinh nhẫn nhịn nắm chặt tay, trán giật giật. Chẳng phải con đường tình ái hai người đang đi là không thể chấp nhận ư, sao mới có chút xíu thời gian đã thích ứng nhanh đến vậy, lẽ nào ngu ngốc tầm ngu, mà tầm mã chính là cảnh này đây?

“Rốt cuộc ngươi bán cho Thất vương một cái ân tình?” Ngồi cùng bàn uống chút rượu, Tiền Vinh khẽ hỏi.

“Tuy có mạo hiểm, nhưng thực lực lão thất không kém, có thể liên hợp dĩ nhiên vẫn tốt hơn.” Trang Cửu nói.

Tiền Vinh liếc nhìn hần một cái, trong bụng thầm nói, chuyện mà đơn giản như vậy mới lạ, chẳng biết Trang Cửu có chú ý thế nào.

Trang Cửu cười cười: “Hôm nay lão thất nói, tiểu Thập thất vô tâm với đệ vị. Kỳ thực ta cũng không có dã tâm.”

“Lỗi đều do tiểu Thập tam muốn ngươi nhọc lòng nhọc sức chắc?” Tiền Vinh cười nhạt.

“Đôi cánh thẳng nhóc đó càng lớn, nó càng bay cao.” Trang Cửu lắc lắc đầu.

Tiền Vinh không nói.

Im lặng một hồi, Trang Cửu mở miệng hỏi: “Nếu như ta không phải Cửu vương gia, ngươi sẽ thế nào?”

Tiền Vinh suy nghĩ một lát: “Nếu ngươi không phải là Cửu vương gia, ta sẽ không gặp ngươi.”

“Nếu ta không phải Vương gia mà là một anh chàng nông dân, vậy ngươi cũng không thể vẫn là người của Ngân Tùng Bảo, là một thương nhân thì thế nào?” Trang Cửu cười nói.

Tiền Vinh suy nghĩ một chút, sau đó gật gật đầu.

Trang Cửu há miệng muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn không chịu nói ra. Tiền Vinh hiếm khi thấy hần như vậy, bất quá biết hần sẽ không làm chuyện bất lương nên chẳng hỏi nhiều, miễn cho chính mình tự đào hố chôn mình.

Hần huyền một lúc, rượu cũng uống cạn, Trang Cửu đứng dậy, muốn cáo từ.

Tiền Vinh nheo mắt, sau màn nói chuyện uống rượu, Trang Cửu thường lưu lại phòng y qua đêm, hôm nay tự nhiên muốn “cáo từ”?

Tiền Trang Cửu tới cửa, Tiền Vinh dựa vào khung cửa, thần tình quá hiểu nhìn bóng lưng ngoài cửa. Quả nhiên, một khắc sau người nọ liền xoay người, về mặt u oán: “Thình thoảng ngươi giữ ta lại một lần không được à?”

Tiền Vinh khoanh tay trước ngực nói: “Không giữ ngươi ở lại, ngươi sẽ chịu đi về chắc?”

Trang Cửu ngẫm lại, cũng đúng. Như vậy chứng tỏ hần và Tiểu Tiền quả nhiên rất ăn ý?

Tiền Vinh cười cười, có điểm mỉa mai: “Hơn nữa, thường ngủ trong phòng ta, thỉnh thoảng ngươi cũng nên có tâm ý đưa ta đến chỗ ngươi chứ.”

Aa, đây là —— đôi mắt lóe lên tia lang sói, móng vuốt lại chìa tới, vươn giữa không trung, mong đợi. Tiền Vinh nhìn vuốt sói một lát, đến khi Trang Cửu sốt ruột, mới cười duỗi tay ra, nắm lấy lòng bàn tay kia.

Nghe được tiếng sập cửa, Tiền Vinh bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía Trang Cửu.

Lúc trước không phải chưa đến phòng Trang Cửu, nhưng... đột nhiên trên mặt có chút nóng bỏng, may mắn đang là tối, chỉ có ánh nến mờ mờ. Trang Cửu đến gần mò tìm, nắm chặt tay y, sau đó kéo y vào sâu bên trong gian phòng.

Mỗi bước đi trong ngực đều nảy lên một cái, đối với chuyện xảy ra tiếp theo hai người bọn họ đều biết rất rõ, chỉ là... lần đầu tiên làm tại phòng Trang Cửu, khiến y có cảm giác giường ngủ khó lý giải.

Trang Cửu nhìn ra Tiền Vinh có chút xấu hổ, khóe miệng nhếch lên cười, nhẹ nhàng kéo y ôm vào lòng, ghé bên tai y hôn nhẹ đùa nghịch: “Tiểu Tiền... ngươi cũng biết ta có bao nhiêu vui sướng...”

Tiền Vinh cũng không cự tuyệt, y là một nam tử trưởng thành bình thường, tất nhiên sẽ có dục niệm... chỉ cần Trang Cửu đừng quá trốn —— làm xong, người chịu khổ là y mà.

Tùy ý Trang Cửu cắn mút vành tai mình, chỉ hơi run run khi đầu lưỡi của hần đụng chạm trong lỗ tai y.

Trang Cửu nhẹ nhàng kéo đai lưng Tiền Vinh, cởi bỏ áo khoác, môi cũng di chuyển từ tai sang mặt, tìm kiếm đôi môi mỏng của người trong lòng.

Y phục từng kiện, từng kiện rơi xuống đất, của hần, và của y hỗn độn cùng một chỗ, giống như hai con người kia, không ngừng quấn lấy nhau.

Khi chỉ còn tầng áo lót, Trang Cửu ngừng động tác, chỉ dùng tay thâm nhập, theo cơ bụng mẫn cảm Tiền Vinh đi lên, xoa vật nhỏ nổi trước ngực.

Tiền Vinh thờ nặng nề, Trang Cửu ngồi xuống bên mép giường nhưng vẫn để y đứng, phải nói là nửa quỳ trên người hần, để nhũ thủ của y vừa vịn trước mặt hần, há miệng ngậm nó.

Tiền Vinh thoáng cứng đờ, hai tay ôm đầu Trang Cửu, mười ngón tay lùa vào trong tóc hần, ngửa đầu thờ dốc khe khẽ.

Trang Cửu dùng miệng và tay đưa đến khi nhũ tiêm Tiền Vinh phát nóng, dựng đứng, sung đồ lạ thường, mới luyến tiếc cắn một cái, buông ra, tiếp tục truy đuổi những nụ hôn cuồng nhiệt.

Tìm được môi y, lại một phen giao triền. Trong khoang miệng, những chỗ mẫn cảm đều bị khuấy động một lần, Tiền Vinh nhin không được rên một tiếng.

Trang Cửu buông y ra, dẫn theo vài sợi tơ, sau đó vùi đầu trên hõm vai y gặm cắn.

Con người đối với vật mình yêu thích, bản năng luôn muốn dùng miệng và lưỡi cảm nhận.

Tiền Vinh một bên híp mắt, thân thể bất giác vì sự động chạm của Trang Cửu khẽ ma sát. Sau cảm giác được Trang Cửu giữ một tay y kéo xuống căn bộ giữa đùi. Tiền Vinh hơi tách khỏi Trang Cửu một chút, tìm kiếm đôi mắt hần, để rồi thấy trong ánh mắt ấy một màu đen không đáy, chẳng hề che giấu khát khao.

Tiền Vinh cúi người hôn Trang Cửu, tay ly khai giữa hai chân hần, đặt lên đầu vai Trang Cửu, chậm rãi kéo xuống lớp áo lụa trắng, lộ ra đầu vai rắn chắc. Trên da còn lưu vết sẹo dài sần sùi, do Tam vương gia lưu lại từ vụ bắt cóc mấy tháng trước. Tiền Vinh cúi đầu, chầm chậm hôn lên những vết tích ấy, khi thì liếm nó, khi thì khẽ cắn.

Trang Cửu thờ nặng nhọc, tay giữ sau ót Tiền Vinh, nhượng hần thuận thế kéo xuống, để y nửa dè nửa quỳ giữa hai chân hần.

Đã biết ý đồ của hần, Tiền Vinh ngẩng đầu lờm, Trang Cửu chưa phát giác ra mùi nguy hiểm mà cường thế của nam nhân tán mát trong không khí, đuổi ngón tay vuốt ve bờ môi y, khai mở đôi môi ấy.

Tiền Vinh vron lưỡi, ngậm lấy ngón tay liếm mát.

“Ngươi... tiểu yêu tinh này...” Trang Cửu khàn khàn nói.

Tiền Vinh khoe miệng cong lên, nhả đầu ngón tay, chôn đầu giữa hai đùi Trang Cửu.

Khi Tiền Vinh đem đầu lưỡi hồng hồng nhẹ nhàng đụng tới lớp vải bên ngoài chỗ hình trạng của hần thì Trang Cửu thiếu chút nữa tiết ra, may mà định lực hần lớn. Một tay chống phía sau ổn định thân thể, một tay giữ lấy ót Tiền Vinh khẽ khàng vuốt ve, nhìn y từng chút từng chút dùng răng cời nút buộc khó đầu, lại dùng miệng kéo nó xuống, lộ ra thứ đứng thẳng rất sung mãn.

Nóng như lửa, lại có nhịp đập, Tiền Vinh dùng chóp mũi huých nó trước, ma sát vài cái nghe thấy tiếng nam nhân rên nhẹ không kiên nhẫn, mới cười khẽ vron đầu lưỡi liếm mặt sườn vật thể dài hình trụ nhô lên.

Không gian tràn ngập mùi nam nhân, Tiền Vinh tinh tế đùa nghịch, lúc thì cắn nhẹ, lúc thì liếm mát. Cho tới khi bàn tay của nam nhân đặt sau đầu y càng ép chặt đẩy nhanh, mới chịu theo ý hần, mở miệng ngậm nó.

Lần đầu tiên làm loại sự tình này, Tiền Vinh chưa thể thuần thục ngay được, hơi cào sát, nhưng chỉ nhìn bộ dáng y cũng khiến Trang Cửu hưng phấn vô cùng, mấy chuyện vật vãnh tuyệt không ảnh hưởng.

Nhưng Tiền Vinh dầu sao cũng là người thông minh, không lâu sau liền nắm được kỹ xảo, vận dùng môi và lưỡi, linh hoạt lướt vòng trên dưới, xuất ra nhấp vào, thỉnh thoảng kích thích vật nhỏ bên dưới và khe trên đỉnh. Dịch thể không ngừng tràn ra ồ ồ không kịp nuốt vào, theo nước bọt, chảy xuống khoe miệng, ẩm ướt.

Trang Cửu dần dần không nhin được nữa, bắt đầu thẳng hông. Tiền Vinh định lùi, lại bị hần cường lực đè lại. Nó chạm thẳng đến hần, rất ngứa, khoe mắt Tiền Vinh bị kích ra nước mắt, nhưng cố gắng nhin xuống cảm giác nôn khan, cũng tận lực không chế bản thân, kéo lại cạp cho nó một cái. Va chạm ngày càng mãnh liệt, y chỉ cảm thấy mạch đập ngày càng nhanh, tiếp theo nó được rút ra khỏi miệng y nhưng không kịp, sau một khắc, dịch thể nóng hổi phun lên mặt và trong miệng y.

Trang Cửu thờ dốc, nhất thời thấy mình bay bay trên mây. Đợi đến khi từ từ đáp xuống mặt đất, mới giật mình phát giác bản thân lỗ mắng, giống như chàng trai trẻ ngây ngô mới nếm trái kích thích lần đầu.

Kéo Tiền Vinh tới, dùng tay áo lau đi vết nhơ trên mặt y, không ngờ lại thấy mê người không gì sánh được. Kiểm chế không nổi mà hôn thật sâu — trong miệng y thậm chí vẫn còn lưu vị đạo chính hần.

Tiền Vinh hai chân xa nhau, ngồi quỳ trên đùi Trang Cửu, áo kéo lên tới khửu tay, tiết khô sớm bị Trang Cửu lột bỏ. Trang Cửu vừa hôn y nhiệt tình, vừa vói tay lăn theo khe đùi. Một tay cảm thứ sung mãn đã nhếch lên xoa nắn, một tay đưa ngón giữa tham tiền huyết động.

Vốn không phải nơi dùng để hoan ái, vô luận bị tiến nhập bao nhiêu lần, lúc bắt đầu luôn chật đến khó chịu. Tiền Vinh vận vẹo thắt lưng, nhưng tránh không thoát sự khai mở cường thế của Trang Cửu.

“...Ừ, đừng...” Tiền Vinh nhú mày, đẩy đẩy vai Trang Cửu “...thuốc bôi trơn đâu...”

“Trong phòng ta không có...” Trang Cửu vẫn tiếp tục hôn lên môi y dỗ dành “Ngoan, chịu khó một chút...”

Tiền Vinh còn lâu mới mặc kệ, đẩy hấn muốn đứng dậy, Trang Cửu bắt đắ dĩ, thế là ôm y ngã trên giường, cười khẽ nói :”Người muốn chúng ta hiện tại ngưng à?”

Tình dục bị đánh thức, Tiền Vinh cũng không muốn nó gián đoạn, nhất thời nhú mào, khó giải.

Trang Cửu suy nghĩ một chút, từ từ nhếch miệng cười, cúi người nhẹ giọng nói :”Ta còn có một cách.”

Tiền Vinh nhướn mi, đã thấy hấn di chuyển xuống dưới, đem mặt vùi giữa hai chân đang mở của y.

Kinh hoàng phát hiện hấn muốn làm gì, Tiền Vinh gãy dựa muốn đẩy ra, lại bị ngăn cản. Đầu lưỡi Trang Cửu hướng về phía huyết khẩu hé mở dò xét.

Tiền Vinh phát ra thanh âm nghẹn nghệt, mẫn cảm đến mức không gì sánh được, cảm giác được đầu lưỡi Trang Cửu liếm từng phần nếp gấp nhăn, thậm chí đùa nghịch đẩy sâu vào bên trong.

“U, a...đừng...đủ rồi...” Cảm giác rất kích thích, Tiền Vinh bị bức đến mất phủ sương.

Nhưng Trang Cửu không buông tha y, nhất định phải dùng môi và lưỡi chăm sóc Tiền Vinh đến thur sượng. Dần dần Tiền Vinh mất đi khí lực, nằm trên giường mềm nhũn, mặc Trang Cửu muốn làm gì thì làm, chỉ thỉnh thoảng co giật hạ thân, phát ra hai ba tiếng rên rỉ dục vọng vô lực.

Nghĩ đã được rồi, lúc này Trang Cửu mới đứng dậy, lật Tiền Vinh lại, đem hai chân y tách xa nhau quần lấy lưng hấn, động thân mạnh mẽ thúc vào.

“A...a...r...a...” Thân thể Tiền Vinh căng chặt, lại bị Trang Cửu chậm rãi mở rộng.

“Thả lỏng chút.” Trang Cửu kiên nhẫn nói, cũng kiên nhẫn rời khỏi một chút, lại hung hăng sát nhập.

Theo động tác Trang Cửu, thứ đứng thẳng phía trước của Tiền Vinh bị bụng hai người ma sát, phun ra dịch thể trong suốt ướt bụng cả hai.

Nhìn Tiền Vinh dần dần có tình thú, Trang Cửu bèn buông lỏng kiên dè, đập thẳng vào chỗ mẫn cảm trong cơ thể y, vừa nhanh vừa mạnh, khiến Tiền Vinh rên rỉ liên tục. Một tay hấn cũng cầm thứ đứng thẳng của y, theo tiết tấu mà xoa nắn, không lâu sau, thân thể Tiền Vinh kinh luyện, tiết ra.

Trang Cửu vẫn chưa buông tha, chỉ thoáng rời khỏi, đem Tiền Vinh trở mình đưa lưng về phía hấn, bày ra tư thế nửa nằm nửa quỳ mở rộng hai chân, lần thứ hai động thân tiến nhập huyết khẩu hé mở trước mặt mình.

“A...” Tiền Vinh kêu lên một tiếng đau đớn, vừa tiết xong thân thể dị thường mẫn cảm cộng thêm vô lực, chỉ có thể trượt theo động tác Trang Cửu.

Trang Cửu lần này cũng không lo lắng nhiều, chỉ chậm rãi ra vào, mũi nhọn như sắt nóng, từ từ thử sức chịu đựng thần kinh yếu ớt của Tiền Vinh. Tấm lưng trần của Tiền Vinh tạo cho hấn cảm giác hứng thú, cúi người hôn liên tiếp lên đó, muốn lưu lại dấu tích trên đầu vai y. Tiền Vinh giống như bị Trang Cửu lấn qua lần lại thành nước, mềm nhũn như bùn, mặc hấn làm, cúi đầu rên rỉ.

Tình sự đến hừng sáng, Trang Cửu ngồi ở đầu giường, bàn tay đặt trên lưng Tiền Vinh đang nằm sắp vuốt ve.

“Bỏ tay ra.” Người bị hấn phiền nhiễu không kiên nhẫn nói.

“Ta lần này ngoan ngoãn như thế, không làm nhiều lần, dù sao cũng phải thưởng chứ.” Trang Cửu vui cười, tiếp tục động tác.

“Đừng có một tác lại muốn tiến một thước.” Tiền Vinh nói. Tuy là y tự nguyện nhưng khóe miệng y đều bị hấn cọ sát muốn rách, chưa có tính toán với hấn.

Trang Cửu mỉm cười, thu hồi tay, cúi người để lại dấu hôn trên đầu vai y, sau đó thả rèm che xuống, bản thân dự định đi ngủ, ôm lấy Tiền Vinh vào trong ngực, thỏa mãn nhắm mắt.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Vương Gia Hài Bao Bạc Triệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Bình minh mùa hè đến sớm, Trang Cửu rời giường vào triều sáng, Tiền Vinh cũng thức giấc. Y không hề ngại ngủ, rời giường dứt khoát. Mặc y phục xong, Tiền Vinh ngồi trước gương chải đầu, bỗng nhiên lược bị người đoạt đi, quay đầu lại, Trang Cửu cười hi hi nói :”Ta không thể giúp người vẽ lông mày, giúp người chải tóc nhé.”

Tiền Vinh lườm hấn một cái nhưng không cự tuyệt.

Lược chải nhẹ lên tóc, tựa hồ sợ làm y đau, khẽ khàng từng chút một, từ đỉnh đầu xuôi xuống đuôi tóc. Tiền Vinh nhìn chính mình trong gương đồng, chỗ khóe miệng bị bong da.

Bất chợt nhớ tới màn cuồng nhiệt đêm qua, dấy tai hơi nóng đỏ. Trang Cửu phát hiện thấy, cười cười cúi người hôn lên vành tai Tiền Vinh một cái.

Tiền Vinh ngồi im, mặc Trang Cửu trêu ghẹo — đến nước này rồi mà mắt bình tĩnh thì y sẽ chết vì bạo huyết mất.

Trang Cửu tiếp tục giúp y chải đầu, vuốt thẳng, vắn tóc hai bên sau đầu, dùng sợi dây nhỏ buộc lại.

Sau đó Trang Cửu lùi hai bước, cười hinh hích nhìn một chút, rồi mới thỏa mãn đem lược trả về trên bàn. Tiền Vinh nhìn lược, lại nhìn Trang Cửu, nheo mắt : “Người không định mong ta chải đầu cho người chứ...”

Trang Cửu lắc đầu: “Đến giờ ta vẫn đang học chải kiểu tóc của mình...”

Tiền Vinh cũng cười, mỗi ngày Trang Cửu vào triều chắc đều muốn tự mình mặc y phục, đeo mũ quan.

Trang Cửu đi ra mở cửa phòng, tỳ nữ đã bung nước nóng đứng ở bên ngoài chờ hầu hạ. Trang Cửu để các nàng tiến vào, nhưng chỉ ở ngoại thất — nội thất là nơi không ai được tự tiện ra vào.

Các tỳ nữ thấy một người từ trong nội thất đi ra, cúi đầu hành lễ: “Vương phi, chào buổi sáng.”

Trang Cửu ngồi xuống, để tỳ nữ buộc tóc cho mình. Tiền Vinh sau khi rửa mặt, đứng yên một bên nhìn chăm chú động tác của a hoàn.

Trang Cửu kinh ngạc: “Người sẽ không thật sự muốn học chứ?”

Tiền Vinh chẳng buồn để ý tới hấn, nhưng nha hoàn lại cười khúc khích: “Kiểu tóc này kỳ thực không khó. Nếu Vương phi muốn học, Đông nhi có thể chỉ ngài.”

Tiền Vinh suy nghĩ một chút, cuối cùng nói: “Được.”

Trang Cửu đích thực bị dọa hơi nhảy dựng lên, nhìn Tiền Vinh vẫn mang vẻ mặt điềm nhiên ngó lại hấn. Tiền Vinh nhướn mày hỏi : “Thế nào?”

Trang Cửu ngây ngốc hỏi lại : “Tại sao?”

Tiền Vinh khoanh tay, bữu môi nhìn hấn, không đáp lời.

Đông nhi cười nói: “Vương phi không muốn ai khác chạm vào Vương gia đó. Nam nhân đều có ham muốn độc chiếm. Khẩu Tử chồng nhà nô tỳ cũng vậy.”

Trang Cửu tâm tình lúc này mới khôi phục, mừng ra mặt, kéo tay Tiền Vinh: “Ta luôn biết người tốt với ta nhất.”

Tiền Vinh rút tay về, lườm hấn một cái, bỏ ra cửa đi trước.

Còn chuyện sau này, thực tế Cửu vương phi mỗi ngày đều chải tóc giúp Cửu vương gia không ư?

— Kỷ xảo quả có học thành, nhưng đại đa số thời gian Cửu vương gia thức dậy vào triều, Cửu vương phi vẫn đang say ngủ.

Nguyên nhân á? Còn phải hỏi à...

Trang Di tìm lý do xuất cung. Tuy rằng cu cậu bị Trang Cửu nghiêm phạt nhưng trên có chính sách, dưới sẽ có đối sách, thúc thúc không cho ta chính đại quang minh, ta lén lút không được sao?

.....Đích thực không được. Trang Di méo xệch miệng nhìn Tiền Vinh lão thần kiên quyết nói : “Trang Không? Đã đi học xa, nền tảng có nó yếu, sư phụ muốn dạy nó cho thật tốt, vì thế mười ngày nửa tháng cũng chưa về.”

Mười ngày nửa tháng, Trang Di chắc chắn đã hỏi cung. Trang Di đau xót nghĩ, lại cảm thấy có chỗ không đúng : “Các thúc đoán được cháu sẽ tới?”

“Chà..” Tiền Vinh phác một nụ cười. “Cửu thúc cháu đặc biệt nói chuyện với công công phụ trách xuất cung, mỗi lần cháu muốn xin đi, sẽ thông báo Cửu thúc cháu một tiếng”

“.....” Trang Di im lặng, ủ rũ ngồi trên ghế, sau đó ngẩng đầu, thương cảm ê hề hỏi: “Không thể xét giảm à?”

Tiền Vinh cười cười lắc đầu: “Trang Khả Liên thích hợp với Trang Không, không thích hợp với cháu.”

.....Tiếc hận, Trang Di thờ dãi : “Còn một chuyện nữa, thúc và Cửu thúc gần đây có hòa hảo?”

Tiền Vinh nhướn mi :”Chúng ta ồ.”

“Chiều hôm qua, hoàng thúc cùng phụ hoàng và các thúc thúc khác ngồi uống trà tại ngự hoa viên. Phụ hoàng dự định muốn Cừu thúc nạp phi.” Trang Di ném một câu nói đầy thuốc nổ rất nhẹ nhàng.

Tiền Vinh sùng sốt, ngay lập tức lấy lại bình tĩnh hỏi: “Vậy cháu cũng biết phụ hoàng cháu đề cập đến việc ấy có ý gì chứ?”

Trang Di cũng sùng sốt, đột nhiên cười rộ:”Cháu quên mất tiêu...không thể gạt Tiền thúc. Cháu không rõ ý phụ hoàng thế nào, tuy Cừu thúc đã khéo léo từ chối, có điều phụ hoàng xem ra chưa từ bỏ ý niệm đó trong đầu.”

“Hoàng thượng hẳn là biết sự tồn tại của ta.” Tiền Vinh nói.

“Phụ hoàng biết, giống mọi người vậy, chẳng qua không rõ thật giả mà thôi.” Trang Di nhún vai,”Nếu là thật, ngài nhất định sẽ cảm thấy không còn thể thống gì cả, nếu là giả, càng không buồn quan tâm đến sự tồn tại của thúc.”

“Hoàng thượng có ý nhắm Trang Cừu với ai?” Tiền Vinh lặng lẽ hỏi.

Trang Di nghe ra một chút ý tức khang khác, thâm tâm mừng thầm, nhủ bụng quả nhiên Tiền Vinh chẳng thể lãnh tình mãi :”Con gái thứ ba của Chu thượng thư, còn có công chúa từ Ninh Ma quốc ở phía nam đến hòa thân, ngoài ra còn thêm tiểu thư nhà Lý đại tướng quân. Những người này đều được chọn.”

Tiền Vinh nghe xong, trầm ngâm một lúc: “Chu thượng thư thanh liêm, cả đời kiêu ngạo coi nhẹ hư vinh, không dự phần đấu đá giữa các bè phái. Ninh Ma quốc tuy có bang giao, nhưng tạm thời giáp ranh biên giới Trung Nguyên. Lý tướng quân tính tình phóng khoáng, cương trực, không a dua cũng không hứng thú với tranh đấu quyền lực. Bọn họ đều là người trung lập.”

Trang Di nghe Tiền Vinh nói xong, đầu thoáng nghĩ tới điểm gì đó.

“Cháu gần đây có làm chuyện gì vượt trội, để cán cân phụ hoàng cháu có khuynh hướng nghiêng về phía bên này không?” Tiền Vinh bình thản hỏi.

“Ha ha, quả nhiên là nương tử của ta lợi hại, phân tích vô cùng thấu đáo.” Tiếng cười của Trang Cừu truyền đến từ bên ngoài phòng, trong giọng nói sang sảng không thiếu một tia chột dạ.

Tiền Vinh liếc hắt một cái, Trang Cừu liền thu ngay dáng vẻ bề vệ, đi tới lấy lòng: “Hôm qua ta đều chưa đáp ứng mà, không phải sao...”

“Là chuyện hôm qua, sao hôm qua ngài không nói với ta?” Tiền Vinh lờm hắt.

Trang Cừu trừng mắt nhìn Trang Di, rồi mới chuyển hướng sang Tiền Vinh “Là sợ ngài biết sẽ suy nghĩ lung tung...”

“Hoặc là ngài thực sự cân nhắc việc thông gia sẽ củng cố quan hệ?” Tiền Vinh sắc bén hỏi phủ quyết.

“Tuyệt đối không có.” Trang Cừu nghiêm trang nói, “Ta sẽ không vì tiểu tử này mà hy sinh tới mức đó.”

Tiền Vinh nhìn hắt, không nói lời nào.

“Thôi được...” Trang Cừu trề môi, “Ta lo hoàng thượng sẽ gây bất lợi cho ngài, nên không muốn ngài can dự vào việc này.”

“Hôm nay ngài đến phủ Thượng thư vì thế?” Tiền Vinh hỏi.

Trang Cừu gật đầu.

Tiền Vinh lại nhìn về phía Trang Di, cậu nhóc cũng nhìn y rồi lại nhìn Trang Cừu.

“Ta nghĩ sự tình đâu có đơn giản như vậy?”

“Cháu biết là ta từ trước đến nay không quản cháu nhiều. Hiện tại ta chỉ muốn hỏi một câu.” Trang Cừu rất nghiêm túc nói, “Rốt cuộc cháu có muốn...ngồi lên bảo vị?”

Trang Di kinh ngạc, nhất thời không trả lời được, tư lự vài phần.

Tiền Vinh thờ dãi nói :”Thiếu niên ở tuổi này, có mấy người biết mình thực sự muốn gì.”

Trang Cừu nhìn y :”Nhưng nó phải học dần dần cách chọn lựa, nên lấy gì và nên bỏ gì, không thể cái gì cũng đạt được cả.”

Tiền Vinh cười nói :”Được, vậy chúng ta cho Trang Di thời gian và nhượng không gian lại để nó tự ngẫm. Chúng ta ra ngoài dạo một lúc, được chứ?”

“.....” Khóe miệng Trang Cừu gật nhẹ :”Ta nhất định sẽ biết gì nói nấy, nương tử.”

Tiền Vinh vung tay áo, bỏ ra khỏi phòng khách đi trước.

Chương 25

Trang Cửu cẩn thận theo sát Tiền Vinh, giữ khoảng cách ba bước, không dám vượt lên trước, không dám rút lại đằng sau. Rốt cục tới hậu hoa viên, đến bên bờ ao sen, Tiền Vinh đột ngột dừng lại, xoay người.

Trang Cửu dừng cước bộ, cào lấy cào để sau gáy: “Hắc hắc....”

Tiền Vinh hít mạnh một hơi, nén xuống xung động muốn nổi gân xanh.

“Nương tử...” Trang Cửu chủ động mở miệng, thái độ nhận lỗi vô cùng hướng thiện cùng hợp tác.

Tiền Vinh trừng mắt.

“Tiểu Tiền.” Trang Cửu thấy thế đổi giọng “Chuyện đó, hôm nay ta đi phủ Thượng thư, cũng nói rõ với Thượng thư rồi. Chu thượng thư trước nay thanh liêm, thiết diện vô tư, duy độc thương yêu tam nữ nhi. Hai tiểu thư trước đều đã gả cho người tình đầu ý hợp thì sao có thể để con gái thứ ba chịu ủy khuất được?”

“Vi vậy đối với Chu thượng thư là vừa đánh vừa xoa?” Tiền Vinh hỏi.

“Đúng.” Trang Cửu gật đầu “Mai ta sẽ đến phủ tướng quân và đại sứ Ninh Ma quốc, ngươi đi cùng ta chứ?”

“Ta không có hứng thú.” Tiền Vinh nhàn nhạt nói.

Trang Cửu nhếch miệng. Rõ ràng đang ghen nha, khẩu thị tâm phi. ..tiếc rằng hắn không dám nói lời này ra miệng.

Nhưng Tiền Vinh im lặng nhìn hắn một lúc, nhìn đến khi Trang Cửu trong lòng sớn lạnh “Sao vậy?”

“Chỉ thế thôi?” Tiền Vinh nheo mắt hỏi.

“Chỉ có vậy.” Trang Cửu khẳng định rất chắc chắn.

Tiền Vinh khước miệng dần dần nhếch lên, kéo thành một nụ cười lạnh, vung tay áo xoay người đi thẳng đến đình nghỉ mát giữa hồ. Trang Cửu cuống quýt đuổi theo: “Tiểu Tiền. .. Tiểu Tiền. ...”

Tiền Vinh tịnh không để ý tới hắn. Nhìn điệu bộ ấy, Trang Cửu lập tức mất khí khái, đổi giọng: “Có, vẫn còn.”

Tiền Vinh lúc này mới dừng chân, xoay người, hai tay khoanh trước ngực nhìn hắn.

Trang Cửu ủy ủy khuất khuất mở miệng: “Không phải không muốn ngươi dính vào... Ý hoàng thượng ta xem không hiểu, suy nghĩ của tiểu Thập tam cũng chưa chạm đến đích cuối...”

“Vi vậy ngươi phòng ngừa chu đáo, ngay cả ta cũng ngầm tính kế?” Tiền Vinh nhú mày.

“Đâu phải che giấu, là bảo vệ.” Trang Cửu bĩu môi nói, liếc nhìn sắc mặt Tiền Vinh rồi nói tiếp: “Được rồi, tìm cách giấu diếm ngươi, ta cũng hao tổn rất nhiều tâm trí...”

Tiền Vinh đang tức giận cũng bị hắn làm vui vẻ, lắc đầu, ngồi vào ghế đá ở lương đình: “Nếu thế chẳng bằng ngươi thành thật nói hết cho ta biết, thì đã không cần phải phí sức như vậy.”

Trang Cửu cũng ngồi xuống: “Nhưng Tiểu Tiền à, gây chuyện trọng đại... Được rồi, ý ta muốn nói, phải xem dựa vào đám hời chính trị kia, có thể mượn sức mấy kẻ đó hay không...”

“Nhưng nếu Thập tam không có chủ định ấy, việc ngươi tru tính chẳng phải phí công rồi ư?” Tiền Vinh hỏi.

“Ta cũng không biết vì sao hoàng thượng cấp Thập tam chiêu hiền nạp sĩ.” Trang Cửu lắc đầu “Cũng không biết rốt cuộc việc này có nhằm vào ngươi hay không.”

“Ta có Ngân Tùng Bảo chống lưng phía sau, hoàng thượng sẽ không làm bừa.” Tiền Vinh nói.

“Ài!” Trang Cửu thở dài nãy nẽ “Vì lẽ đó mà ta rất ghét đoán tới đoán lui mà!”

Tiền Vinh cười giấu nhìn hấn nói :”Ta còn tưởng ngươi rất thích thú.”

“Trước đây thì có, lúc ấy nhất nhân cật bảo, toàn gia bất nga (nhà chỉ có một người, một người ăn no, cả nhà chẳng đói = cuộc sống một mình không vương bận).” Trang Cửu nhìn về phía Tiền Vinh “Hiện tại mới biết được, hóa ra trong lòng có người để quan tâm, vừa ngọt ngào đáng yêu, vừa rắc rối...”

Tiền Vinh ngậy ngẩn nhìn hấn, đột nhiên sồn cả người “Sau này đừng nói như vậy nữa.”

Khóe miệng Trang Cửu khẽ giật giật.

Lúc hai vị đại nhân quay lại phòng khách, Trang Di tựa hồ đã nghĩ xong, chậm rãi uống trà.

Nhìn thấy hai vị thúc thúc đi tới, mở miệng nói :”Cháu vẫn chưa hiểu rõ lắm, Cửu thúc có thể cho cháu thêm chút thời gian được không?”

Trang Cửu nhướn mày: “Có thể thừa nhận bản thân không nắm rõ cũng cần dừng khí, tốt, ta sẽ cho cháu thêm thời gian vài ngày.”

“Tạ Cửu thúc, tạ Tiền thúc.”

Ngày hôm sau, Trang Cửu quyết túm Tiền Vinh đi cùng hấn, nhưng bị cự tuyệt dứt khoát, đành một mình xuất môn đến phủ Tướng quân.

Tiền Vinh ở lại Vương phủ, dựa vào lan can trông về nơi hồ sen tỏa sắc, gương mặt không biểu tình, chẳng rõ đang suy nghĩ điều chi.

Mãi đến khi thanh âm của quản gia vang bên tai :”Chủ tử, Thất vương gia tới chơi.”

“Bẩm với ngài ấy, Trang Cửu không có nhà.” Tiền Vinh nói.

“Tiểu nhân đã nói rồi, nhưng Thất vương gia nói sẽ chờ, còn hỏi nô tài chủ tử có nhà hay không, Thất vương gia muốn gặp ngài.” Quản gia nói.

Tiền Vinh nheo mắt, Trang Thất muốn gặp y? Bèn đứng dậy, chỉnh lại vạt áo :”Đi thôi.”

“Vâng.”

Dọc đường đi, đều nhìn thấy cảnh hè rực rỡ, lá trên cây xanh mướt, um tùm, khá râm mát. Tiền Vinh trong lòng có điểm phiền muộn khó nói được là gì.

Trang Thất đang ở trong đại sảnh uống trà, thấy Tiền Vinh tới, liền cười nói :”Cửu đệ tức (em dâu) đã lâu không gặp, vẫn khỏe chứ?”

“Tạ ơn Thất vương gia quan tâm.” Tiền Vinh mỉm cười miễn cưỡng với Trang Thất.

“Cửu đệ đi phủ tướng quân rồi à?” Trang Thất hỏi.

Tiền Vinh nhướn mi “Sao? Phủ tướng quân? Phủ của tướng quân nào?”

“Ngươi không biết?” Trang Thất hỏi.

Tiền Vinh suy tư một chút, chần chừ lắc đầu.

“Hoàng thượng muốn Cửu đệ kết hôn.” Trang Thất cười nói.

“Chẳng phải Trang Cửu đã thú thê rồi?” Tiền Vinh sắc mặt không tốt hỏi lại.

Trang Thất ngậy người, lập tức cười ha hả :”Đúng vậy, đã cưới một người, còn trung trinh thề vĩnh viễn không thay lòng, không thú thêm ai khác. Cửu đệ quả thật đã khéo léo khước từ hoàng thượng, nhưng ai có thể chạm tới đáy lòng hấn đây?”

Tiền Vinh trên mặt đen vài phần.

“Mà không, hôm qua Cửu đệ đi phủ Thượng thư, hôm nay đến quý phủ Lý đại tướng quân.” Trang Thất tiếp tục nói.

Tiền Vinh lặng lẽ một lúc, mới nói :”Thất vương gia nói vậy là có ý gì?”

“Không có ác ý gì cả.” Trang Thất nói “Chỉ cảm thấy, hôn nhân giữa hai nam tử tựa như trò đùa, có thật sẽ chống chọi được với phong vũ lôi điện bên ngoài hay không.”

Tiền Vinh cười thần nhiên “Làm phiền Thất vương gia suy nghĩ như vậy, thực sự là cảm tạ.”

Trang Thất lắc đầu, cười nói :”Còn nữa, ta xác thực không rõ tâm tư Cửu đệ thật hay giả, nhưng Tiền công tử thì sao? Ngươi đối với Cửu đệ có tâm ý phòng?”

Tiền Vinh hơi sùng sốt, một bên suy tư vấn đề của mình, một bên nghĩ tại sao Trang Thất hỏi vậy. Bèn nhìn về phía Trang Thất, thấy Thất vương gia cười hiền hòa, sâu trong mắt đang quan sát y kỹ càng. Đột nhiên Tiền Vinh nhận ra chủ ý, cười nhạt nói: ”Thất vương gia không cần lo ta và Trang Cửu sẽ ra sao. Trước khi hắn có quan hệ cá nhân với ta thì đã có quan hệ với Ngân Tùng Bảo. Ta là người Ngân Tùng Bảo phái tới, lẽ tất nhiên sẽ tận tâm tận lực làm một phụ tá, hiệp trợ hắn, là người hợp tác cùng hắn.”

Trang Thất cười to sang sảng, đôi mắt đào hoa híp lại thành khe :”Đâu có đâu có, Tiền công tử quả nhiên soi rõ tâm tình người khác như gương, là bản vương mạo phạm rồi.”

“Vương gia có nghi ngờ cũng là bình thường.” Tiền Vinh đáp.

Sau đó cả hai ngồi hàn huyên, được một lúc Trang Thất cuối cùng nói phải đi, Tiền Vinh mới xác định hôm nay hắn đến quả nhiên chỉ muốn gặp y, liền cười tiễn Trang Thất ra đại môn.

Đứng ở cổng một hồi, đến khi không nhìn thấy bóng kiệu Trang Thất, Tiền Vinh mới xoay người lại, phát tay hướng phòng ngủ đi tới.

Tới phòng ngủ, quay về với tư thế lúc Trang Thất chưa tới, y ngồi ở trước cửa sổ, nhìn sắc xanh bên ngoài đến xuất thần.

Đáp án của y, tất nhiên là làm hài lòng Trang Thất. Nhưng câu hỏi của Trang Thất dường như ném một hòn đá vào lòng y, tạo sóng gợn

Bạn đang đọc truyện *Cửu Vương Gia Hầu Bao Bạc Triệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26

Y bị đại kiệu tám người khiêng nhập vương phủ vào một ngày đông tiết trời giá rét. Nháy mắt nay đã cuối hạ. Nói là hơn nửa năm, kỳ thực cũng chỉ là chớp mắt thoáng qua.

Quen biết Trang Cửu cũng đã hơn hai năm rưỡi.

Ban đầu, y nghĩ rằng nam nhân ấy càn quấy phiền nhiễu, ngang ngược vô lý. Dần dần theo dõi kỹ mới hiểu hắn, mặt nạ thật thật giả giả e rằng chính hắn cũng không rõ, khi ấy mơ hồ động lòng trắc ẩn — trắc ẩn chỉ tâm quý quái, chỉ sợ đó là nguyên nhân chính khiến y một bước rơi vào bẫy — đáp ứng đóng giả “gã vào” vương phủ.

Tiền Vinh ôm mặt, chuyện cũ nghĩ lại mà đau đớn lòng.

Về sau y phát hiện mình động tâm, khi hai người diễn trò bên ngoài, lời nói nồng cháy của Trang Cửu kề bên tai, thiêu đốt lỗ tai y ứng đồ.

Thế nhưng bản thân y, dường như chỉ bị nam nhân kia thu hút, trên con đường tình cảm, y không hề nói ra bất cứ lời nào.

Y đối với Trang Cửu, kỳ thực thế nào?

Tình ý khẳng định là có, nếu không có thì một người ngạo khí như y sẽ không chấp nhận hắn đụng chạm, còn thân mật, quan hệ thủ nhũ giao dung(nước sữa hòa nhau = hòa hợp gắn bó).....

Trong trường hợp có tình ý, thì có bao nhiêu phần chân tình, bao nhiêu quan trọng, có nhiều lắm chăng?

Y tự hỏi mình. Nhưng sợ rằng đến bản thân mình cũng không biết đáp án. Trang Cửu từng nói muốn ở cùng y cả đời, nhưng kỳ thực sâu trong nội tâm y vốn không tin. Hay chính Trang Cửu cũng không tin?

Hắn là Vương gia, là em trai của đương kim hoàng thượng, hắn có đạo nghĩa của mình, có trách nhiệm riêng phải mang. Phần tình ý này của bọn họ, có thể chỉ là một gánh nặng trên vai Trang Cửu.

Nếu có một ngày, Cửu vương gia và Ngân Tùng Bảo cắt đứt quan hệ, thậm chí là phản bội, y nên bước trên con đường nào?

Tiền Vinh tưởng tượng đến cảnh trên lưng mình cống bao quần áo giản đơn, tay cầm phác kiếm* ly khai Cửu vương phủ. Trong lòng giống như bị đông lạnh..

Y không tiếc vinh hoa phú quý, nhưng lại luyến tiếc một người giữa bao người khác.

Trang Cửu trở về vương phủ, đi thẳng đến phòng ngủ của Tiểu Tiền.

Hắn thấy người nọ nửa nằm nửa ngồi sập, khép hờ mắt, cũng không biết là đã ngủ say hay chỉ chợp mắt mà thôi. Nhẹ nhàng đến bên, thấy y không ở mở mắt, lớn mật vươn tay khẽ chạm lông mi Tiền Vinh.

Tiền Vinh bị ngứa, trợn mắt, tỉnh lại liền bắt gặp ngay khuôn mặt cười đùa của Trang Cửu.

Bỗng chốc tâm tư chứa hàng vạn hàng nghìn chữ, cũng không thể mở miệng nói thành lời.

Gần tỉnh sợ tỉnh.

“Lão Thất đã đến?” Trang Cửu cũng ngồi xuống bên cạnh sập, hai tay chống trên đùi Tiền Vinh, cầm đặt trên tay, nháy mắt mấy cái, hỏi.

“Ừ, có tới.” Tiền Vinh gật đầu, bỗng nhiên cảm thấy hơi hoảng loạn vì động tác thân thiết này của Trang Cửu — mà rõ ràng chuyện thân mật hơn họ đều đã làm

Có một chút nhức nhối muốn hỏi Trang Cửu, chuyện cả đời hắn đã nói, có thật hay không?

Nhưng chung quy không mở miệng, chỉ là ẩn giấu tâm tình này dưới đáy mắt, khi ngược nhìn, đôi mắt trong trẻo như nước mùa thu, không hề gọn sóng. Tiền Vinh trò chuyện: “Thất vương lo lắng về lập trường của ta mà thôi.”

Trang Cửu hơi nhú mày.

“Nên nói là mức độ trung thành của ta.”

Trang Cửu suy tư chốc lát, bật cười: “Người biết không Tiểu Tiền, có đôi khi ta cảm ơn người là người Ngân Tùng Bảo, dù cho một ngày nào đó người rời bỏ ta cũng sẽ không cách ta quá xa.”

Nếu người rời xa ta thì sao? Tiền Vinh muốn hỏi nhưng hỏi không ra miệng.

Trong lúc ấy, hai người lẳng lặng nhìn nhau, không nói.

Một lúc lâu, Tiền Vinh mới ho nhẹ một tiếng, quay đầu nhìn bên ngoài cửa sổ: “Hôm nay cùng Lý tướng quân thương thảo thế nào?”

“Lý tướng quân một lòng tìm chỗ tốt gả con gái.” Trang Cửu nói lấp lửng.

Tiền Vinh lại nghe hiểu, quay đầu lại: “Ông ta muốn thuận theo nhã ý của hoàng thượng?”

“Ừ, nhưng tiểu thư Lý gia là một người vô cùng có chủ kiến.” Trang Cửu cười nói. “Nàng đã có người để trao thân gửi phận cả đời, chỉ thiếu Lý tướng quân đồng ý mà thôi.”

Tiền Vinh gật đầu: “Vậy người dự tính thế nào?”

“Quân tử phải giúp người ta đạt thành tâm nguyện a.” Trang Cửu cười nói, “Không bằng chúng ta giúp đỡ hôn nhân Lý tiểu thư là mọi chuyện êm đẹp?”

“Đôi phương có thể có lai lịch?” Tiền Vinh hỏi.

“Nói có chăng nữa Lý tướng quân cũng không dễ dàng đồng ý.” Trang Cửu nhún vai.

“Nếu như người đứng ra, chẳng phải là công khai nghịch ý hoàng thượng?” Tiền Vinh nheo mắt.

Trang Cửu cười hắc hắc: “Thì đó, muốn người ra mặt mà.”

Tiền Vinh bình tĩnh nhìn hắn, khóe miệng nhếch một chút.

“Thế nên, người có Ngân Tùng Bảo làm hậu thuẫn, giải quyết hôn sự Lý tiểu thư.” Trang Cửu nói, “Người ngoài không rõ sự tình sẽ nói người làm việc thiện, người biết rõ sự tình nhiều lắm sẽ chỉ cảm kích tặng người một danh hào ghen tuông mà thôi.”

Đừng nói đây là biện pháp hay, mà chỉ nhìn thần sắc Trang Cửu, nhìn thế nào cũng cảm thấy trong lòng hắn rất mờ ám.

“Bây giờ không sợ ta gây náo động, khiến hoàng thượng chú ý nữa à.” Tiền Vinh nhàn nhạt hỏi.

“Ta đã nghĩ rất lâu, dù sao thì người đều biết cả rồi...” Trang Cửu lăm bằm, “Hon nữa người nhất định không muốn đứng sau lưng ta để ta che mưa chắn gió. Tuy rằng ta cam nguyện, nhưng người chắc chắn không hề muốn trở thành gánh nặng cho ta...”

Tiền Vinh cả kinh, Trang Cửu thấu hiểu tâm tư y.

“Vi đó, nếu người muốn có thể đứng bên cạnh ta, nhìn ta làm việc, hoặc là đồng hành cùng ta. Người nhìn thấy ta sẽ an tâm, ta nhìn thấy người cũng an tâm. Vậy cũng tốt.” Trang Cửu cười nhẹ nói :”Vương phi của ta đầu thế yếu đuối như cỏ non hoa nhỏ, phải là đại thụ cùng ta sánh vai ngang hàng chống trời.”

Tiền Vinh ngẩng người nhìn Trang Cửu, nhất thời không biết nói sao, chỉ vờn tay, nhẹ nhàng vuốt tóc bên tai hắn. Cảm giác mềm mại lướt qua, trên đầu ngón tay hăng một chút, rơi xuống.

Trang Cửu cũng sững sờ, này..này...này....động tác này là quyền rũ hân?

Tiền Vinh cũng không định chi động tác, sau đó xoa nhẹ má, mắt, khuôn mặt, đôi môi Trang Cửu.

Miệng Trang Cửu khẽ hé mở, mặc ngón tay Tiền Vinh tiến vào trong, lướt qua răng, chạm vào đầu lưỡi. Trang Cửu hơi cong lưỡi, ngậm ngón tay y nhẹ nhàng liếm mát.

Tiền Vinh bị liếm phát nhột, rút ngón tay về, đổi sang gãi gãi cằm Trang Cửu. Ý tứ không nói cũng hiểu, Trang Cửu khước miệng hơi cong lên, ngồi thẳng dậy hôn môi y.

Cửa sổ vẫn đang mở, gió mát đầu chiều thổi vào, Tiền Vinh vờn hai cánh tay quàng qua cổ Trang Cửu, tay áo rộng thùng thình trượt xuống dưới khuỷu tay, lộ làn da trần màu lúa mạch.

“Hà...A...”Tiền Vinh ngửa đầu, thở hân hân.

Chân y khóa ngồi ở hông hắn, cơ thể phủ lên chỗ nóng cương như thiết, từ nơi sâu thẳm trong tâm hồn, không ngừng rung động.

Trang Cửu nhàn thần thâm trầm, nụ cười vẫn đeo tại khóe miệng, một tay nhéo nhũ thủ trên người Tiền Vinh, dùng ngón tay, lòng bàn tay xoa nhẹ, một tay cầm thứ đã ngóc dậy giữa bụng hai người, cũng không vội chà xát, chỉ để Tiền Vinh chủ động di chuyển, cọt cọt thứ gì đó của hắn trong cơ thể y ra vào.

Tiền Vinh hai mắt phủ sương, vô thanh lên án hành vi quá phận của Trang Cửu, nhưng hắn chỉ có tí ti ý ănnăn, trái lại khóe miệng càng cong lên cười, tiếp theo dùng sức đẩy xuống.

“A...” Tiền Vinh ngã nhẹ tựa lên người Trang Cửu, hai tay quẩn lấy bờ vai hắn :”Trang...”

“Hửm?” Trang Cửu trên trán cũng nhăn nhai mờ mờ, khẽ hôn lên cổ và tai y, trầm giọng hỏi :”Như thế thoải mái chứ?”

Sập dưới thân họ chế tác tinh xảo bằng gỗ lim thượng đẳng, nhất định có thể chống được trọng lượng hai người đàn ông, hại Tiền Vinh lúc trước một phen lo ngại.

“Ta...không được...” Tiền Vinh tựa hồ như đang nói mê, “Không được...”

“Cái gì không được?” Trang Cửu cười hỏi, động động thất lung “Chỗ này không được?”

“Ừm...” Tiền Vinh rên nhỏ trong họng.

Trang Cửu càng không ngừng hôn lên cổ, lên xương quai xanh Tiền Vinh, còn có hầu kết, nhưng nhẫn nại bất động. Tiền Vinh hơi bất mãn khẽ vịn vịn thất lung.

“Ha ha...” Trang Cửu bật cười “Muốn gì?”

Tiền Vinh không đáp, chỉ đánh mắt lên nhìn hắn, yêu cầu trong im lặng.

“Muốn sao?” Trang Cửu tâm nhãn cũng rất xấu xa.

“...Muốn...” Tiền Vinh vốn định trêu một cái sắc lèm tên nam nhân lợi dụng cơ hội khoe mẽ, nhưng do cả người vô lực, khiến ánh mắt giận dữ kia càng động lòng người.

Trang Cửu vẫn không buông tha y, tiếp tục bức hỏi :”Muốn gì, hửm?”

“...” Tiền Vinh cắn môi, chớp mắt mấy cái, rất vô tội cùng đáng thương.

Trang Cửu nuốt nước bọt, thanh âm khàn khàn, từ từ dụ dỗ :”Muốn gì nào? Ngoan, nói ra liền cho người...”

“...Ồ...” Tiền Vinh thanh âm tựa như khóc, dẫn theo điểm cam chịu, “Muốn người...”

“Muốn ta cái gì?” Trang Cửu khước miệng toe toét.

“Động...” Tiền Vinh nổi giận”Chuyển động cho ta...Ừm”

Trang Cửu hôn thật sâu đôi môi đã bị hân hôn nhiều đến mức hồng diễm, đẩy mạnh thất lung, kề bên miệng y nói :”Tuân lệnh, Vương phi đại nhân của ta....”

“A...ô...” Thế tiến công cuồng phong sâu vũ, Tiền Vinh nấc nghẹn ngào, hai tay ôm cổ Trang Cửu, chỉ có thể trượt theo tiết tấu hân.

Đột nhiên Trang Cửu làm một cử động lớn, ngay lúc đang ở tư thế ấy thả ngược y, cổ Tiền Vinh thoáng cái lơ lửng giữa không trung. Tiền Vinh kinh hô, bám lấy khăn gấm trắng trên sạp, một chân đã bị Trang Cửu bắt lấy đặt trên đầu vai, tiếp đó Trang Cửu dồn sức động thất lung, lần thứ hai tiến sâu.

Nơi kết hợp thỉnh thoảng có trào ra dịch trắng từ bên trong, càng tăng thêm thị giác hưởng thụ lúc này. Phần thịt non mềm diễm đỏ nuốt nhả thứ ra ra vào vào, mỗi nếp uốn đều giãn ra. Trang Cửu liếm liếm môi, đột nhiên nghĩ, nơi chật nhỏ như vậy, phải chăng có thể dung nạp thêm. ...Tựa như mỗi lần tiền diễm, hân đều lo có thể đi vào hay không...

Lúc một ngón tay Trang Cửu đụng vào chỗ ấy, Tiền Vinh lập tức phát hiện ý đồ của hân, cả kinh kêu một tiếng :”Không...”

Cơ mà Trang Cửu tận lực quên, cố ý, ngón trở duỗi ra, muốn vào thêm.

“A...ư...” Tiền Vinh muốn khóc:”Đừng...không được.....”

“Được...” Trang Cửu khàn khàn nói. Giống như chứng minh lời nói vừa rồi của hân, ngón tay cuối cùng đã tham nhập hoàn toàn.

Tiền Vinh nghĩ bản thân duy trì sắp trụ không nổi, lo sợ mình sẽ ngã xuống, hai tay đổi sang túm lấy cánh tay Trang Cửu, lại bị Trang Cửu giữ bằng một tay, một tay an ủi chỗ kết hợp.

Nóng bỏng như vậy...trơn ẩm như vậy...Tiền Vinh run run thân thể, nhắm mắt lại, cảm thụ Trang Cửu bắt đầu thêm một phen kịch liệt ra vào.

Quần áo hai người cũng chưa trút bỏ hết, nhưng thân mật điên cuồng.

Đội dịch thể trắng một lần nữa được phóng thích, hai người rung mình một cái, Trang Cửu chậm rãi rời khỏi, buông chân Tiền Vinh, kéo y dậy, trao y một nụ hôn quan tâm. Trang Cửu ôm lấy Tiền Vinh sức cùng lực kiệt, mặc y rơi vào bóng tối ngọt hương.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Vương Gia Hầu Bao Bạc Triệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.